

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSTER
BARDAKALTI
HEDİYELİ

POST

SAYI 104
KASIM 2021
FİYATI 14 TL
www.kitaparsivi.com

YARINLARDAN BEKLEDİĞİMİZ İNSANIN İNSANCA YAŞAMASIDIR

Cüneyt Arkın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CÜNEYT ARKIN | ORHAN PAMUK | YAKAR AKGÖZ | ENRIQUE SERRES | MURAT KARAYER | BAHAR ERGİ | EYDAR KEREK | SELÇUK ALTUN | GÜNEŞ SAK | TURAN KHEMİTÇİ | ALİ LÜDAR | OZAN GİNGÖL | REYHANAT
TÜRKÂN ŞÖRLEY | ERGİ HIRK | FATMA GÜRK | ÜZZEY GÜNGÖR | BAŞAK BUĞDAY | MEHMET ESEN | TURGUT YÜKSEL | DEMET GENÇİZ | DÜNDAR HIZAL | EYLEM TE | ERTUĞRUL MAVİGÖLLÜ | ÖMÜR UZEL | M.K. PERKINER
GÜVEN ERGİN ERKAL | İLKAY YILDIZ | SEYYEDHAN KÖMÜRCÜ | BURAK DEMİR | İLKER KOCAEL | LEVENT GÖNENC | İŞL ELAT | YAĞIZ YILMAZ | SEZER ÖZYLÖZ | DOKURKAN TURAN | NAZ TANSER | KUTUB ŞİMŞEK

BİR NETFLIX DİZİSİ

ARCANÉ

LEAGUE OF LEGENDS

NETFLIX | 7 KASIM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

**Mahallede oynarken her çocuk bir süper-kahramanı canlandırırdı.
Kimimiz Örümcek Adam olurduk, kimimiz Süpermen...
Ve mutlaka biri de Cüneyt Arkin olurdu.
O, bizim için bir süper-kahramandı.**

“CÜNEYT ARKIN GİBİYİM!”

ÜSTADIN KİTAPLIĞI

Haziran 1998... Cüneyt Arkin'in Levent'teki evindeyiz. Üstad karşındaki koltukta oturuyor. “Ben çok çocuğuyum” diyor. Cüneyt Arkin'in çocuk olduğunu hiç düşünmemişim.

“O zamanlar yoksulluk hayatın zeminiydi Murat...” 1950'lerin İstanbul'unda yoksul ve yalnız birgenç...

Yandaki kitaplağı bakıyorum: Dostoyevski, Kemal Tahir, Jean-Paul Sartre, Attilâ İlhan... Bunlar tamam. Fakat favori romancım Kurt Vonnegut'un kitapları da var. Cüneyt Arkin'a edebiyat zevkimiz örtüşüyor demek!

Çok sevdiğim şair Ülkü Tamer, bir yazısında Cüneyt Arkin'a dostluğundan söz etmişti:

O gün okuldan çıkar çıkmaz Cüneyt'i buldum. “Yarın çekimin var mı?” diyordum.

“Hayır,” dedi.

“Hazırlan öyleyse, benim okula gidiyoruz.”

“Peki,” dedi hemen.

“Ama önce Çapağolu'na gidip kırk dört öğrenciyer bir şeyler alacağın,” dedim. Herkese üçer defter, üçer kalem, birer cetvel, birer suluboyataktım, vb.

Ertesigün nerede buluşacağımızı kararlaştırdık. Buluştuğumuzda Noel Baba gibiydi Cüneyt. Arabasının bagajını armağanlarla doldurmuştu.

Okula vardığımızda ilk ders başlası, öğrenciler sınıfları girmişti. Müdürün odasına gittik. Hikmet Bey, Cüneyt'i görünce gözlerine inanamadı.

Benim çocuklar da.

Sınıfın kapısını açıpda içerigirdiğimizde öncebir sessizlik kapladı ortalığı. Sonra çığlıklar yükseldi: “Cüneyt Arkin! Cüneyt Arkin!”

[Düşündüm: İlkokuldayken sınıfmızda Noel Baba mı gelse daha çok sevirdim, Cüneyt Arkin mı? Tabii ki Cüneyt Arkin! Bugün de öyle.]

DADAİST MALKOÇOĞLU

Sordum: “Ülkü Tamer'le arkadaştınmazkemi?”

“Evet,” dedi, “şir yazmayı bıraktığım için bana içeriyordu.”

“Şir mi yazıyordunuz?”

“Eee, Evet! Biz Cemal'e [Süreya] Vatan gazetesindenkelimeler keserdik. Bir torbaya doldurur sonra tek tek çekip yan yana dizeşir yapardık!”

Aklım çıkmıştı: Malkoçoğlu Dadaist miymiş!

Mehtmet Ali Çiçeksefası

MURAT
MENTEŞ

“Attilâ İlhan harikadır!” diyor. Kemal Tahir'den sevgiyle, dostluk dolu bir saygıyla bahsediyor. Anlıyorum ki hem yurtsever hem toplumcu. Battal Gazi filmleri ile Maden gibi yapımlar arasında bir bağ var. Yurtseverlik ile toplumsuluğun sentezi (hen berrak ve etkili haliyle), merkezinde Cüneyt Arkin'ın yer aldığı sinemada görülüyor. İslami geleneğin Anadolu yorumu ile Atatürk'ün temsil ettiği modernleşme iradesi de bu sinemada yan yana, iç içe.

2009'un son çeyreğinde bir gün... Müzikolog Gülder Refiğ'in evine gitmişim. Rörortaj yapmak için. Eşi, yönetmen Halit Refiğ, Ekim ayında vefat etmişti. Gülder Hanım'ın acısı çok tazeydi. Salondaki, tavana kadar yükselen kitaplığı incelememe izin verdi. Onlarca seneinde pederpey edinilmiş, bilinçle seçilmiş, özenle okunmuş kitaplar...

Halit Bey'in ilgilere, meraklarına, ufkuna dair binlerce ipucu.

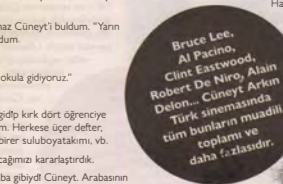
Halit Refiğ, 1963'te Cüneyt Arkin'ı keşfeden kişi.

Zihnimde Cüneyt Bey ile Halit Bey'in kitaplarının keşif kumesini oluşturunurum. Bu insanların sinemayı bir eğlence [entertainment] sektörü olarak gördüklerini, entelektüel sorumluluk hissi ve sanatsal dikkatlerle yol aldıklarını, omuz omuza yürüdüklerini idrak ediyorum.

DELİŞİ GECMİŞ EN BÜYÜK JÖN

Cüneyt Arkin'ın evine geri dönelim. 1998'e... Üstadın okuma / yazma odasındayız. Eşi Betül Hanım içeriden sesleniyor: “Fahretti! Eve kuş girmiş!”

Asıl adının Fahrettin Çüreklibatır olduğu malum. Fakat... Yani... Fahrettin ismi, Cüneyt Arkin'ın adında benimsemiş mi? Sinemamızın en büyük jöni, evinde Fahrettin adında biri mi? Çapağın Fahrettin ise, Cüneyt Arkin'ın kalkanı neşeyi gidiyor!.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Edebiyatçı Cüneyt Arkin'dan hikâyeler (4)

Kara Murat'a "Benim adın Murat olmasının nedeni sizin filmlerinizi" diyorum.

Sıcak ve muzip bir ifadeyle gülüyor: "Heh heh heh"

Benim kuşağımın tüm çocukları, gençleri Cüneyt Arkin'a hayrandı. Mahallede oynarken her çocuk bir süper-kahramanı canlandırır. Kimimiz Örmekçi Adam olurduk, kimimiz Süpermen.. Ve mutlaka biri de Cüneyt Arkin olurdu. O, bizim için bir süper-kahramandı.

Bruce Lee, Al Pacino, Clint Eastwood, Robert De Niro, Alain Delon... Cüneyt Arkin Türk sinemasında tüm bunların muadili, toplamı ve daha fazlasıdır.

O sadece bir aksiyon yıldızı değil. Filmlerinde duygu çeşitliliği vardır: Onunshısında neşesi, aşkı, dostluğu, pişmanlığı, öfkeyi, fedakarlığı... hissettiki. Cüneyt Arkin'da eksik olan bir şey varsa o da korkudur. Hiçbirfilmede korkutğunu, kaçtığını, saklandığını hatırlamıyorum.

DOKTOR BEY'İN KILICI

Oynadığı roller saymakla bitmez: Polis, şoför, müzisyen, işçi, avukat, balıkçı, koybocu, mahkum, şair, tamiirci, cengaver, yazar, öğretmen, çiftçi, ressam, asker, hama, işadami, doktor, madenci, kiralık katil... Fakat daima güvenilir, mert, iyiyi arayan biridir... Hakkı savunon, onununu çözmeyeneye direnci, daha sakınlı biridir. Dahası hatasızla yurtdışı dileyebilen, iltifat edebilen, teşekkür edebilen...

Kaderiyle hesaplaşan, birey olma ısrarında, topluma "Hayır" diyebilen...

Cüneyt Arkin'ın süper kahraman havası nereden geliyor? Neden sinemamızda bir tek o, ordulara karşıtek başına savaşıyor? Neden o uçuyor, o 12'den vuruyor, atını dörtlına sürüyor?... Bu süperliğin, mucizeviliğin, olağanüstülüğün mesnedi nedir? Böyle biri nasıl olur da 300'den fazla film çevirir, bu filmleriherkas inanarak, benimseyerek, defalarca izler?

Bana öyle geliyor ki bu ihtişamın kökü Cüneyt Bey'in hayat macerasında. Köyde, mahrumiyet bölgesinde doğan bir çocuk... İstanbul [Çapa] Tıp Fakültesini kazanıyor. Oh! Tamam işi! Doktor ol, saygın ve rahat yasa. Manevi anlamda da dünyanın en tatminkar mesleği. Hangi doktor, onluğuu çıkarır, stetoskobu bırakır ve elde kılıç "Hiyyayyaa!!" diye surlardan atlayıp karate yapar? Hayır, beyimiz sinemaya atılıyor. Bunu yapan bir başka doktor yok gezegende. Karate öğreniyor. Dans dersleri alıyor. Medrano Sirkine katılıp trapez, at binme, taklalar atma gibi çilgınlıklara yöneliyor... İnsana inanıyor, kendine güveniyor. Konsantre hümanizim. Bir sekilde, hayatın daimi belirsizliği karşısında balacalamadan ilerliyor... Yoksulluktan zenginliğe doğru değil, yokluktan / hiçlikten yüceliğe doğru seyrediyor.

SÜPERLİK + BEREKET

Gençliğinde şiirler, hikâyeler yazmış. İki kitabı var: Biyografik eserler. Resim yapıyor. Resimleri pastoral. Anadolu köylülerini, kır manzaralarını resmediyor.

Komisier Cemil... Aktörlükle yetinmiyor. 40'tan fazla film yazıyor. Bir o kadar da yönetiyor. Senarist ve yönetmen olarak da gayet üretken. Ben 40 film yazsam, havamdan geçilmezdi herhalde. Cüneyt Arkin'ın senaristliğinin, yönetmenliğinin sözü bile edilmiyor.

Batılı kahramanlardan farkı... ne olabilir? Sanıyorum Cüneyt Arkin'ın süperliğin eşlik eden şey... bereket. Yani izahı olmayan, insanı aşan, ilahi bir enerji var onun dünyasında. 60 yıldır milyonlarca insana umut, sevinç, güç veriyor...

En sevdiğim Cüneyt Arkin filmleri... yani hepsini çok seviyorum, fakat galiba Erdoğan Tuşan'ın yazdığı, Natuk Baytan'ın yönettiği filmler başka: Kin, Hinç, Babacan... Erdoğan Tuşan ağabeyi bir senaristti [Safa Onal, Bülent Oran, Sadık Şendil, Yavuz Turgul, Ahmet Üstel hekeza?]. Siki bir olay örgüsü, dinmeyen heyecan, etkileyici diyaloglar ve zekice sürprizler ile toplumsal binyılara. Natuk Baytan ise Sergio Leone ile Sam Peckinpah kanşımı bir yönetmen. Hakları ödenmez.

Cüneyt Arkin'ın Dünyayı Kurtaran Adam ve benzeribirkaç filmi, kimilerincekuçukşunser. DK Ann yönetmeni Çetin İnanç, Alman yapımı bir belgeselde, şunları söylüyordu: "Ben hiç film çekmedim, diyebilirim. Muhteşem filmler yapmak istedik. Üfkumuz genişti. Sinemayla neler yapılabileceğini biliyorduk. Fakat paramız yoktu. Belki hayallerimiz,

yeteneklerimizin ötesindeydi, o da var. Çaresizlikten, bazı kolajlar yaptık. Bunu yadırgayanlara itirazım yok. Fakat çabaladık işte. Bizim denediklerimizi, bütün sonrakiler kabulabilir diyeümit ediyordum." Şu sözlerdeki teavazu, içtenliğe bakar mısınız?Üstelik "Jet Rejisor" Çetin İnanç, sahneleri öyleaçıldandzekekerdi, bugün bile çok az yönetmen onun kadar orijinal ve tesirli bir görsel anlatım kurabiliyor.

İHTİŞAM VE TEVAZU

2013... Ruhi Mücerrett adı romanımın kapışında Cüneyt Arkin fotoğrafı olsun istiyordum. Üstada haber saldı. Cevabını bir ömür unutamam: "Fotoğrafı kullanırsın. Bana da romandan iki nüsha göndersinler."

Bir senaryo yazmıştım. Bir yapımcı da senaryoyla yakından ilgileniyordu. Araya pandemigirdi. Çizer dostum Hakan Karataş'a dedim ki "Gel bu senaryoyu çizgi-roman yapalım. Ana-karakterlerden birini de Cüneyt Arkin'ın model alarak çiz. Hakan heyecanlandı: "Şahane olur!" Bu sayfada gördüğünüz Cüneyt Arkin resmi, bizim çizgi-romandan işte.

Son bir şey... Rivayete göre, Cüneyt Arkin'ın "Nasilsiniz?" diye sorulduğunda "Cüneyt Arkin gibiyim!" dermiş.

Bu sözü bazen ben de kullanıyorum. "Nasilsin Murat?"

"Nasilsiniz?" diye sorulduğunda "Cüneyt Arkin gibiyim!"

Bir insan daha ne kadar iyi olabilir? ✨

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rrante.org>

severek, okşayarak, dua ederek sonsuz bir merhamet ve şefkatle alın teriyale süladığını tarlaya serpti. Ve beklemeye başladı...

Babam yemeden içmeden kesmişti. Sonbahar gözleri hep tarlayda, uyumuyordu. Yıldızları altında, merhametle toprağa bıraktığı tohumlara değecek kadaryakındagece boyu yavurlarını koruyan bir tarla kışığıbi oradasıbirli oturup bekliyordu. Sonbahar gözlerinde yıldızlar vardı. Bir kışık vakti beniyandırdı. Çocuk yüzümü tutan kocaman, nasırlı ellerine biyen gecenin açık laciverti buluştu. Çiçek çiçekti sonbahar gözleri. Fısıldadı: "Çabuk gel!" Kopakartarla kenarına geldik, toprağa çoktık. Babamtekrar iç çeker gibi fısıldadı. "Bakekinler büyüyor, filiz veriyor, seslerini duyuyor musun?" Incecek, zarfı, yeşil filizler, toprağı çatlatarak hür ve baharlı yer yüzüne kuvuşmuşlardı. Birlerce, yüz birlerce yemeyiş bir sevinç bütün toprağı kaplamıştı. Babamın yüzüne baktım. Uşuş bucaşık bir minnet, şılkran vardı. Artıkçocukları, eşini doyurabilecekti. Baştan aşağı kocaman bir merhametli. Aynı kaldığı yavurlarına kuvuşmuş bir tarla kuşu gibi tiftiriyordu. Sabrı, umdu, yaşama inadı ekme, bereket olmuştı. Ve o yaşı adam yüreyişle beslediği ekinlerin büyüme seslerini gözleriyle duyuyordu. Çünkü o hep Anadolu insanıgibi, tabiatın, toprağın, tarlaların, ekinlerin, gecenin, gündüzün, yıldızların, dağların, ırmakların ve yağmurların bir parçasıydı. Bu nimeti verenAllah'a sonsuz şükürler ediyordu. İşte babam, şükretmesini bildiği için büyük bir insandı, çünkü onun ruhu tabiatlı. Ben o ruhanı besledim. Bu değerlerle büyüdüm. Cüneyt Arkin olduğunda bu değerleri hep kullandım ve niceisi eksilmedi, çoğaldı.

Babam bana derdi ki, "Oğlum, sakın yalan söyleme, her kotuluğun başındayan vardır". Bilin ki bir çocuk yalan söylüyorsa eğer, ailesinde göremediği şeyi eksiğindenden yalan söylüyordur. İşte bir eveveğin ve birey bu hususların etkisiyle, inceliyle yanlıları görebilmek.

EMEK, ALIN TERİ VE BAŞARI İLE ELE YÜRÜR

Siz alsınız bir doktorsunuz. İstanbul Tıp Fakültesi'nden mezun oldunuz, şirler, öyküler yazdınız. Fakat doktorluğu ve edebiyatı bırakıp sinemaya geçtiniz. Bunda yönetmen Halit Refiğ'in devetimin etkili olduğuna biliyoruz...

Peki sinema sanatını önem olmaksızın edebiyata, bilim olarak tabii tercih etmenizdeki ana faktör neydi?

Geçmişin hesabı olmaz! Ama ihtiyacım vardı... 1958 yılında, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazanıp, İstanbul'da geldim. Yorganlımla, yatağım ve tahtavazımla... Haydarpasa'dan, tıpkı ilk filmim "Gurbet Kuşları"ndaki gibi. Meğer o ilk gelişim, sinemadaki ilk rolümün de provasıymış.

Fakültem için aileden ayrılmaya vakti gelmişti. Babamsız kolunu kaybetmiş gibiymi ama belli etmiyordu. Abıların istasyonda ağlıyorlar, göz yaşlarını siliyorlar... Öğrendiklerim İstanbul'a ilk ayak bastığım gün Haydarpasa'datrenden indim. Aşağıda deniz ve vapur... Bir şaşkınlık! Sirkeciye geldik. Anadolu'da kendibaşımın çaresine bakarak büyümek seni yönlendiriyor; hemen bir han bulduk. Uç ırgat varodada, bir de ben... Bana peynir, ekme verirdiler. Ders zamanı okula gider, kalan zamanda da onlarla ıngatlarında çalışırdım. Birsiniz, Anadolu'dan gelenler

kapılmadım. Babamın öğrettiği iki önemli şey vardı: sorumluluk ve yalan söylememek. Yalan her türlü kotuluğun başı. Sorumluluk da kişiliği olanların sahip olduğu erdem. Hatırlıyorum da, cebimde 3-5 kurşun vardı, anam da yumurta gönderirdi. Bu sorumlulukla mutlak ama mutlak doktor olacaktım. Top eğitim altı yıl olsa da stajın üst üste alarak beş buçuk yıldı bitirdim. Bir yandan çalıştım; buluşkiyıkadın, garsonlukyaptım, yaşlı bakimevinde çalıştım, onlara kitaplar okudum, altlarını aldım, yemek yedirdim. Emek, bu yalnızca çalışma gücüyle harmanlanmaz emek. Emek, alın teri ve başan ile ele yürür. Ben de iyi yürütüm sanırım. Derken, 1961 senesindeki mezuyniyetinden sonra öğretmenlik beni bırakmak istemedi. Ama ben yine de düştüm mesleğimin yollarına, kırsal yerlerde doktorluk yaptım. Çalışma koşulları oldukça zordutabil...

Vebir gün Eskişehir'de havaüssünde askerlikini yapıyorken Halit Refiğ film çekmek için Eskişehir'deydi. Çarşıdakiapalıverişiyaparken tanıştık. Bana filmindeki doktor karakterini onaylamak teklifi etti ama zamanım yoktu, olmadı. Yıllarsonraise fakültede kadro beklerken yine karşılaştık: "Ooo doktor ne yapıyorsun?" dedi. "Vala sürünüyorum!" diyeayntıldım ve bu seferteklifini kabul ettim. İlk sordüğüm soru kaç lira alacağım'dı (Gülüyor) Filmi çekti. Sonra birsabah bir uyandım ki Cüneyt Arkin olmuşum!

BAŞARININ ANA KAYNAĞI ÇALIŞMAKTIR

"Dürmaksızın çalışmak" ve "meslek örsüyle harmanlanmak" deyişleriyle bugünün Cüneyt Arkin'ini ele aldığımızda başarısının surını neye borçlu olduğuna düşünürsünüz? Çalışmak, okumak ve baktığın görebilmek! Tabiatın çok besledim, çok okudum, çok yazdım. Hatta karantina dönemini de hep okuyarak geçirdim. Büyük bir Kemal Tahir okur, meraklısıymdım, eserlerini dürmaksızın yeniden okurum. Her okuduğumda da yazarımlarını nınsarımların keşfedirim.

TÜRK EDEBİYATININ DERİ İSİMLERİYLE GEÇEN YILLAR...

Kemal Tahir dediniz... Kendisi 1950'lerin sonlarında yakın dostluk kurdunuz Cemal Süreya, Turgut Uyar, İlhan Berk, Atilla İlhan, Erdal Öz gibi edebiyatçılardan yalnızca biri. O zamanlar bu denli kalem dehaılarıyla dostluk kurmaksızın nasıl bir teveccüh hissedirdi? Her biriyile muazzam birer dostluk, paylaşıp ve iktisşiyıştık. Bugün artık her biri değerleri tartışmak, edebiyatın eşsiz fedalarıdır. Ne mutlu ki onlarla aynı döneme gelmiş, fikir alışverişleri ve derinleşmiş sohbet karışıklı sohbet edebilmiş ve şakılaşmışızdır.

GÖVEN

ERKİNERKAL

“Fantastik Türk Sineması” konulu her belgesel filmde ya da kitapta Cüneyt Arkın’ın yeri baş köşedir.

SAHAFLARI KURTARAN ADAM

“Yemişan tarihinde bilim kurgu” konusu açılınca konuşacak **özyayın** vardı. Arma bu “**az**” içinde en çok adı geçenlerden biri Cüneyt Arkin’dir. Üstelik onun yüzlerce filmi içinde sadece bir tanesiyle tanışmıştım: Dünayn Kurtaran Adam... Tür tanımını biraz app “Fantastik Sinema”dan söz edersek, akıllara gidiyö bir super kahraman komedisi de gelir. Ancak onı burada ziyeyne en çok kilişına gidiyö tarihi kahramanlar ta şımı şır. Kısaça “Fantastik Türk Sineması” konulu her belgesel filmde ya da kitapta Cüneyt Arkin’in yeri baş köşedir.

ÖNCE FAHRETTİN CÜREKLİBATIR

Günay Arkin'den almadan önceki Fahrettin Çüreklibatır'ın, sinema öncesi tutkusu edebiyattır. Daha ortaokul ve lise okuma arkaşarşarşıya duvar gazeteleri hazırlar. Top kumanya İstanbul'a gelirdinde kendisini grup Al'nin yanına başlar. Üniversite yılları bir arabasıyla beraber genir çıkardığı A Dergisi'nde yazarak başlar. Dergi yazılarında arasında Yılmaz Putun (Yılmaz Güney) de vardır. Burada Cemal Süreyya Erdal'le görüşimlere abhapolar. Pazar Postası'na da yazar. Edebiyat ve şiire sevdalı her birkaç gencinin bir araya gelince yaptığı gibi o da arkadaşlarıya parasını ortaya koyuyordu. Erek altında bir dergi çıkartır. Dergi çıkarmasınca Cemal Süreyya'yı geldiğinde Papirüs dergisine de yazar. Mezun olduktan sonra doğduğu topraklara, Eskişehir'e pratiksen hemle darak döner. Yazmayı bırakmaz. Biryandan da Eskişehir'in Sakarya gazetesinde Dr. Fahrettin Çüreklibatır imzasıyla sağlık konularında köşe hazırlar.

ŞİMDİ CÜNEYT ARKIN

Derken askerlik gelip çatır. Memleketi Eskişehir'de yedek subay olarak askerliğini yaparken şehre İstanbul'dan bir film ekibi gelir. Başrolde Göksel Arsoy'un olduğu "Şafak Bekçileri" çekilecektir. Çekimler sırasında Halit Refik, çalışmalarını izleyen bu uniformalı gençayaklılığı görür. Fahrettin de kamera ve spotlar arasında o koşturmadan etkilenmiş belki. İstanbul'da döner ve 1963 - 1964 arası irili ufaklı rollerde 16 filmde oynar. Eskişehir'de tanıştığı Halit Refik ona Gürbüz Kuşları filminden oynamasını teklif eder. Cüneyt Arın'ın olarak değişmiş olan adı diğer oyuncularla afişe

Cüneyt Arkin
80'li yıllar sonuna kadar
çizgisini bozmadan
kötülerin ağzını
burnunu kırmıştır.

ayrı büyüklükte yazılmıştır. Aniden gelen şöretyle böyle değildir. Edebiyatı camiası içinde yer bulmuş genç doktorun yüz ü birinden sinem a dergi si kapaklarından duvarlardaki afişlere her yerde görünür olur.Beyaz gömleğininve taktilosunu bırakıp şerhlerden setlere koşmaya başlar. Ancak gelen şöret si çokt u günleri hemen atlatmaya yaramaz. Sinemada kalıcı olmak için kendi parantezini açması, birt iürün zindeki ismi olması lazımdır.

ÇİZGİROMANDAN SİNEMAYA

Filmlerin kahkahsahnelerinde figüranlar güzel dövüşür k
fark edince alışıyorsa filmlerineyleniyor. Ama binmey
iyice öğrenmek üzere o yıllarda çd İstanbul'da kuran
Medrano Sirk'i'ne gider. Orada ilk Kazak cambazdan
dersler alır. (Medrano Sirk'i de bir okul gibiyim.
Cüneyt Arkin'dan birkaç yıl önce de Altan Erbulak
ama sirkte bir nevi "stajyer" palyaçoluqu yapıyor).
60'lı yılların ortasında gündem ve dergilerde tarih
Türk özgörmek karamanları büyük ilk girmektedir.
"Baba" da bunlardan birdir. Ülkemize bilimgörü-
romanınları da getiren Recten Kecipil, bu Bahadır'la
pek ilgili olmayan ama afişlerde isim ve bu rünlü-
oranda izleyici yakalamayı hedefleyen bir film planlar.
Başrol Cüneyt Arkin'ındır. Cüneyt Arkin'ın insa alı hedefi
Karaoglan'dır Ancak Suat Yalaz "Alain Delongia
adamdan Karaoglan olamaz" der. Kalbi bir insan Cüneyt
Halkoçocuğu ve Fransızları yazar. Birkaç yıl sonra

sıra Kara Murat serisine gelir. Böylelikle Kartal Tibet'in canlandığı Karaoğlu ve Tarkan karşısına, Malkoçoğlu ve Kara Murat'la çakarövanşıdır.

MAMÇAKOĞLU CÜNEYT

1970'ler başında erotik sinema yeri piyasada hâkimiyet kurmuş, ardından 80'lerde arabesk filmler furşayı gelmiştir. Cüneyt Arkin 80'li yıllarına kadar, bu türlerde bazen kişisel yamalarına girmiş olsa da çgşini tozma dâ kötülerini ağızdan bürünü kurmiştir. Önemli kült bir figür olan sinema dışı bir meca olan mizah dergileri de etkin olmuştur. 70'lerde Girgirisinde, 80'lerde de ekolu takip eden diğer dergilerde canlandırdığı tipler ve kendi kişiliği, boica mizahı ile öne çıkmıştır. Hafızalara en çok kazınan "Mamçakoğlu Cüneyt" dir.

OPUA DIŞIN

90'lı yıllar ortalanırken Cüneyt Arkın'ın tekme yumruk savurduğu günler geride kalır. O sırada Dünyayı Kurtaran Adam filmi i "Turkish Star Wars" olarak sınırları aşan bir kült haline gelir. Dünyanın dört bir yanından koleksiyonu ve araştırmacılarını gözleri buraya çevilir. O günlerde Türkiye, "Anadolu Rock" ve "Fantastik Sinema"yla ünlü bir ülke olarak yükselir. İnternetin hayatımıza girmesiyle yerli ve yabancı meraklıları arasında bir network kurulur.

Cüneyt Arkın alternatif müzik ortamlarına, filmlerinden alınan "sampling"lerle giriş yapar. Fanzillerle konu olur. Bu yükselişte, 2/B SZ kayıtları ve Metin Demirhan'ın araştırmaları büyük rol oynar. Dünyayı Kurtaran Adam afişleri sanki gizli bir örgütün sembolü haline gelir. Öğrenci evlerinde, rock cafe ve barlarda rastlanan en yaygın aksesuarlardan biri oluverir bu afiş.

Tabii patlayıcı bu talep karşısında Kadıköy ve Taksim'deki sahaların stokları fazla dayanamaz. Kalan tek tük afişler Ebay'a yüklenir. Fiyatlar dolar cinsinden 3 - 4 haneli rakımlara ulaşır. EBay'denmiş şunu da eklemeli: Cüneyt Arkın'ın 70'lerde Arap ülkeleri ve Arap'ı da gösterime girmiş olan film afişleri daha sık arınır dır. Yine 80'lerde çıkmış Alman basımı video kasetler de öyle.

BUGÜN VE YARIN

[illegible]

Eminin ki birbirinden güzel anekdotlarını almıştır, bizimle paylaşsın mı?
Seve seve... Bildiğin gibi, ben tam bir şiir sevdisi olarak birden fazla şiir kitabı yazdım, ayrıca başmış şiirler de... Günderlin bir gün, bundan epey kiti önce Cemal'e (Sürey'a) şiir yazmak istediğimi söyledim bileceksin. Bir kerede elitane şiir kitabı getirmiş. "Bunları hepsini ezberleyeceksin. Ve heykel, müzik, felsefe, tarih, en önemlisi de matematik bileceksin." demişti. O an çok özeldi. Epey korkmuştum, ama vazgeçmemiştim. (Gülüyor.) An gelmişti birbirimize odunç mısralar bile verdiğimiz olmuştu...

DÜNYANIN EN ÇOK FİLM ÇEVİREN ERKEK OYUNCUSU

Bir ömre yüzlerce çalışma, yapıt ve anekdot bırakmış olan siz, aynı zamanda müthiş bir entelektüelsiniz de... Tüm bunları bir kenara koyup sinemaya dönmek olursak; 400 kusura filmile "Dünyanın En Çok Film Çeviren Erkek Oyuncusu" olma rekoruyla sinema sanatı hakkındaki görüşlerinizi aktarır mısınız, sinema bize niye lazım?
Benim çıktığım filmlerin negatiflerini birbirine eklediğim zaman dünyanın etrafını iki keredo alıyordun. (Gülüyor.) Sinema beşeridir, insanın duyguyu ve düşüncelerini somut düzeyde, gerçekçi işler. Sanatçı da insanla ilgili her şeyi konu edinir ve sanatını insanı iyileştirmek için kullanır. Amacı daha iyi bir insanlık içindir. Kahırlı insanlardan telerini anlar ve çözüm için sanatıyla çareler arar. Şimdi sinema daha soyut ve sanal, filmler 'meta' haline dönüşmüş durumda. 'İnsan' edivi ve düşüncesini yerini batıl itikatlar, gerçeküstü temalarla bırakmış durumda. "Bu film neyi anlatıyor?" diye kendinize sorduğunuzda cevap bulamıyorsunuz...

HAYATI YAŞAMAK CESARET İSTER

Son olarak; yıllar geçiyor, nüfus artıyor, teknoloji ilerliyor, siyasi iktidarlar değişiyor, moda değişiyor, peşveni sanatçılar kıyorlar... Fakat sizin filmlerinizi, yüzünüzü, sözlerinizi hâlâ Türkiye'ye iktilemekte. Dünüp dünüpsizi ızlıyoruz. Yıllardır Türkiye'ye konuşmaktasınız. Bize cesareti, sevgiyi, gayreti, merhameti anlatan hikayelerde hep siz varınız. Şimdi o tertemiz ve şefkatli sesinizi ebezenler tersiye edersiniz Cüneyt Bey? Bugünün gençlerine bir ağıd bğy gibi ikatınız, mesajlar var mı?

Gençlere her zaman, "Arkadaşız seyyerken çok dikkatli ol" diyordum. Aslında arkadaşın ötegeleceğini, varlığını, kişiliğini anlamını seçiyorsunuz demektir. Çünkü anlam katamadığınız, anlamlandıramadığınız hiçbir şey sizi mutlu etmez. İyi bir arkadaş seçmek, iyi bir arkadaşlık için de yeterli değildir. O ilişkisi beslemek ister, tazelenmek, güzelleşmek, zenginleşmek ister. İşte o zaman bir anlam kazanır. Biranlam olur. Bu durum sevgi, sevd ve aşk için de böyledir. Zahmet ister, güç, cesaret ister. Seven, sevdalanan, aşık olan birinin yüreği koca bir maden ocağı gibidir. Cevhere ulaşmak için kafa yoracaksınız, ter dökeceksin. Yeni geldiğinde acı çekeceksin. Maden işçisi gibi anan ağlayacak, ama iyi olacak, varlığını bir anlam kazanacak. Çoğu genç, yaşadığımız şu günlük hayatın sıkıntıları, zorlukları, kaygıları karşısında panikliyor. Bunlardan kaçıp bir yerlere sığınmak istiyor. Ya da depresyona girip ilaçlardan medet umuyor. Oysa hayatın zorlukları, sıkıntıları, kaygıları bir gencin olgunlaşması için büyük bir vesiledir. Tahammül ederek, dayanarak olgunlaşacağını ki gelişecek. Var olma anlamını bulacaksa, Tahammül, dayanma gücü olmayanın, sevginin anlamını bulma gücü de yoktur. Hayatı anlamlandıran soyduğun zaman sarısı kalan bir içtiçir. ✨

Türk sinemasının usta isimleri; Türkân Şoray, Fatma Girik, Ediz Hun ve İzzet Günay, yakın dostları CÜNEYT ARKIN'ı anlattı.

maqsat dostluk olsun
Hesabın: EMUR UZEL

ARKADAŞIM CÜNEYT

"CÜNEYTÇİĞİM, SEN ÇOK YAŞA!"

Türkân Şoray

Cüneyt Arkın! O ne güzel bir aktör ne eşsiz bir insandır. Türk sinemasına, Yeşilçam'a katmış olduğu değeri tartışılmaz. Her bir eseri ise mücevher kuyumetindedir. Kendisiyle birçok filmde rol aldı. O filmler neticesinde gerçek halkımız bizi sevdi, benimsedi. Kolektif bir sanat olan, nesilden nesile aktarılan sinemanın içerisinde böyle yakışıklı ve yetenekli bir jöle uzun yıllar kamera karşısında olmak benim için büyük onurdur. Kendisi de benim her daim güzel sözleriyle, şırlarıyla kıymetli kilmıştır. Canım, biriken, güzel yürekli Cüneytçim benim, sen çok yaşa!

"SENİ ÇOK SEVİYORUM YAKIŞIKLIM!"

Fatma Girik

Cüneyt'im benim, aslan dostum! Dünya yakışıklısıdır benim arkadaşım. Çok yeteneklidir. Cüneytçim bir bakışıyla gelmiş geçmiş tüm sinema karakterlerinin oyunlarını verir; alt kesimi de üst kesimi de tek bir mimiyle gözler önüne serir. Ne denilebilir ki onun varlığını yarımda? Atatürkçüdür, koyu bayrak sevdalıdır, memleket aşığıdır, bızlazım olan da, canım ülkemize gözbebeği olan da budur. Bakmayın siz benim filmlerimdeki küçük ve büyük hatalarıma, ben her zaman doğruya, anınsın kırılır ama yine de kalp kırmaz. Seni çok seviyorum yakışıklım!

"TÜRK HALKININ GÖNLÜNDE TAHT KURDUN"

Ediz Hun

Dünden bugüne sinemamıza emek vermiş çok özel bir sanatçıdır Cüneyt. Türk sinemasının altın çağında sinemamız için yaptıklarıyla sinemaya olan katkılarıyla sanatımız geçmişten günümüze şahlandırmıştır. Her bir hareketiyle, beyfendisi ve centilmen tavırlarıyla milyonları büyülemiştir.

Arkadaşım Cüneyt! Bu halk seni "sen" olduğun için de sevdi, kıymetli yaptılarla rol aldığı için de, fakat sen en zorunu başardın; yüce Türk halkının gönlünde kendiliğinden taht kurduğun. İftakar sözlerin, yaşam enerjin, her zaman sevdiklerinin yanında kolsuz ve karşılıksız oluğun ile bugün nice sanatkolajına adını altın harflerle yazdırdın. Uzun ve sağlıklı yaşla.

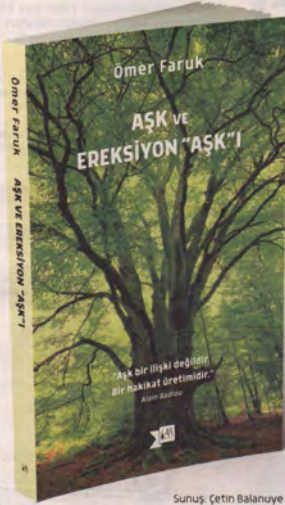

"HERKESE KOŞAR, HERKESE SEVER"

İzzet Günay

Bazı insanlar sanatçı doğar, derler. Çok doğru. Cüneyt kardaşım diğ oyledir. Doğuştan aktördür. Bizim jenerasyonumuzda değil, her yelpaze da da birkaç kişi vardır böyle. Cüneyt onların başında gelir. Herkesi koşar, yardım eli uzatır ve herkesi sever. Bir gün olsun rıyakarlık yapıp, iyiliğe karşılıksız kaldığın görmedim. Büyük sanatçısın Cüneytçim. Bilirsin ki seni pek severim. ✨

2. HAMLE

Sunuş: Çetin Balanuye

1. HAMLE

3. HAMLE

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ömer Faruk, bu öncü ve atak yazı girişimiyle, edebiyatın ve felsefenin cüretli alایشını örnekleyen bir metinle okur karşısına çıkıyor. Hayatın çekirdeğine doğru en kurucu ve kırıcı hamlenin melez bir türden gelebildiğini kanıtlayan bir örnek-kitap *Aşk ve Ereksiyon "Aşk"*.

Enis Batur

Aşk ve Ereksiyon "Aşk" adlı bu çalışma, cesur ve umutlu bir kalkışmanın tüm ipuçlarını da içinde barındırmaktadır.

Çetin Balanuye

Ömer Faruk AŞK VE EREKSİYON "AŞK" I

İnsanlık tarihinin en çok konuşulan, şarkılara aktarılan, şiir ve romanı yazılan, filme çekilen konularından biri olsa gerek Aşk...

Peki, bu denli uzun süre gündemde kalan, üzerinde düşünülen Aşk hakkında yeni ne söylenebilir?

Ömer Faruk *Aşk ve Ereksiyon "Aşk"* adlı bu yoğun denemesinde son derece cüretkâr bir işe girişiyor: Zamana hükmeden bir uzaklıktan yakına, Aşk'a ve mekânı ev'e bakıyor. Badiou, Barthes, Bauman, Deleuze, Gorz, Haneke, Kövel, Morin, Paz ve Sponville gibi kendi ömürlerinin ötesinden düşünmeyi denemiş bilgeleri arkasına alarak Aşk ve ev üzerine söz alıyor.

Mevcut aşk algısını yeniden ve yeniden üreten, "Seni seviyorum!" u bile bayağılaştıran, yas tutmadan eş değiştirmeyi savunan popüler kültürün genç ve diri bedenlerle sınırlanmış aşk kavrayışı üzerine yaşlılıktan düşünüyor: Erotik çekim bölgesi olarak cinsel organların yerine yüz'e dikkat çekiyor.

Soruyor:

- "Kurumuş vajinayı, pörsümüş penisli içermeyen aşk" ne kadar Aşk'tır?
 - "Kımlık devlet kurar, aşk biriktirmez!" çıkarsamasından hareketle içine doğduğumuz kımlığı reddetmeden, kişisel özerkliğimizi edinmeden, kendimizi kat etmeden aşk yaşanabilir mi?
 - "Leke bırakmayan dokunuş, samimiyetle dökülmüş gözyaşı, kasıkları ürperten kakhaha, etki eden ve etkilenen yakınlıklar..." gibi her tür çıkarışının dışında serpmesi gereken benzersiz "aşk halleri" mevcut toplumsal değerlerin dışında çıkmadan ne ölçüde mümkündür?
- İçer patlayan, küçük ama kesinlikle çarpıcı bir deneme...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

645dukkana.com

EMRAH
SERBES

SAMSUN YOLU CİNAYETİ

"BİR BEHZAT & HİKAYESİ"

Behzat Ç. cinayet büro amirliğinde başkomiser, hayata karşı işlenen suçlar uzmanı. Geçen yıllar onu biraz yormuştu. Bütün cinayet vakaları sanki birbirine benziyordu artık.

Samsun Yolu'nda ıssız bir arazide elleri bağlı ve kimiksiz bir ceset bulunmuştu. Akbaba cesedin başındaydı, Behzat Ç. yanına geldi, bir 216 yaktı, bir tanede Akbaba'ya uzattı, "Ne diyorsun?" dedi.

"Göğünden iki kurşun yemiş," dedi Akbaba. "Yakın mesafeden."

Olay Yeri İnceleme'den Sitku, yerdeki boş kovanları topluyordu.

Cesedisabah köyüler bulmuştu, köylülerden biri Hayalet'in yanındaydı. Havada sabahayazı vardı. "Hayvanları otmattı mayya götürürken bulmuş," dedi Hayalet.

Cesedin parmak izi tespiti yapıldı. Herkesten alınıyordu artık parmak izi, o yüzden daha çöğün olmadan kimliğine damgınlarda gahırdı. Adı Cemil Tosun'du. Bir saat sonra Hayalet geldi, "Anlaşılan bu Cemil Tosun biraz zenginmiş," dedi. Biraz araştırınca 7. Cadde'de bir oto galerisi işlettiğini öğrenmişti.

Öncelikle kimlik tespiti garanti olsun diye Adli Tıbbagitti Behzat Ç. Cemil Tosun'un kansiveoğlu da oradaydı. Kadın eli yaşlanmıştı, göğüsya otuz yaşlarında, yüzünde akneleler olan zayıfıymdı. Uzun süre ağladılar Behzat Ç. kâğıt mendil uzattı onlara, "Başınız sağ olsun," dedi. "Biliyorum acınız taze," diye devam etti sonra. "Ama cinayet olaylarında hızlı hareket etmemiz şarttır. Kocanızın bir düşmanı, husumeti olduğu birini var mıydı?"

"Benim bildiğim yoktu," dedi kadın.

Oğluna döndü Behzat Ç. "Senin bildiğin?" dedi.

"Benim bildiğim de yoktu ama ortaklarıyla geçinemediğini birkaç sefer söylemişti bana."

"Babanın ortakları şimdi dükkânda mıdır?"

"Haberli duyulursa gelirler. Kimseyi suçlamak istemedim, yanlış anlamayın beni. Sadece birkaç sefer geçinemediklerini söylemişti, o kadar."

"Adları ne bu ortakları?"

"Hilmi'yle Serkan."

"Hilmine?"

"Hilmi Yılmaz, Serkan Çetin."

Harun küçük bir deftere isimleri yazdı, ailenin yanından ayrıldı.

Behzat Ç. cinayet büro amirliğinde başkomiser, hayata karşı işlenen suçlar uzmanı. Geçen yıllar onu biraz yormuştu. Bütün cinayet vakaları sanki birbirine benziyordu artık. Başkomiser bazen rutin algısına brakyordu, bazen de neye olduğunu bilmeden içi sıkılıyordu. Rutin algısına bırakmaya karar verdi. Ekip aracı Harun'la beraber Cemil Tosun'ın oto galerisine sürdü. Girişte bir çalışan karşıladı onları. Hilmi'yle Serkan'ı sordular, ikisi de içerideydi. Camlı bölmeyle ayrılmış odaya geçtiler.

"Aslında siz çıkmak üzereydik," dedi Hilmi. "Biliyorsunuz, acımız taze."

"Biliyoruz," dedi Behzat Ç. "Önce biraz oturun, yine çıkarsınız."

"Şimdianı bekliyoruz," dedi Hilmi.

"Anlamadık, ne anlatılmı?"

"Valla oransızsız bilirsiniz, anlatılacak bir şeyler bulursunuz diye düşünmüştük biz."

Behzat Ç. Harun'a ters bir bakış attı. Lauballili kuzum yoktu şimdi.

"Şimdi kardeşim," dedi Behzat Ç. "Bize öncelikle şunu söyleyin. Bu Cemil'in bir düşmanı, husumeti olduğu birini var mıydı?"

"Yoktu."

"Sizin var mı böyle birini?"

"Bizim de yok."

"Cemil'e sizin aranızda narsız?"

Hilmi ile Serkan baktılar.

"Hadi hadi," dedi Harun. "Sorulana cevap verin."

"Aramız iyiydi," dedi Hilmi. "Tabii her otakt gibimizde geçinemediğimiz bazı konular oluyordu. Bazen ödemeler geciktiriyor. Onungibi şeyler. Ama bir düşmanlığımız yoktu birbirimize."

"Ona artık bilahare bakaçaz," dedi Behzat Ç. "Şimdilik kamera kayıtlarını görmek istiyorun ben Cemil en son ne zaman bu galeride görünmüş bir anlayalım."

Behzat Ç. ve Harun birer çay söyleyip önceki günün kamera kayıtlarını incelemeye başladılar. Cemil oto galeriden saat sekiz gibi çıkıyordu. Kayıtları alıp çıktılar, MOBESE merkezine gittiler. Behzat Ç. Cemil'in son görüldüğü yerlere bakmak istiyordu. Ellenbağı olduğuna göre kaçırılmıştı. Evinin yakınında yahut oto galerinin önünde silah zoruyla kaçırılmış olması olasıydı.

Günümüzde polislik çoğu zaman kamera kayıtlarını incelemek demektir. Behzat Ç. eski usul bir polis olarak ilk başlarda bundan hazetmiyordu ama artık o da alışmıştı. Cemil Tosun olayında ellerinde ilk etapta fazla bir şey

yoktu. Cemil'in ortaklarının silahlarını da incelediler, bulunan kovanları uyusmuyordu. O yüzden kamera kayıtlarına yoğunlaştı Behzat Ç. OtoGaleri ve civarına Cemil Tosun'un evinin civarındaki bütün yakıtın ikigün boyunca incelediler. Kaçınılmaya dair bir iz bulamadılar. Behzat Ç. yorgunlukla gözlerini ovuşturdu. Zihnini biraz toplamaya çalıştı. O arada birkaç kavgı geri geldi. Bir detay fark etmişti başkimese. Cemil Tosun evinin yakınında yürürken grimontlubır şahısvardı birkaç adım arkasında. Ayra şahıs Cemil Tosun oto gilerinden çıktığında oradaydı. Cemil Tosun'utakip ettiği beliydi.

İştebuldukılan ilkciddi ipucu buydu. Sıra o şahsın kimliğini tespit etmeye gelmişti. Fotoğrafirisk analiz birimine gönderdiler. Kısasüre içinde şahsın kimliğine ulaştılar. Remzi Yılmaz'dı adı, 1964, Trabzon doğumluydu.

Remzi Yılmaz'ın evinetsip ettiler, kapıyı çaldılar ama kimseyoktu. Behzat Ç. kapıyı kırmak istemiyordu ama şüpheleniyordu bir kere, belki deevin içindeydi. Kapıyı da kırıldılarna kimseyi bulamadılar. Havaalanına ve otogara talmat gönderildi, ilgili şahsın şehir dışına kaçmahtimalı vardı. Bir saat sonra otogarı polisinden telefongeldi, Remzi Yılmaz, Trabzon otobüsünün belmi alıştı, otobüs yarım saatönce kalkmıştı.

Behzat Ç. ekip aracına binip son hıza otobüsün ilerlediği izlemekteydi. Bir saat sonra otobüsün önünü kesmeyi başardılar, Remzi Yılmaz'ı gözaltına aldılar. Behzat Ç. istisnı seçti aradı, belindeki silahçıkaldı.

Boylece ekip kapamış olması gerekçiyordu amabu kadar basit değildi. Cinayet polisi ne sorusu kadar, neden sorusuya da ilgilenmekte. Sıra cinayetin nedenine gelmişti...

Remzi Yılmaz'ı sorgu odasına aldılar.

"Simdi Remzi," dedi Harun. "Madem sen böyle bir halt yedin, silah ne bok yemeye üstündetayorsun, onda kurtulsaydın ya."

Remzi'nüven baktı, cevap vermedi. Belkide bunu düğünememiş yahut tıslışlaçkmıştı evden, kendini güvence hissetmiyordu.

"Sen bu Cemil Tosun'undenoldurdun!" dedi Behzat Ç.

"Trafikteyol verme kavgası çıktıkıanama küfretti. Kendime yediremedim,takip ettim öldürdüm."

Behzat Ç. Remzi'yedikkıtlebaktı, bakışlarını kaçırdı Remzi. "Hımm," dedi başkimese. "Trafikte yol verme kavgası, iş bu kadar büyüdüha."

"Anama küfretti."

"Nerede oldu bu kavgı?"

"Kurtuluş tarafında."

Behzat Ç. ellerini beline koydu, derin bir iç çekti. "Sen onu benim kuluhımanlat Remzi," dedi. "Trafikte kavgı ettin, sonra plan yapmaya mı başladın? Adamı kaçırдыңızsa götürdün. Bu kadar plansız niyeaptın, yakınlarmamak için değil mi? Bütün bunlar mantıklı değil. Remzi. O yüzden sensimdi konuş bakalım, anlat bize bu işin iç yüzünü."

"Ne diyorsam o, Anama küfretti. Kendime yediremedim."

Remzi'yi iki saat daha sorguladılar ama tek adm ilerleyemeyince Remzi'nin anlatığı hikâye Behzat Ç. ye tutarı gelmiyordu, bu iş içinde başka bir şeyler olmalıydı. Behzat Ç. bundanemindi ama ne olduğunu tahmin edemiyordu. Remzi'yi gün emretti tutular. Remzi'nin üstünde bulunansilahın da olayda kullanılsilah olduğu kesinleşmişti bu arada.

Ertesi gün Savcı Belgin, Behzat Ç. yi aradı.

"Bu Remzi Yılmaz'ın neden hâlâ bana göndermedin?" dedi. "Lüzumsuzyere emniyette tutmayın, kaç selber söyledim, ikaz ettim sizi."

"Bu iş bu kadardeğil savcı hanım, başka bir şeyyarbunusn altında."

"Ne var?"

"Bilmiyorum ne var amabilir şeyvar. Trafikte yol verme kavgası dyor, adam o kadartakipetmiş, ısıza götürmüş, bu hikâye bana tutarı gelmiyor."

"Olabilir. Ama katlin bu adam olduğu kesin, ona şüphe var mı?"

"Yok."

"Sana24 saat vakit, varsa başka bir şeygetirsin, yoksa bu adamı gönder."

Remzi'yi biraz daha sorguladılar amaaynı söderi tekrarlapp durdu. Behzat Ç. Cemil'in ortaklarıyla ila fertlerini emniyete davet etmişti. Remzi'yi onlara teşhis ettirmek istiyordu, belki dahaöncegörmüş olma ihtimaliervardı. Ortaklar kesin bir dilleşası tanımadıkları beyanettler. Remzi'nin karşı dıayrı beyanı verd. Sıra Cemil'in oğlunagelmisti. "Neden buradayım ki ben, ne buradayım ki," deyip duruyordu. Teşhis esasında kim kım etmeye başladı, rengi biraz sararmış gibiydi.

Bu hareketleri Behzat Ç. de şüphe uyandırmıştı, Cemil'in oğlunu sorgu odasına aldılar, ismi Halil diHarun birelini Halil'in omzuna koydu. "Anlat bakalım simdi Halil," dedi. "Senteşhis esasında niye kemkim ettin?"

"Kem kım etmedim, daha önce görmemiş, tanımıyorum dedim," dedi.

"Bize pek öyle gelmedi, hareketlerin şüphelidi. Sen hâlâ gerginsin biraz."

"Emniyette olmaksınirimi basıyor."

"Bana anlat, neyapalım,simzibu."

Halil'i biraz daha sorguladılarsonra teşhis odasına aldılar. Teşhis odasının karşısına Remzi'yegötdürdiler. "Bak bakalım bu şahsı dahaönce gördün mü?" dedi Behzat Ç.

Remzi iki başça hemen cevap veremedi, tereddütt etti, sonra kık bir sesle "Görmemiş," dedi.

"Bizepek öylegibiyor Remzi. Lyabak iyi?"

"Görmemiş dedim."

Behzat Ç. Remzi'yi yakasından kavradı, "lyabak dedim," dedi.

"Görmemiş."

Remzi'yi bırakıp Halil'i tekrar sorgu odasınaaldılar.

"Senin babarla aran nasıldı Halil?" diye sordu Behzat Ç.

"lyydi."

"Emniyette?"

"Tabi her baba oğul gibi bizim de geçinemediğimiz bazıkıonullordurdu."

"Ne gibi?"

"Simdiaklınagelmiyor."

"Vallabana sorarsan senin babarla aran pekiyi değildi. O yüzden bana anlatbakalım."

"Tamam kabul ediyorum, hoşlanmazdım babamdan."

"Neden?"

"Annemi dövüyordu. Bana da kötü davranıyordu."

Behzat Ç. elini Halil'in omzuna koydu, "Simdi bizimle kaç konuşmaya başladın Halil," dedi. "Hep böyle ol, tamam mı?"

Harun, Behzat Ç.'nin varmak istediği noktayı anlamıştı, "Remzi'yi nereden tanyorsun?" diye sordu.

"Tanımıyorum."

"Tanyorsun. Tanyorsun koçum. Hiç boşunayorma bizi, tanyorsun."

Halil'üzün süre daha sorguladılar amaRemzi'yedair konuşamadılar. Behzat Ç. ile Harun odadan çıktılar.

"Simdine yapaçaktı," diyeyorduHarun.

"İkisimdeni odayakıalayalım bakalım," dedi Behzat Ç. "Bizle konuşmuyorlarmama belki birbirleriyle konuşurlar."

Remzi'yle Halil'i aynı odaya koydular, sonra da karışılana geçipdinlemeye başladılar. Öncesizlik hıkımdı odaya. Sonra Halil dayanmadı, "Konuştun değil mi lan?" dedi Remzi'ye.

"Şaçmalama," dedi Remzi.

Halil'Remzi'ningirtlağansandı. Polisler koğarak odaya girdiler.

Halil'i tekrar sorgu odasına aldılar. "Simdi anlaşlıdı mesele," dedi Behzat Ç. "Baban öldürmesi için Remzi'yi tuttun."

Halil önüne bakıp ağlamaya başladı, "Anneme çok kötü davranıyordu, hergün dövüyordu. Bana da kötü davranıyordu. Cebimde beş kuş olmuordu ama bana para verdiğı yoktu. Kötü biradamdekimimbabam."

Behzat Ç. Savcı Belgin'larayıppenı gelmeye habervardi, Cemil Tosun cinayetinide bir de azmettiren vardı.

"Tamam," dedi Savcı Belgin. "Hemen adliyyeye gönderin, işlemlere başlayalım."

Halil'e Remzi'yi adliyyeye götürdüler, nöbetçi mahkeme ikisini de tutuklad. Harun duruşmadan sonra, "Şurada bir tostıyelim ağbi," dedi. "Midem sırtımayapıştıbıladı."

Behzat Ç. açkmıştı ama "iyelim," dedi. "Çay da içelim," dedi. "Cinayet işlenene kadar biraz nefes alacakları."

Ücretsiz PDF Kitap Arzisi - <https://ranteey.org>

Mehmet Ali Akşemsefasi

BAHARERİŞ

Dahice Dedikodular-7

Dehayı “delilikten” ayıran temel farklardan biri, salt acı çekmenin ötesinde, acıyı işleyip esere dönüştürebilmehtir.

KARANLIK GÜNLERDEN YILDIZLI GECELER:

“DELİLİK” DAHİLİĞİN LÜTFU MU LANETİ Mİ?

Aralık, 1888. Ev arkadaşları ressam Paul Gauguin'in evden ayrılmaya kararıyla ofkeden çılgına dönen Vincent van Gogh, usturayı kapığı gibi sol kulağını kesti. Gazeteye sardığı kulağı yakındaki bir geneleve götürüp bir hediye hediye etti Ardından akıl hastanesine yatırıldı. 1890'da bir sabah, bir tarlada kendini midesinden tabancayla vurarak öldürdü.

Mart, 1941. Virginia Woolf, eşine yazdığı veda mektubunda “Bu sefer iyileşemeyeceğim” diyordu. “Sesler duyuyorum ve odaklanamıyorum. Bu yüzden yapılabilecek en iyi şey yapmıyorum.” Mantosunun ceplerini taşlarla doldurup, bedenini evinin yakınındaki Ouse Nehri'nin sularına bıraktı.

Şubat, 1963. Eşi Ted Hughes'unu öldürdükten sonra öğrenen sair Sylvia Plath, terapistine yazdığı mektupta, kendini Ted'de kaybetğini söylüyordu: “Bu kadının nasıl onun için önemsiyorsa getirebilirim? Bütün bunlar karşısına ne yapmalıyım? Gülmüseyim ortadan kaybolmalı mıyım? Gülmüseyim yanına mı durmalıyım?” Bunları yazdıktan yedi gün sonra mutfağında fırına kafasını sokup, gazı açarak intihar etti. 30 yaşındaydı.

Ruhsal bunalımın zirvesindeki bu insanların ortak özelliği, alanlarında olağanüstü yetenekli kabul edilmeleri. Dikkat çekmeye yetecek sayıda benzer hikâye var. Bu da akla şu soruyu getiriyor: Ruhsal bunalımın dehayla doğrudan bir ilişkisi varmı?

DEHANIN PSİKOPATOLOJİSİ

Deha ve ruhsal dengesizlik ilişkisi bin yıllardır tartışma konusu. Plato dehayı “lahi delilik” olarak tanımlarken, Aristo “biraz deli olmayan büyükdehi tanımyorum” demiş.

Yaratıcı dahilerin ruhsal kriz öykülerinde, acı yaşıtlanın izleri var. Kimi toplumdaki dahilerin, kimi erkenden ebeveynleri kaybetmiş, kimi fiziksel engelle sınırlanmış, kimi yaşadığı dönemin karanlığına yenik düşmüş. Bu zorluklar, yaratıcı üretime hammede olmuş.

Ote yandan işin genetik boyutuna dair kanıtlar da güçlü. Kinnin kardeşi, anne babası, akrabaları intihar etmiş. Kinnininkiaki hastanesine yatırılmış; zifofreni, mani, depresyon gibi durumlarla mücadele etmiş. Mesela Sylvia Plath'ın annesi biraklı hastanesinde hayata veda ederken, oğlu da 7 yaşındaintiharetmiş. ErnestHemingway'nin ailesinde intiharlar da vardı. Bu da kendisi, babası ve kızları dâhil

Bir çalışmaya göre1, psikopatoloji oranlarının en düşük olduğu meslek grububilim insanları, en yüksek olduğu grupe yazar ve şairler. 1989'da yürütülen bir araştırmada da47 ünlü İngiliz sanatçı ve yazar incelenmiş.2 Genel nüfusta manik depresif bozukluk oranı %1'ken, yazar ve şairlerde bu oranın %38 olduğu bulunmuş. İntihar olasılıkların beş kat, akıl hastanesine yatma oranları 20 kat dahayüksek.

Onlar için sanata sarılmak, bir hayatta kalma aracıydı; sonunda sanat da kâr etmeyeceye kadar... Kendilerini iyileştirmeye çabalarken, ruhumuzu zenginleştirdiler.

Bir açıklama göre, bipolar bozukluğunmanikevresiyazara olağanüstü bir enerji ve fiziksel dayanıklılık getiriyor. Hayal gücü, büyük düşünme, uykusuzluk, risk almabuevrede bazaranda. Manik evrenin sonundaki depresyon ise, yazan acının derinlerine ritör. Hayatın anlamı, ölümün kesinliği, mücadelenin zorluğu gibi varoluşsal meseleleri zihnini ele geçiriyor.

Peki yaratıcılık için ruhsal bunalım gerekli ya da yeterli mi? İsveç'te 1,2 milyon kişiyle yapılan 40 yıllık bir araştırmada3, “hayır” cevabını veriyor. Bu araştırmaya göre, bipolar bozukluk hariç, bilim ve sanat alanındaki kişilerin psikopatoloji bozuklukları daha yüksek oranda bulunmuş.4 Bu da, yaratıcılığın ruhsal bozuklukla ilişkisi ve alakasında bazı yönleri getiren, bunalımın kendisi

değil. Bu deneyimleri yaşamayan birçok yaratıcı isim var. Öyleyse farkı yaratan ne?

Yaratıcı üretimde, serbest çağrışımı mümkün kılan deneyime açıklık özelliği kadar, dikkati odaklama ve planlama suretiyle amaca ulaşmayı mümkün kılan yitirici içlevler de önemlidir. Diğer bir deyişle, içerideki fırtınayı dışarıya üretime dönüştürecek koruyucu zihinsel faktörler gereklidir.

Woolf, “bir deneyim olarak delilik muhteşemdir, burun kıvrılmamalıdır; yazdığım şeylerin çoğunu onun lavları içinde buluyorum” demiştir. Bununla birlikte lavların içinden çıkıp masa başında disiplinli bir biçimde üretme kapasitesi değiz ard edilemez. Dehay “delilikten” ayrılan temel farklardan biri, salt acı çekmenin ötesinde, acıyı işleyip esere dönüştürebilmehtir.

ONLAR İYİLEŞEYDİ BİZ YÜCELİR MİYDİK?

Van Gogh'en değeri eserlerindeki hastanesinden üretti. İrisler, Yıldızlı Geceleer o dönemde doğdu. Woolf ve Plath en depresif dönemlerinde muhteşem eserler yaratırlar.

Bu insanlığın sanat, her şeyden önce kendini ifade ederek kendini iyileştirmenin aracıydı. Van Gogh için halusinasyonlar korkutucuydu. Korkusunu aşmak için tutkusu olan resme sarılmıştı. Kardeşi Theo'ya mektuplarında çalmanın tek ilaç olduğunu, o da olmasa yıkılacakmışıy söylüyordu. Resim için “hastalığının paratonen” ifadesini kullanmıştı. Woolf'un iyileşme yöntemi bir terapistlekonuşmak değil, yazmaktır.

Övgüler yağdırdığımız, bazen acımasızca eleştirdiğimiz o eserler, bunalımdaki insanların içlerini dokmek için kaleme, fırçaya, enstrümana sarılmış birer üniyüdü.

Onların sanatı sanılmak, bir hayatta kalma aracıydı; sonunda sanat da kâr etmeyeceye kadar... Kendilerini iyileştirmeye çabalarken, ruhumuzu zenginleştirdiler.

Yavan Gogh'u tedavi edilebilirlerdi? Ozaman Yıldızlı Geceleer'i görür müydük? Woolf'un degenizliğini ilaçları kontrol altına alsalardı, muhteşem Orlando'yla tanır mıydık? “Deliliğin” evime takılmadan bugüne dek ulaşmasını bir nedene, insanlığın ruhuyla yüzleşen eserlerin kaynağı olması mı? Ruhsal varışlaşma ihtiyacını ekmek ve şu kadar yazılmaması mı? “Bozukluk” diye adlandırılan “düzeltilemeye” çalışılan durumun meyveleri, incini biçimidehayatı

Aldık mı dedi sorular... ✨

Secrets PDF Kitap Arşivi <https://raneyog.com>

SESLİ EDEBİYAT ÖYKÜLER SESLENİYOR 1-2

Edebiyatımızdan sesler...

Türk öykücülüğüne emek veren 200 ünlü yazarımızın polisiyeden bilim-kurguya, gerilimden mizaha 200 farklı öyküsü, birçok ünlü tiyatro ve dublaj sanatçısının sesleriyle yeniden hayat buldu.

Bu eşsiz eserleri DenizBank Youtube kanalı ve www.oykulesesleniyor.com'dan dinleyebilirsiniz.

DenizKültür

Satın almak veya detaylı bilgi için:
0212 348 99 62

ENBD

DenizBank

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sen miydin o, yalnızlığım mıydı yoksa / Kör karanlıkta açardık paşlı gözlerimizi / Dilimizde aşkından kalma bir küfür / Salonlar piyasalar sanat-sevici / Derdim günüm insan arasına çıkarmakta seni / Yakanda bir amonyak çiçeği / Yalnızlığım benim siddikl kontesim / Ne kadar rezil olursak o kadar iyi... (Can Yücel)

SANATÇININ BİR ACAYİP ADAM OLARAK PORTRESİ

Geceydi, Barutçane Caddesindeki tek öğe költürçün İndirimi menü ilanlarıyla dolu, kışanlar LED ışık mavi sentirle çevre parlatıyor vitrin camına, aynışez bir elin sıkığı yarım limonadan sığınmaya gibi dağınk vuran, yeşil bir yağmur yağıyordu.

Keride, öğ köfte tezgahının vitrin camıyla kışığıp yerde, çamle dımlık göbek manulunu, taze narlemin meydancaz demetinin içleri geçiyor, yavaş yavaş pırsıyordu. Ali Usta örneklede kışığıp, oymakla bazalt taş yatağı andran öğ köfte tezgahının etrafına streç film sarıyordu. Mesrut dolabının hemen yanında, duvara tutunulmuş ufak plazma televizyonun haberler geçiyor, deranın altından akan karnızı bir son dakika senirinin üstünde kalın ve beyaz puntolarla "YEKİTLER YERİ BANKS'YI ARİYOR" yazıyordu.

Tezgahın karşısında, kapının hemen yanındaki masada otulmuş yongun bir adam oturuyordu. Kapısınınun altından görünür yön berrak alnı kışanların üzerindeki glünlük kemiklere kadar kapıyordu, gırtlardaki göden, kışarbardan kurtarıp dalgak sakalın sarıkığı masasının üstünden haberleri alıyordu.

Ali Usta, yongun adamın pür dikkat haberlere baktığını görünce. Haberlin içiyle alıkalı bir söz etme görevi duydu.

"Ne diyon bu işe Dayı? Nîmet bu sonuç! Günaş değil mi?"

Mahallide bu yongun adamı, bir saygı idadesi olarak "Dayı" derti. Kuyuluğ köşkün sonununda, gıymışimmez mezarlığının ağağında, dölükü Rüm evelerinin birinde köpüyle birlikle yapırdı. Elinde her iş geldiğinde dair bir niyet vardı. Boya badana, ufak telek tadilatlar, tamiyatlar, bir de çimle esralın ayak gılenini yaparakt geçirdi. Son birkaç aydır Ali Usta'nın yanında çalmıya başlaştı. Sipariş dağıtıyordu. Sessiz, sakın, gıymışimle adandı. Çok konuşmaz, kışimlerden bahsetmez sevmeydi. Ve fakat an gelir öyle bir laf ederdik ki, insanları onun güvündüğünden daha fazla, daha başka okluşuna dair bir hisse kaplardı. Dayı demelerinin altında biraz da bu his yatırdı.

Dayı, Ali Usta'nın sorusunu gözlerini televizyondan ayırmadan ve bir eylem havanın toslarını alı gibi yaparakt geçirdi. "Ne bilseyim üstim! Daha büyük gımların gününrın kalıcakla her şey mışahatı ru faytatta. Putlar putları da yıla."

Ali Usta, Dayı'nın söylediği şeyin tam olarak ne demek okluğunu anlayamadı ama söz dakığına bir dua gibi, esle diden, tatlı bir musiki gibi imildi.

"Hay yasa Dayı! Doğru dedin"

Bu muhabbetin alakasında bir sessizlik vardı dölükün. Televizyonun kışık sesi, yerleri ve duvarların yanına kapılan beyaz fayandalar tıtresiyor, mesrut dolabının içi demiyen ve fakat sadece uzun sessizliklerde fark edilen uğultuıyla, tv'den sarılan san tasarımlı ampullerin çartısı birleşiyordu.

Sabah 10 gibi açıldı dölükün Ali Usta. En çok akşam 5'ten 9'a kadar satardı. Gece 12'ye doğru tezgahın büyük kısmı bitmiş olurdu. Kalın Dayı'ya verirdi. Dayı köpüğün öğ köftiyle baktığına söylemezdi.

Saat 12'yi geçmişti. Sipariş gelecek yok gibiydi. Televizyondan haberler bitmiş, Fatih Altaylı'nın Telle Tek programı başlamış. Konuk olarak karşısında Celal Şengör, İler Ortaylı ve adı sanı duyulmamış bir sanat

küfte hazırlayıp uzattı adama.

"Çok incesizin. Teşekkür ederim" dedi adam, yüzündeki maskeyi gınesine doğru sınırdı. Yüzü de tanelik geldi Ali Usta'ya. Ama yine çıkmadı. Kalesindeki şu İngilizce yazılı papka da zorlanıyordu ünresine.

Adam ıkarım öğ köftiye çok beğenmiş olacaktı ki, filirini değıştirtip orada yemek istediğini söyledi. Ve mesrut dolabının yanındaki, televizyonu kışaraktan gören masaların birine oturdu. Ali Usta 12.salam öğ köftiye çamle bir tabağı aldı. Türlü yeşilliklerle süsleyip koydu müşterinin önüne.

Dayı, dölükte izlediği bu razık üslupla, beyefendi kışmazla müşteride bir gariplik sezdi. Karnını bu kadar uzağa, böyle köhne bir mekânda doyuracak birine berrazıymıyordu.

Kurtuluş ana caddede ayağısıt köhne, sık restoran, şöniyet öğ köftide durunkin, böyle sapa bir yeri tercih etmesinde maksad kestiremedi. Fıskat fazla durmadı üstünde. "Belli de sadece derik gelmez" diye dölükü.

Dölükün köpük bir su alıp müşterinin masasına bıraktın Ali Usta'ya "Benlik bit durum yoksa gıdemiy artık ustam! Benimle aclağmız iyice. Yolumu gödes" dedi. Ali Usta, Dayı'ya biraz beldirip tabağındaki öğ köftünün sanat eseri seymiyor gibi incediyen müşteriyi "Bu siz keser mi abim? Yoksa devam eder misiniz?" diyerek yoldadı. Adam "Bu kadın kâfi benim için" deyince kalan öğ köftiye çarçabuk pırsıyayıp Dayı'ya verdi. Dayı "Eyvallah ustam! Sağ olusun" dedi dölükünden çıkarken.

"Sen de sağ ol Dayı! Afyetle. İkarus dırdı diye salam söyle"

Ali Usta, Dayı'nın vitrinin önünden geçip gıdını ıdetti. Sonra dönüp dölükteki tek müşterine baktı. Onun da kendisine baktığını gıncine idetti.

"Buyur abim, bi isteğin arzun"

"İkarus mı dediniz demin?"

"Aynen abim! Benim Dayı'nın köpüğüdür kışimle. Öyle koymuş adını. İkarus. Dayı anı adlandırdı. Bıy is yapmaz. Derin bir manası vardır kesin."

"Ölmez mi Yunan mitolojisindeki en güzel hilafelerinden birinin kahramanında İkarus. Babası Daedalus'un yaptığı bulumundan kurtararak güneşle çok yakın uçuşu için enir ve Ege Denizi'ne dölerek öldü."

"Derin dımlan abim. Sattırılmış köpüğüme çok gıymışimle var ama hiç kest duyuyorum bu mevzuyla. Hiç baha geçmezli"

Adam son öğ köftiye de yeşillikler sonra ağızını silip

Arasın Babasın
Babasının, İzzet Babası
İzzet Babası İzzet Babası
İzzet Babası İzzet Babası

tarihi profesörü oturuyordu. Elinin altındaki başlık pendinde "YERLİ BANKSİ DAİDALLUSUN MESAJI NE?" yazıyordu.

Ali Usta kalan öğ köftiye Dayı için hazırlanmış baktığı sarada dölükünden kapıya açıldı. Gıymı kapıma bir hayli sık, kışık gıymışez, hafif topuk, orta yaşlı bir adam gıdı kıymeyi. Etileri biraz sızıldıkten sonra musikiye "Hi geçecek, öğ köftiye taze mi?" dedi. Ali Usta dölükünde bir an. Bu nezaket dolu ses tanelik geldi. Ama çıkmadı.

"Tazezir abim! Günlük yoğunuyorduz"

Arasın Babasın Babasının, İzzet Babası İzzet Babası İzzet Babası İzzet Babası

Ali Usta ıdetti okluğu üzere çarçabuk bir skamlık ıkarım öğ

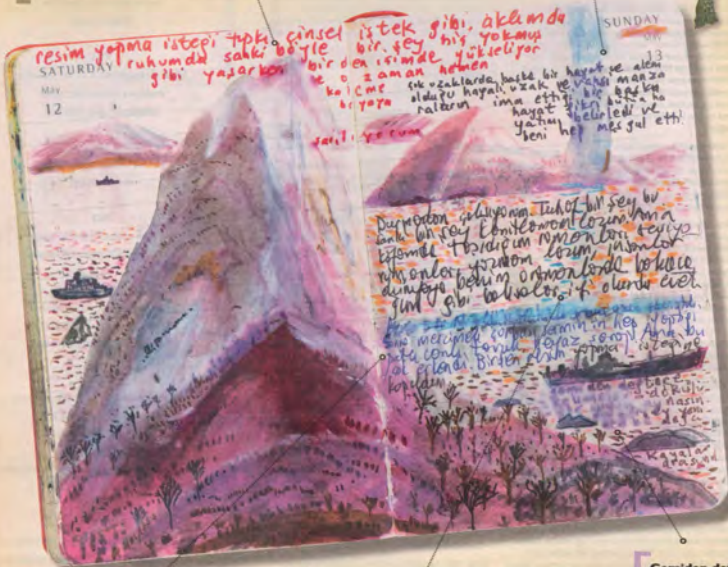
ORHAN
PAMUK

ORHAN PAMUK çocukluğundan beri altmış yıldır zaman zaman hatıra defteri tutuyor. Son on üç yıldır düzenli bir şekilde tuttuğu küçük boy günce defterlerine aynı zamanda resimler de yapıyor. Resimli hatıra defteri sayfalarından seçmeler önümüzdeki aylarda "Uzak Dağlar ve Hatıralar" adıyla yayımlanacak. Bu kitaptan yıllardır düşündüğü ve sonra yazmaya başladığı Veba Geceleri ile ilgili sayfalar...

BİR BAŞKA HAYAT

Resim yapma isteği tıpkı cinsel istek gibi, aklımda ruhumda sanki böyle bir şey hiç yokmuş gibi yaşarken birden içimde yükseliyor ve o zaman hemen kalemle boyaya sarılıyorum.

Çok uzaklarda başka bir hayat ve âlem olduğu hayali, uzak ve vahşi manzaraların ima ettiği bir başka hayat fikri bütün hayatımı belirledi ve beni hep meşgul etti.

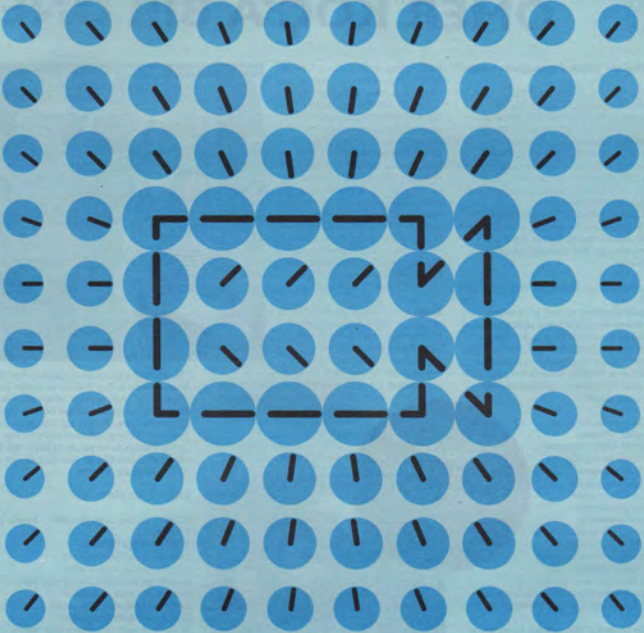

Sonra mercimek çorbası Şermin'in hep yaptığı patlıcanlı tavuk, beyaz şarap. Aklımda ruhumda sanki böyle bir şey hiç yokmuş gibi yaşarken birden resim yapma isteğine kapıldım.

Durmadan çalışıyorum. Tuhaf bir şey bu. Sanki bir şey kaptırmam lazım. Ama kafamda tasarıyorum romanları yazıyorum. Şu anki yazdığım romanlar... Olaya benim romanlarda bakacağım gibi baksalar iyi olurdu. Evet.

Gemiden deftere kelimeler dökülüyor suyun aynasından... Kayalar arasında.

18. KEZ KISA ZAMANI

SON BAŞVURU TARİHİ: 24 ARALIK 2021

Akbank
18. KısaFilm
Festivali
film
21-31 Mart 2022

AKBANK
SANAT

akbankkizilirmazfestivali.com
Instagram Twitter Facebook

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2006'da TL'den 6 sıfır atıldı. Oysa Anadolu 14 yıldır, milyar ve milyon TL demekten vazgeçmedi, sanki sabırla o günlerin geri gelmesini bekliyorlar.

SELÇUK
ALTUN

"Prof. Dr. Selçuk Özarmağan'ın anısına"

5341- Galatasaray Lisesi ile Yapı Kredi Kültür Sanat binası arasında, "Cumhuriyet'in 50. Kuruluş Yılı Anıtı" adlı anıtlı bir heykel vardır ve o yalınanıtın heykeltıraşı Prof. Dr. Şadi Çalık'ır (1917-1979). Paslanmazçelikten 50 estetik boru Cumhuriyet'in dinamiğini ve aydınlanmasını simgeler. Yapı Kredi'nin armağanı eser, heykel açısından varsıl olmayan İstanbul'a özel bir renk katar. Banka'nın yeni çoğunluk ortağı Koç Holding'bir ve giderek yükselen çekil güçlerinin sona ermesindeki öncü konumuna uyar. İki yıl sonra Cumhuriyet'inin 100. yılını kutlayacağız. Koç Holding'in kürsül koleksiyoner, estetik ve aidiyet duygusu güçlü Yönetim Kurulu Başkanı Ömer Koç'a, 50. yıl anıtının yanına bir 100. yıl anıtının yaptırılmasını önermek istiyoruz.

5342- "Okumadığınız için Teşekkürler"den – Dubravka Ugresic, 2000:

"...Yakın zamanda öğrendim, Küba'da puro sararlar (Los Torcedores) ülkenin en eğitimli kitlesi sayılır. Malum, puro sarmak siklo ve zahmetli bir iş; içiciler ilkokul öğrencileri gibi sıralara dizilipbütünlüğün elleriyetütün yaprağı sarırlar. Küba'da bir gelenektir, o sırada daha yüksek bir platforma oturmuş ve elinde mikrofona olan bir kişi kitapokur.Puro sarırlar çalışırkenendisini dinlemeyi de aksatmazlar."

5343- En gözde romancılardan, "tepkinin dengbeji" Thomas Bernhard'in (1931-1989) doksanıncı doğum yıldır. Üvey kardeşi Dr. Peter Fabjan iyi ki ağabeyinin, "olumudun sonra kitaplarının Avusturya'da yayımlanmaması" vasyetini yerine getirmemişir.

Onun "Thomas Bernhard'da Birlikte Bir Yaşam" adlı anı kitabın İngilizceyeçevrilmesini bekliyoruz. (Keşke YKY bu kitabı derhal Türkiye'ye çevirtse) Dr. Fabjan ağabeyinin çok doktorluğunu yaparken, onun kendisine ve kuzakardeşi Susi'ye daima şokduvarıandığından yakınıdır. Aslında Bernhard, iş düşmese tüm çevresine şoküğe kışkındır.

Ölümünden bir yıl önce (1988) sahneye konan oyunu "Heldenplatz'ta, Avusturya'da 1938'den daha fazlaNazı ve anti-semitist olduğu vurgulanır. Üstati iyi ki 2020'de Avusturya Başbakanı olan Türk düşmanı ve İslamofobik Sebastian Kurz'u (doğ. 1986) görmüdi!

5344- "Tarihimizde Garip Vakalar"dan – Reşat Ekrem Koçu, 1952:

"Tarihimize kayıtlı en müthiş oburlardan biri, münevver ve sıkılgıp Üçüncü Selim'in düşmanlarından "Ayyır İsmam" lâkabı ile meşhur Derviş Efendi isminde bir sofdardır. Bu adam, bir sefer, iki okta pastirmanın üzerine kırk yumurta kırarak bir longer (tepsi) pastirmakla yumurta yemi; fakat koğu kışın soğuktan sonra dil şişmiş ve dil ağzına sığmayarak ölmüştür."

5345- Küresel kültürün:

Mehmet Ali & Akşamsefası

Yazar, doktor, keşiş ve filozofRabelais 1537'de Montpellier Tıp Fakültesi'nde, Hipokrat üzerine Grekçe ders verdi. / "Niteliksiz Adam"ın usta yazarı Robert Musil'in (1880-1942) cenazesinde nitelikli 8 kişi varmış. / Plato akademisinde Ariston'un lâkabı "Okur" idi. / D.M. Ausonius'un (310-395) yazdığı kâğıda ithaf ettiği bir şiiri vardır. / ABD'nin Doğan Hızlan'ı Harold Bloom (1930-2019), saatte 500 sayfa okuyabildiği iddiasındaydı. / 1908 Fizik Nobelisti Ernest Rutherford'un 11 öğrencisi daha Nobel ödülünü kazandı. / E. Rutherford'un babastekerlek tamircisiyd. / Öncü iktisatçı ve sosyolog Thorstein Veblen, kadınlara şarkintilik ediyör iddiasıyla Şikago Üniversitesi'nden kovulmuş...

5346- Ülke gündeminde yer alabilecek mi için Z.L. temmuz ayındaki bir söyleşisinde (T24), "Bülent Ecevit, Deniz Baykal gibinsanlarolsa filan değildisoldan hoşlanmayan tipik Türk miliyetçisi"r" deyincebaşta Devlet

Bahçeli (14.07.21, Hürriyet), "Bu çürümüş ve kibir kulesisahıs,merhum Ecevit'e cokağır bûhtanda (kara çalma) bulmuşştur. Bu bûhtanı reddedyorum..." diye tepkide bulunmuştu. 28-5/3-6/21 tarihliOksijen'deki söyleşisindeyse, Z.L.'nin

"Kitaplar karıştırılmaz, ziyaret edilir," Ali Emiri

Selçuk Altun (Kuşluk, 2017)

Ferhan Samsoy, Selçuk Altun - 2017

Ferhan Samsoy, Selçuk Altun - 2017

"Serena adlı İngilizce çeviricibabın Amerika'da Boston Globe ve Pop Matters tarafından yılın en sevilen ve yılın en iyi kitabı seçildiği" iddiaediliyordu.Daha önce kazanmadığı bir edebiyat ödülünü kazanmış gibi yarıstığına tanıkladığımız için Google'daaraştırdım: 1) Boston Globe gazetesinde böyle bir bilgi yoktu. 2) Pop Matters'de ise yılın en iyi kitabı diye bir bilgi yoktu; yılın iyileri diye bir listevardı ve evetorada Z.L.'nin kitabı yerliyordu.

5347- (S)AKLAMA!

5348- "Kuşların Göğü Önünde" – Haydar Ergülen, The Poet House:

Kuşların Göğü Önünde
"Yazla ykandık. Benincebiray tuttum senin için ve boz şeyler bu şiirdegeçtin istedik: Henüzsuçlu eksik, önden iki dişi eksik vesağlanıkı suya önlü bir kızın koştuğu yazdın. Gülüşünle örtüydün eksikliğini ikidışıninve yazdın senin henüz taze nefesin. Kuşların göğünündeysin, bir suçun eksikti büyüdüke bir yazı defterine ekleyeceğin.. Yaz şiirden de yazdı, kız şiirden de şiir kuşların göğü önündeşıklık ykandık, su güneşle ykandı veyüzüm güzle, ben bekleysinle ykandım senin ay oradaydı senbana kuşlardandaha maydın.

8 Mart 2020

5349- "The Poet House", şiir ve sanat odaklı, albenil ve nitelikli kitaplar üreten bir butuk yayınevi. Kitabın kapağı tablo yüzelli jindemal, İsmail Sertaç Yılmaz'ı

5350- Eniştem Hesabıl Turan (1918-1992), Cumhuriyet tarihinin öncü eğitimcilerinden. Anıları, "Bir Eğitimcinin Öyküsü" başıyla 1998'de YKY tarafından yayımlandı. Yetkin ve örnek hekim, oğlu Prof. Dr. Ergin Turan geçen yıl onun ölüm yıldönümünde anlattı: "Babam dürüst, azimli ve ilkesini seven bir ilköğretim müfettişiydi. Ben lisedeyken, o Gazî Eğitim Enstitüsü'nden bitirme sınavlarına giriyordu. Edebiyattan snava girecekti, edebiyat hocası B.'nin yazdığı kitabı almış, detaylı incelemeye kafasına yatmayan konular vardı. Hocasıyla görüşüp, tartışmak istiyordu. Bir arkadaş kanıyalı randevu aldı, yazatıyordu, birlikte gittik. Babam katılmadığı noktaları açıklayış görüşlerini belirince, hocası hepesinde haklısıydı. Bu noktaları kitapta düzeltmek isteyince ise, "Kitabımda düzeltme yapmana izin vermem" diye diklenecekti. Babamın, "Siz kitabın yazarınız, oysa bu kitabı ben para verip aldım, kitap benimdir düzeltme yaparım" dediğini anımsıyorum. Ertesi gün girdiği snava iyi hazırlanmış olduğu halde babam başarısız bulundu..."

5351- "Hayatımda sevgililerimden çok resimlerimi kuskandım. Kadınlar terk etti beni, resimlerim ise beni anlatmak için gittiler." Sali Turan

5352- Kitapönerileri:

Dante Seküler Dünyanın Şairi – Erich Auerbach (Çev. Ceren C. Aydın), ALFA / Yaşayış ve Dinle – Charles Simic (Çev. Nazmi Ağıl), Ketebe / Mürekkep Lekesi – Mihail Şişkin (Çev. Erdem Ering), Jaguar / Tirmenşik – Ludwig Hohl (Çev. Levent Alarslan), Sahi Kitap / Dert Bende – Rewhat, ALFA / Gemide Doktor – Belma Ötüş Baskett, KDY / "İştiyor musun Memet?" – Sibel Oral, Doğan Kitap / Doğum Lekesi Gibi Bir Gülümseme – Barış Bıçkçı, İletişim / Resimlerim Okumak – Albert Manguel (Çev. Armağan Bıçkçı), Kirmizikedi / Bir Ağacın Altında – Selçuk Demirel, YKY / Sanat Hayatı Sebati – Sibel Baykam, C.A.M.

5353- "Bir aileden bir -ülkü- yazar çıktığında, o ailenin iyi biridir." Czesław Mołosz, 1980 Edebiyat Nobelisti

5354- 20.05.21 tarihinde Altınordu'da ölümlü biteren Sakarya plakalı Doğan Mehmet Ali & Akın Sarıfı

sızmadı, şimdi denizler var."

5355- Kadim dost Mehmet Gür finans sektöründe üst düzey görevlerde bulunduktan sonra emeklilik döneminde Harley-Davidson motosiklet takımı İstanbul bölüm başkanı olup, Kuzey Kutbu'na dek uzanan safarlara katıldı. Yaşam öyküsünü yazdı. Yumuşak bir sesi vardı ve yetkin bir gitaristi. Zevkle dinlenen besteler kotardı. Spotify'dan içtenlikle önerilecek besteleri: Thankfulness / How Naive I Was / Across The Balkans...

5356- Mehmet Gür Cenevre Üniversitesi'nde ekonomi okudu. Psikoloji akademisyeni, epistemolog ve ünlü düşünür Jean Piaget (1896-1980) hocasıydı. ("Aynık Çeşmesi Sokakı'ndaki felsefe profesörü A.B. Caron'un modelidir.)

Mehmet'in Türk olduğunu öğrenince, "Günümüzde insanlar birbirlerini söyledikleri niyanın yamalak dınyıyorlar. Siz Türkler şanslısınız, Türkcede genellikle fil cümlelerin sonundayr alıyor, büyüden insanlar cümlelerin bitmesini beklemeye mecbur kalyorlar" demiş.

5357- Bağlarbaşı'ndaki o gizemli sahafın logosundaki özyeş: "Kitaplar karıştırmaz, ziyaret edilir." Ali Emiri

5358- Diyarbakır'ı Ali Emiri (1857-1924) araştırmacı yazar, bilyofili ve kitap koleksiyoneriydi. Osmanlı'ındört bir yanında devlet hizmetinde çalışmış, defterdarlıklarda bulunmuştu. Emekli olduktan sonra 16.000 el yazması nadir kitabını, kurduğı Millet Kütüphanesi'ne bağışladı. En eski Türkçesözlük olan Divanü Lügati't-Türk adlı eserin tek kopyasını bularak kültür hazinemize kazandırmıştı

5359- 2006'da TL'den 6 sıfır atıldı. Oysa Anadolu 14 yıldır, milyar ve milyon TL demekten vazgeçmedi, sanki sabırla o günleri gen gelmesini bekliyorlar.

Türkiye'de tek dok aş olmamız 15 milyon kişinin çoğunluğu da Anadolu'dan. Bu grubun, aynı zamanda 14 yıldır TL'den 6 sıfır atmayan kadim atıplardan oluştuğı görüşündeyim.

5360- Ferhan Şensoy (1951-2021) Türk tiyatrosunun öncü ve duayen aktörüyü. Nice repiliğini günlük yaşamımız ve nıkte dalgıncağımızda zevkle yerleştirdik. "Ferhangî Seyler" adlı tek kişilikoyunu 1987'den itibaren 2020'ye dek sahnedeki kaldı ve ben sikimadan 13 kez izledim. Yetkin bir yazarı, tüm kitaplarını okuması Kitap içindeki oyuyla bahsetmişim. (Ağustos yazının başlığı "Kestane Ruhu Kitabevleri"ydi, 2021 ürünü "Derdeste"sinin bir dizesiydi.) Tanrımdıcesur, zeki, muhalif ve bir entegre yetenekti. Ben YKY'nin Yönetim Kurulu Başkanlığı 2003'te "Ferhantoloji'si YKY'den çıkış "kitap-ık" dergisine doyurucu öyküler yazmıştı. (kitap-ık onlardan bir seçmeyi yeniden yayımlıyamazmı?) Özyaşamöyküsel son kitabı "Derdeste" çıktıkdan birkaç ay sonraöldü. Orada diyor ki:

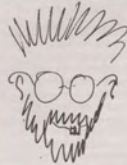
kitap almıy bekleyen çok dosya var
benim için bu kitaplar çok önemli
eli'm kitap eyleyecek. ✎

BURT BRITTON – BİR BÜYÜK BİBLİYOFİL

Burt Britton (1933-2018) dünyanı en heybetli sahafı Strand'ın(828 Broadway, New York) bir esanevi kalmasıydı. Karizmatik, gizemli ve bilgeliği. Fırsat buldukça okumazdı. Yazar, şair, akademisyen ve sanatların öğrencisiydü. Onları gece hayatında da yalnız bırakmazdı, filmlerdeki rolleri çekmiş, bir kitabı ayıptırmıştı. Hayatın her anının tadını çıkarmaya karar vermiş bir nıktedandı.

1965'te aklına esti, yazar Norman Mailer'e bir otopotresini yaptırdı. Bu bir tutkuya dönüştü, on yıl içinde 1200 yazar, şair, çizer ve sanatçıya otopotreslerini yaptırmıştı. Bu emsalsiz görsellerin altı yüzünü 1976'da "Self-Portrait, Book People Picture Themselves" adıyla bir kitapta topladı. Aynık bilyofili, görselleri 2009'da bir özel müzayedeye ile sattı ve kitap dünyasından çekildi...

KÜRESEL OTOPORELER

Joel Oppenheimer

Joel Oppenheimer
A SECOND TRY, LIFE WAS SWEET

Max Frisch

Max Frisch
NY, E. 4. 1979
(when he was young)

**DÖNDAR
HIZAL**

Neşun, işi miin?

lyihin, sağ ol, fırtınadan çıkmış gibi bir vaziyetteyim ister istemez. Bu öyle bir mücadele ki içine bir defa girersen, yazının seni sürüklediği o yere bir daha falanca yeniden bir nefes alabilmek için belli bir sürenin geçmesi gerekiyor ama bu romanda biraz farklı oldu, o da şuydı aslında; bugüne kadar romanları hep bir oturmuş yazdım. Bu defa birkaç kosa ara verebildim ve ne yazdığımı biraz daha serikankı bakmaya çalıştım ama sonuç; yine aynı, nefes nefese kaldım ve hiçbir şey değışmedi.

Kıtaban ana karakteri Zamiir'in hayatını yazan adam bir yarı, Yusuf Ali. Bir de kıtapsızın imkânlarından caka faydalanmıyın. Garf jüri, bazı bilimler yarın kalıyor. Fikale de buna yapıyorun. Her edebiyatı olarak şey çok yakın olduğunu söyleyebilir miyiz?
Hem de nası. Hem de naslı çünkü en nihayetinde Kinyas ve Kayra'nın bir kitaba dönüşmesi ve benim bundan 20 yıl önce bu işi girmemi sağlayan kişi bir şair. Nevzat Çelik. Onun o hissettirdiği her neyse Kinyas ve Kayra'da, onun sayesinde ben bugün hâlâ yazmaya devam ediyorum. Çünkü benim hayatımda da bir dönüm noktasıydı o. Ya bu işe devam edecektim ya da kim bilir ne yapacaktım? Dolayısıyla Nevzat Çelik sayesinde girdim edebiyat denilen bu olağanüstü evrene. Onun sayesinde anladım yazarlık düşüncesinin ne olduğunu, onun sayesinde anladım ki hiçbir zaman istediğim kitabı yazamayacağım. Bu süreçler hep onun sayesinde oldu. Ortada bir şair vardı ve şairler benim için her zaman çok önemli oldu. Bu işin ilk yıllarında anladım ki benim 500 sayfa yazdığım, yazmaya çalıştığım şey, onlar ki diyezle hallediyorlar ve dile aptarı bir işkileri var. Şimdi dile bambaşka bir işkisi oluncu insanı, onu ustalıkla kullanma ve sen buna tanık oluncu onun karşısında ancak hayret ve hayranlık hissedebiliyorsun. Eğer bu hayatın anahtarlarından biri, birbirimizi kavrayabilmemiz sağlayan şey dile o pileyi çözebilenler de şairlerdir.

Akıre Kurşanve hikâyeyi işi farklı anlatıyor anlatıyor Rayhan'ın. Kıtabında belli bölümlerde dundersuym kitabı ve arada, salımsın işi içindeki diğer karaktere hikâyeyi anlatmaya başlıyor. Buna da yerle yapıyorun. Türk edebiyatında çok az görüldüğün bir şey bu. Beni en heyecanlandıran tarafı bu oldu kitabın. Orhan Pamuk'un Benim Adam Keman'ından sonra Türk edebiyatında çok fazla görmedim. Nereden çıktı o, nasıl kullandı ve devam etti?
Bunu öğrenince çok mutlu oldum. Çünkü bu epey hoşkısırtı bir şey. Bunun düşüncesini tutturamazsan bambaşka bir yere gider. Her şeyi daha da karmaşıktırılmaktan başka hiçbir şey yapamaz. Zaten dil olabildiğince sade tutmaya çalıştım, çünkü anlatmaya çalıştığım şey o kadar karanlık ve karmaşık ki en azından cümlelerin basit mesajları iletecek yeterlilikte olması gerekiyor. Ama illa ki o usup hikâyeyi ile beraber geliyor ve belli bir biçimde anlatman gerekiyor bunu.

Türkiye'nin en sevilen yazarlarından HAKAN GÜNDAY, yeni kitabı Zamiir'i OT'a anlattı.

FIRTIYANADAN ÇIKMIŞ GİBİ BİR VAZİYETTEYİM

O noktada da işte sözünü ettiğin karakterlerin herhangi bir olay yaşanırken yıllar sonrasında geriye dönüp o an yeniden anlatılmalı biza da Zamiir'in çevresiyse olan iletişimsizliği ile ilgiliydi. Zamiir en nihayetinde konuşkan biri bile değildi. Konuşkan bile değildi çünkü konuşmaktan bile umudunu kemiş bir. Anzından bir romana başladığımız zaman karşımızda duran Zamiir böyle. Zamiir yüzü dommuş bir. Mimik yok, ifadesi yok, ağlayamıyor, gülemiyor. Birtakım tıbbi sebeplerden dolayı durum bu. Konuşurken dudaklarını çok açmıyor. Mırlıdanarak konuşuyor. Fısıltıyla konuşuyor. Çünkü açmıyor dudaklarını. İletişim konusunda artık tam da kendi içine kapanmışa karar verdiğine ister istemez öyle olduğu bir döneme denk geliyoruz. Dolayısıyla yazmaya başlamak her ne kadar kafamda bu kitabın kurşunu bu olacak diye bir düşünce olsa da birden sözünü ettiğin geri dönüşler ve şairler geldi ve sonra kendime, bunu neden yapıyorum, diye sordum. O an meseleyi tam çözemediğimi hatırlıyorum ama sonra zaman geçtikçe anladım ki aslında onlar Zamiir'in yerine konuşuyorlar. Konuşamayan Zamiir'in yerine onlar anlatıyorlar ya da herkes ne görüyöse onu anlatıyor. Çünkü en nihayetinde Zamiir öyle bir dünyada yaşıyor ki bir gerçek karşısında eğer eli kılıcı varsa, herkes farklı bir gerçek anlatıyor. Ve bu bakış açlarından yola çıkarak gerekirse savaşmaya

kadar büyükler çatışmalar yapıyorlar. Öyle oluncu bu üskü bana yardımcı oldu. O dünyayı olabildiğince genişletmek için. Biz böyle anlatıyorduk ama acaba kim bilir başka birer bunu görse ne hisseder ve ne yazardı bu farkı da olabildiğince hissettirebilmek için.

Kıtaban ilk 200 sayfasında hem Zamiir'in hem Zerrin'in diyaloglarına çok derin giriyorsun. Sonra sıkıp bir 150 sayfa da çok hızlı bir kurgulan ve olaylar silsilesinin içerisinde kendini buluyorsun. Hangisini daha ser yedim?

Çok anlamlı bir şey çünkü dediğin gibi bir şey var orada. Bir çizgi var hemen hemen. Yani belli bir yere kadar bir temel oluşturuyor, bir katman oluşturuyor. Sonra merdivenlerden aşağıya düşüyorsun. İşte orada, sonunda verilen karar, dönüşü bir başın verebileceği bir karar. Sakın sakın değil de ancak duvardan duvara vurulmuş birinin verebileceği bir karar.

Aslında ilk bölüm daha aşina olduğum bir yazım türü galiba. Bilmiyorum belki de Dah'da daha sonra alışmış olduğum böyle yazmaya. Çünkü Dah'da da daha ağır, daha sakın, daha nabız düşük bir anlatım vardır.

İşler karmaşıkla girmeye başlıyor. İyiler kar kuresini sallamam gibi oldu birden ve her şey yerinden kalktı ve o Zamiir'in gündelik hayatı oldu yani onun dikkatli sızdı oldu, onun herhangi bir zamanı oldu yani ona bindi, oraya gitti, insanları gördü, geldi. Birden onu gördük. Birden, evet o adam öyle yaşıyor, dedik. Ve bunun için şu an bunları diğliyordur.

Hayatın belki de bütün gizemini barındıran şey; dil.

Kıtapsız neferi parçasına karma parçasına düştürüyor yüze. Kılme seçimi. Politik doğrusalcık. Pek çok insan bunun dilde tıkanmaya yal açtığını düşünüyor. Mizahçılar politik doğrusalcık yüzünden işsiz kalacak üzzerler. Bir romancı olarak ne düşündüğünü merak ediyorum.

Bence insan kendini saklamaya, kendisiyle yüzleşmeye için elinden geleni her şeyi yapmaya hazır. Doğasında var bu, olabildiğince kendimle yüzleşemeyem de ne olursa olsun. Bunun da yollar var. İyiler yollarından biri, hayatın belki de bütün gizemini barındıran şey, dil. Bunun üzerinde eğer kendine birtakım kalkanlar oluşturmaya başlarsan yani kelimeleri kalkan olarak kullanmaya başlarsan bir gün, şu an yaklaşıp 200 bin askerimle, şu kadar uçakım ve bu kadar bombamla bir ülkeye demokrasi götürüyorum dersin. Bundan daha büyük bir kalkan olabilir mi kendine uyandırabileceğin? Yapacağın piddet eylemine ve sebep olacağın bütün o yıkıma kalkan olarak kendi halkına, dünyaya pazarlamaya çalıştıysan daha büyük bir kalkan olabilir mi? Dolayısıyla bana sorarsan politik doğrusalcık bireyler tarafından değil daha çok organizasyonlar tarafından, kurumlar tarafından kat edilmiş

bir şey. Yani kurulumları bireyleri buluşturuldukların bir hastalık. Kurumların kendisi yedekleri halatları yapmaya devam edebilmek adına icat ettikleri kalkanlar bunlar. İcat edilişin birtakım kelimeleri çünkü bireylerin metin yazılarını yok ama kurulumları var ve her korkunç eylemin kimseyi dehşete düşürmeden anlatılabileceği mümkün. Onu anlatılabilecek bir kelime bulmak mümkün. Onun için de bence bu bahsettiğiniz mevzu en başta kurumsal bir hastalık.

Yeni dilin olmasını istediğiniz olmasın edebiyatçıların da olmasını istediğiniz olmasın mı geliyor?

Hayır, oradan sorarsa sana kalmış bir durum. Elin deftere ya da klavyeye geçtiği anda ölümler bir patronlar listesi oluyor zaten. Ve bu patronlar olur zayıflardan tut o dönemki anlayışa ahlaka kadar birçok şey veya kişi olabilir. Akla gelebilecek her şey sana patronluk talimatına, metnine ikâm olma ya hazırdır. Kim o, hangisini patronluk olarak seçeceksin? Ben elimden geldiğince benim kendime patron ediniyemiyeydim. Çalıtım ama bu bir kararla olabileceği iş değil. Bu kitabı böyle yazacağım kararını sayfa'nın başında veriyorsun fakat bitirirken çok sinsi bir edisim altına girmiş olabilişin. Dolayısıyla her cümleden sonra sorman gerekiyordu acaba ben burada politik doğruculuk yapıyor mı, yapmadım mı diye. Böyleki baskılar çok sinsi, havaya karışır, tenefüs ederisin ve farkına bile varmayabilirsin. Ve buradan yine geldim daha önce konuştüğümüz o konuya, Zaman'ın en büyük düşmanı o sardarlaşma.

Yani onun mücadele etmeye çalıştığı şey şiddetin o sıradan hale gelmiş olma hâli veya insanları hiç fark etmeden o şiddet içinde yoğrulup girmeleri. Dolayısıyla böyle bir baskıya da hiç hissetmeden alırsın. Bir süre sonra anlarsın ki kendini sansürlemişsin, kendini durdurmuşsun. Otosansür aslında en beter sansürdür.

22 yaşında Kınas ve Kayra'yla edebiyatı hayatına kendini bir şekilde kabul ettirdin ve işte Nevruz'un da gündüğü şey o belki, genç bir okur kilden oldu. Medici Ödülü aldın, ödüler, ayırtımlar yapıldı, romanları genç bir okur kitesine ulaştı. Romandev romanı mıydı?

Kınas ve Kayra'dan sonra dedim ki, tamamen ben bunu hayatım boyunca yapabilirim. Tabii ki yazımlarım olmasın benim için çok büyük bir motivasyondur. Ancak Zargana'nın ocağı yazmaya başladığım zaman, alevin hanı geçip de yazı dönemi için ne menem bir şey olduğunu anlamaya başlıyınca, dedim ki 'ben asla istediğim kitabı yazamayacağım'. Teknik olarak bunun mümkün olmadığını anlıdım. Yani zihnindeki bir resim tam olarak tabloya dökmeyeceğini düşünen bir ressam varsa o an benim gibi hissetmişim. Çünkü ben o an anladım ki zihnimde oluşan o büyük tabloyu yüzde yüz aktarabilmem mümkün değil. Kusurlu bir şey çıkacak sonunda. Kusurlu, sorumlu, eksik veya fazlası olan bir şey. Buna çok üzülürdüm önce, çünkü hiçbir zaman tam olarak yazılabilecek bir tost makinesi yapmıştım düşüncüyorum. Bütün düşümleri çalışmıyor. Biliyorsun çalışmıyacağına. Sonra fark ettim

ki zaten sanat dediğin şey bu. Kusurluyla. Örneğin birlik kılan şey de bu. İyeyi, okuyanı ötekilerinden veya hayrete düşüren, hayranlık uyandıran da bu. Okur olarak, iyeyi okuyarak zaten benim üzerimde etkisi olan işler böyle işler, hepsi kusurlu ve ama benim için hepsi bir bütün olarak olağanüstü. Dolayısıyla bunu anladığım an iş en az eksiklikle artarmaya çabasına bu da olimpiyatlara dönüştü. Düzenli çaba gerektiren ve her defasında daha yükseğe sırmayın amaçladığım, daha çoğunu aktarabilmeyi amaçladığım bir süreçte dönüştü. Önemde bir duvar var ve sürekli çizilmeye çalışıyorum her yeni romanda ve her seferinde daha yükseğe sırmaya çalışıyorum. Belki bir gün diyorum yeterince yükseldim ve duvarın ardını görürüm. Ama görüp göreceğim de sanıyorum yarı kadar. Ne kadar havada kalabilirim ki, yereçimi diye bir okay var, düşeceğim ve tekrar beyaz bir sayfadan başlayacağım. O beyaz sayfa orada durduğu sürece insanın kendinden tam olarak memnun olması mümkün değil. Sorunun yanıtı bu. Benim için yanı mümkün değil. O varlığıyla zaten seni meydan okumaya davet eden bir şey. Hadi gel bakalım daha yükseğe sıçra, diyen bir boşluk o beyaz sayfa.

Kitapların isimleri Zargana, Tıyan, Aız, Kall, İzzat. Z harfini karpı bir saaf olduğu düşünüyordun.

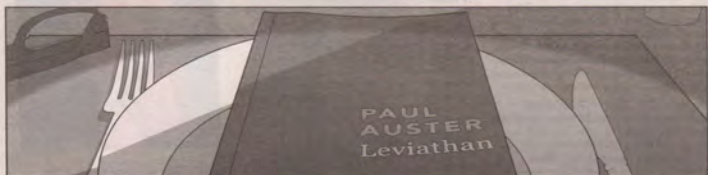
Ve bunu da zaaf kelimesiyle söylüyor olman güzel. Z'ye bir saaf var. Minors olarak iyi, şiddet olarak iyi çünkü bir iz gibi aslında Z harfi, yani Zorro'da olduğu gibi. Yani bırakmasa kolay bir iz. Dolayısıyla bir çentige en çok benzeyen şey Z palba alfabe. Z ile başlayan kelimeleri seviyorum çünkü hiçbir şeyin son olmadığı hatırlatıyor. Çünkü alfabe'nin son harfiyle başlayan bir kelime görünce anlıyorsun ki yok yok yok, hiçbir şey bitmiyor. 🌱

Yazı denilen şeyin ne menem bir şey olduğunu anlamaya başlayınca, dedim ki 'ben asla istediğim kitabı yazamayacağım.'

OKUMA BİÇİMLERİ

Yine bekleriz

TURGUT YUKSEL

Müdavimi olduğum bir mekânın üç uzun raflı bir kitaplığı var. Teması birkaç defa hangi kitapların olduğuna bakma kila sınırlı kalmıştı. Çünkü her gittiğimde arkadaşlarımla buluştüğum için o kısma fazla ilgi göstermemiştim. Bir kiş vakti arkadaşlarımla buluşmak için yine gittim. Kitaplığın öndeki masa uygundu, oturdum. Salih'le üç beş muhabbetten sonra telefonuma mesaj geldi. Arkadaşım son dakika golu yediğini ve en az bir saat geçiceğini özü dileyerek söylüyordu. Genelde çantamda kitap olurdu ama o gün yanına almamıştım. Sağ tarafa dönüp kitaplığa baktım. Paul Auster'in, "Leviathan" kitabını gördüm. Severim Auster'i. Açık okumaya başladım. Sürekliyi bir anlatım ve iyi bir çeviri karşıladı beni. Bir de o sırada idrak edilmiş zorlayıcı gelen bir kuram kitabı okurken birden böyle merkezi bir düşünce geldi. O düşünce, bir yokuşu çıktıktan sonra karşıdan gelen tatlı rüzgarın sayıklı

okşamasına izin vererek ferah ferah inmeye benziyor:lu. Arkadaşım yanımda belirlince saat mefhumunu unuttuğum farkına vardım. Bir tane peçete alıp kaldığım yere bıraktım. Elli sekizinci sayfaydım...

Tam bir yıl sonra hemen hemen aynı sahne bu sefer bir başka arkadaşla buluşmak için yinelendi. Arkadaşım geçicekti, aynı masadayım ve kitap sağ tarafımda bıraktığım yerdeydi. Sayfayı açtım, koyduğum peçete oradaydı. Tek fark sayfalar arasında ki peçete daha olmasaydı, biri benim bıraktığını yerin öndü, diğeri 16 sayfa sonrasındaydı ve üzerlerinde birakınan ismi yazılıydı. Kaldığım yerden okumaya devam ettim. Arkadaşım gelince peçeteyi bu sefer üstüne ismini yazarak kaldığım yere bıraktım.

Ondan sonra başka arkadaşla buluşmak için gittim, kaldığım yerden açtım ve bitirmeye kadar orada kaldım. 🌱

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantev.org>

**İş Sanat, yeni sezonuna 12 Kasım'da Maximum Uniq Hall'da
gerçekleşecek açılış konseri ile 'merhaba' diyor.**

YENİ SEZONA YILDIZ İSİMLERLE BAŞLANGIÇ

YENİ SEZONDA BİRLİKTEYİZ

Klasik müzikten caza, Türk Halk Müziğinden şir ve hikâye dinletilerine geniş yelpazede hazırladığı programını seyircisine sunmaya hazırlanan İş Sanat, hibrit olarak planladığı 22. sezonuna **12 Kasım Cuma** akşamı Maximum Uniq Hall'da orkestra şefi **Rengin Gökmen** yönetimindeki **İstanbul Ensemble** ve cellist **İstván Várdai**nın gerçekleştireceği açılış konseri ile başlayacak.

Franz Liszt Oda Orkestrası'nın sanat yönetmenliğini üstlenen **Várdai**, konserde İngiliz besteci Edward Elgar'ın çello konertosunu yorumlayacak. Konserde ayrıca Giacomo Rossini Hırslı Saksağan Uvertürü ve Ludwig van Beethoven'in Pastoral Senfonisi seslendirilecek. Konserin bileti 22 Ekim'den itibaren Biletix'te satışa çıkacak.

USTA İSİMLERDEN İŞ SANAT'A ÖZEL PROJELER

Türk rock müziğinin mihnen taşlarından **Bulutsuzluk Özlemi**, **Symphonista Oda Orkestrası** ile **10 Aralık Cuma** akşamı Maximum Uniq Hall'da sahne alacak. 37 yıldır bir ağızdan söylenen şarkılarına eşlik edilen **Bulutsuzluk Özlemi**'nin "**Sözlerimi Geri Alamam**" ismini verdiği bu özel konserin bileti 22 Ekim'den itibaren satışa sunuluyor.

İş Sanat'ın gelenekselleşen Yeni Yıl Konserinde prestiji opera salonlarında yer alan soprano **Olga Peretyatko** ile ülkemizi yurtdışında parlayarak kariyeri ile temsil eden tenor **Mert Süngü**'nün solist olarak yer alacağı konserde solistlere şef **Murat Cem Orhan** yönetimindeki **Gedik Filarmoni Orkestrası** eşlik edecek. **29 Aralık Çarşamba** akşamı gerçekleştirecek etkinliğin bileti 22 Ekim'den itibaren satışa çıkacak.

Caz ve pop müziğinin sevilen ismi **Fatih Erkoç**, **Ayzen Teznel** yönetimindeki **İstanbul Superband**, **6 Ocak 2022 Perşembe** akşamı saat 20.30'da Maximum Uniq Hall'da sahne alacak. Konserde **Fatih Erkoç**'a başlanık caz vokallerinden **Selen Betyekin** eşlik edecek. Amerikan caz müziğinin en

sevilen şarkılarının seslendirileceği konserin bileti 22 Ekim'den satışta.

Cenk Erdoğan ve Mehmet Kız'ın ortak projesi "**Lahza**", **Kenan Doğulu** ile İş Sanat'ta bir araya gelecek. Anadolu Rock müziğinin duayeni **Cahit Berkay**, Türk Halk Müziğinin değerli isimlerinden bağlama ustası **Cengiz Özkan** ile İş Sanat sahnesinde buluşacak. İkili sürpriz konuklarıyla **Anadolu ozanlarının** izini sürcek.

YOUTUBE KANALINDA YENİ SEZON 17 KASIM'DA BAŞLIYOR

İş Sanat, bileti konserlerin yanı sıra konser ve diğer etkinlik kayıtlarını YouTube kanalında ücretsiz olarak yayınlayacağı hibrit bir yaklaşımla 22. sezonunu hazırladı. bu doğrultuda İş Sanat çevrimiçi sezonuna **17 Kasım'da** açılış konseri kaydının yayını ile başlayacak.

İş Sanat'ın yoğun ilgi gören Provan'da live serisi 22. sezonda yine çevrim içi olarak devam edecek. İzleyicisine alışmışın dışında bir deneyim sunan proje, klasikleşmiş tiyatro eserlerini bir okuma provası düzeninde seyircilerle buluşturuyor. **William Shakespeare**'in "Hırçın Kız" adlı eseri **30 Kasım Salı** akşamı saat 20.30'da İş Sanat'ın YouTube kanalında ilk gösterimini yapacak.

EDEBİYATLA MÜZİĞİN BULUŞTUĞU DİNLETİLER

Edebiyatımızın usta şair ve hikâyecilerinin unutulmaz eserlerinin müzik ve dekor ile buluştuğu dinletiler yeni isimlerle devam edecek. **Mehmet Birkiye**ye Atilla Birkiye'nin sahneye hazırladığı dinletiler ücretsiz olarak İş Sanat'ın YouTube kanalından yayınlanacak. **22 Kasım'da "Denize Dönmek İstiyorum"** başlıklı **Nâzım Hikmet** şiirleriyle başlayacak dinletilerde **Aşık Veysel**, **Yaşar Kemal**, **Turgut Uyar**, **Orhan Veli**, **Orhan Kemal**, **Yakup Kadri Karaosmanoğlu** ve **Ali Rıza** şiirleri okunacak.

İŞ KULELERİ SALONU TADİLATTA

İş Sanat'ın konser ve etkinliklerinin 21 yıldır merkezi olan İş Kuleleri Salonu tadilatı devam ettiği için fiziki konserler Şubat ayına kadar Maximum Uniq Hall'da devam edecek. Pandemi koşulları nedeniyle yüzde 50 kapasiteyle satışa sunulan konserlere katılmak için seyircilerin aşkı kartlarını veya 48 saat içinde yapılmış PCR testlerini görevlilere ibraz etmeleri gerekiyor.

İş Sanat'ın fiziki ve çevrimiçi iş tüm etkinlikleri 20.30'da başlayacak. Biletleri 22 Ekim'den itibaren Biletix'te satışa sunulan konserler için İş Kuleleri Salonu'ndaki ana girişin yanı sıra Maximum Uniq Hall ana girişine hizmet verecek. Biletler Maximum Kart sahipleriyle 19 Ekim'den itibaren satışa sunulacak olup, öğrenci biletleri 22 Ekim'den itibaren satışta olacaktır.

SİN EM SAL

Instagram'dan nefret ediyordum çünkü her biri altı yüz civarı beğeni alan tam 32 fotoğrafımızı sildim. Silinince geriye sadece benim tek çekilmiş fotoğraflarım kaldı.

KAVRULUNCAYA KADAR

Mutfakta buharlaşmama, kokum içkana kadar kavrulmama, eriyip yok olmama sanyeler kalmıştı. Bu kadar zor olacağını asla tahmin etmemiştim. Üç oda bir salon öğrenci evimizin üç odasını iki kişiyle bölüşsek yine de ödemekte zorlanacağımız ev kirasını çıkarabilmek için dört gün önce burada çalışmaya başladım. Her şey üst üste gelir. Ama nedense iyi şeyler üst üste gelmez. Burada sözü edilen her şey genelde kötü şeylerdir.

Mutfakçı çekilir kılan tek şey Madrugada diyeyeni keşfettiğim bir grubun "What's on your mind?" şarkısını tekrara alıp dinleyebiliyor olmam. Bundan önce çalıştığım, ki asla sayısı az değil, işlerin hiçbirini kendi müzik listemi kalma imkânı vermiyordu bana. Bu da bir iş yerinin yemek ve yolu ödemesinden daha değerli.

Kadıköy'de küçük bir kafe burası. İki yıl önce buraya sık sık Mete'yle gelirdik. Kalbim kırılmadan, "Artık kimseye güvenmiyorum"

semptomuna ve "Bir ilişkiye başlamaya hazır değilim" hastalığına sahip olmadan ve Instagram'dan nefret etmeden önce. Instagram'dan nefret ediyordum çünkü her biri altı yüz civarı beğeni alan tam 32 fotoğrafımızı sildim. Silinince geriyesadece benim tek çekilmiş fotoğraflarım kaldı. Silinince geriye sadece benim tek çekilmiş fotoğraflarım varmış, ben de eğleniyordum, konsere de gidiyordum, doğum günü partisine de ve Arka Oda'yı hâlâ çok seviyordum. Bir Instagram, on seans gücünde olur muymuş? Olurmuş. O hayatıma girikten sonra yüklediğim fotoğraflarda kimseyi etiketlememiş. Şarkıdaki gibi çemberin içindeymişim. Heh, ne şanslıyım derken, fark etmişim çember giderek boğazıma sıkıms. Sanırım zamanında çemberin yeterince dışında kalmış olmamdan olsa gerek, bundan yakınmak aklıma bile gelmemiş. Bir anda "Ben artık yapamıyorum Ela," denene, iş uzatmalara girmeden terk edileceğimi düşünerek çıkarlana ve ben de işte o fotoğrafları kaldırıp aslında

bir süredir kendi hayatımdan nasıl da koptuğumu anlayan kadar.

Neyse ki Facebook'taki bir ilanla şimdiki evime yerleştim. Hiç değişir kırımı çıkarabileceğim bu işi buldum ve tüm gün sadece sosiskızırtıyordum.

Çıkma yirmi dakika kala, Taylan siparişleri verdi. "İki jumbo, biri dörde bölünecek" demesiyle, tansiyonum düştü. Silinince olduğunu aç önce düşünce kadar bilmiyordum. Hazırladım. Ellerim titriyordu. Servis tabaklarına sosisleri koyduktan sonra mutfaktan çıktım. Üst kattan gelen buz gibi hava yüzünden gözlüklerim yine buhar yaptı. Ama merdivenlerde karşılaştığım Taylan'ı beş basamak farka rağmen sanyesinde tanıdım.

"Ben götüreyim mi?"

Pek alışık olmadığım bu teklifime biraz şaşırdım. Ama işten kaytarmak herkesin işine gelir.

"Olur. Ben de tuvalete gideyim."

Her şey üst üste gelir. Ama nedense iyi şeyler üst üste gelmez. Burada sözü edilen her şey genelde kötü şeylerdir.

Bu dünyada herhalde hiçbir sebep yokken göklerle çikardığı sevgisini yine hiçbir sebep yokken oradan aşağı atan ve yumaşık sosisli ekmeğin bile dörde bölerek yiyen tek insan vardır: Mete. Yanılmamışım. Stalk'larım hedef noktası kız arkadaşıyla, her zaman oturduğu masaya oturmuş, her zaman gördüğümü gibi âşk âşk bakıyordum. Dizi olsa izlenmez. Karakter desen, Mete dönüşüm yaşamıyor. Karakter değil.

"Buyurun," dedim. Dörde bölünmüş sosisli Mete'nin önüne bıraktım. Yüzündeki şaşkın ifadeye bacakak olursam, stalk'ların hedef noktası olmadığım oyle belli ki... Günün işi attığım storylerin bir tanesine bile fake hesaptan bakmamış.

Gülümsedi. Yüz kalsarının normale dömesine izin vermeden, "Hesabı alayım," dedim "kapatıyoruz." Ne batıda ne doğuda ses getirmeyecek olan bu aşçıydı. İşte karamım bu iş.

İnsan, âlemde hayâl ettiği müddetçe yaşar.

Yahya Kemal Beyatlı

Jan gardaş bu nasıl yara, kanar her yerimden

Enver Gökçe

Ağladım gözyaşlarım döndü denize Ben derdimi kimseye söyleyemedim

Ahmet Kaya

KUTUB
ŞİMŞEK

YOL

Surların içerisinde ne olduysa yen içinde kaldı. Sergisi yapıldı, müzesi yapıldı... Ne var ki, Hamza'nın babasının hikâyesi hiçbir zaman anlatılmadı.

Memleketin büyük kısmı bahara henüz girmişken ve ekranlardan parçalı bulutlu, kimi zaman yağmurlu; ihtiyarların bir duvar altına cöküp güneşin tadını gönlüne almayacağı kadare intensiteli bir hava durumu anonsu geçenken Diyarbakır'ın yaz selamsız sabahsız Basra üzerinden, kim bilir belki de Yemen'den, Kuzey Afrika'dan güneşin kayaları un ufak edip milyarlarca kum tanesine çevirdiği diyarlardan girivermişti.

Volkanik artıklar; karpuz, kavun, portakal büyüklüğünde yayılıp yer yüzeyini kara taşlardan bir bostana, dünya dışı bir alana çevirmiştir. Bu tuhaf düzlüğün ortasında Viranşehir'den Diyarbakır'a dar bir asfalt uzanır. Anasına, sevdigine, kardeşine yahut hastaneyne, olmadık tabakhaneyne tezzamanda varayım diyen biri için dar sayılan bu asfalt; bir parçası araba lastiklerine yapışıp kalan, diğer parçası yüzeyde lekeler halinde duran yılanlar, tosağalar, kırıpiller için sonu gelmez genişliktedir.

Bu koca toprak parçası boyunca serpilmiş, kara benekler gibi duran taşlar arasında birkaç köye rastlanabilir. Fakat bu köylerin hiçbirinde ekilip biçilebilecek on adm temiz arazi bulunmaz. Çünkü taşlar sadece yüzeyde değildir. Yüzeydeki taşları temizlemekle iş bitmez. Bir puluk veya tırmık makinesi girdi mi, topraktan çok taş çıkarır yüzeye. Bir dönüm toprak kaçınılmazı alır insanın. Fakat o dönüm bir temizliği mi, dünyanın oluşumunu da ya da kazma değmşini o topraklara un serpsen buğday kırar.

Bu açık, ağaçsız arazide ineklerin otlayacağı yere gelince yan oturduğu eşeğin eyerinden yere süzülür Hamza. Yama tutmaz bir döşek şiltesine saman doldurarak yapmıştı bu eyeri. Hemen arkasına, terkisine emel bezini gerdi. Güneş yükseldikçe kara taşlar ısırıp ortalığı fırına çevirdiğinde bu gölgelik, kilometrelerce geniş alanda sığınacak tek yer olacaktı.

Yumruk büyüklüğünde olanları bir kenara yığı. Uzanabileceği kadar yeri taşlardan temizledi. Büyük taşları yerinden oynatmak Hamza gibiler için olanaksızdır çünkü. Yanısı yüzeydeyse yarınsı da toprağa gömülüdür. Diyarbakır Bedenleri de, Hamza'nın evi de bu bu kara taşlardan yapıldır. Babasıyla

Diyarbakır'a gittiğinde görmüştü Hamza. Bedenlerin üstüne de çıkmışlardı. Aşağı çarşadan ciğer kokuları ta durukları yere kadar gelmişti. Bedenlerden inince duvarın dibine hıızlanmış ciğerlerin küçük taburelerine oturmuşlardı. Geceleri ağıltığında annesinin ısıttığı kavurma da dâhil Hamza'nın yediği en güzel yemekti ciğer. Bekli bir daha giderlerdi. Babası dönünce.

Birkaç kilometre ileride, yolların kıvrıldığı yerde yavaşlayan araçlar, düzlüğe gelince hızlanır, kulağının dibinde dolanan anılar gibi vızıldayıp geçerdi. Şâkiler, o dolambaçlı yollarda yavaşlayan araçların önünü keser, soyarlar eskiden. Öyle derdi Hamza'nın babası. Ne var ki düz yolu gören şoförün imanı yoktu. Babası, oğlunun dikkatini celbetmek için, motorlu taşıtların icadından bur'ana tescrübelerden damıtlarak nesilden nesile taşınmış şu bilgece sözü söylerdi: Davarı yoldan tenhada geçir, davar arabadan hızı değildir.

Hamza bu sözü kendine rehber eyleyip davarları asfalttan uzak tutar, aynı zamanda gözlerini yoldan ayırmazdı. Fakat öğlenin sıcakısı buzağın, kayıtle veya siesta bir başka deyişle şekerleme saati gelir, çadırın gölgesinde gözleri kapanır kalırdı.

Hamza'nın gözünü açması, kendi hesabına göre uykuya dalıktan birkaç dakika sonrası da; genç buzağın salınarak yürümeye, ağzına bir tutam ot alıp uzaklara dalarak çiğnemesi veya bir parçataze ot görüp zikzak çizmesi gibi oyalanmalar

göz önünde

bulundurulursa, gerçekte bu sürenin en az yarın saat olduğu söylenebilir.

Yola doğru baktı, genç ve tecrübesiz buzağı asfaltın kenarında geviş getirip tek tük geçen araçlara bakıyordu.

Sur'u kapatmışlar, diye söylendi. Televizyonlar oradaki çatışmalardan bahsediyordu kaç gündür. Sur'un üstünde kara dumanlar yükseliyor. Buzağın yoldan uzaklaştırmak için aceleyle yürüdü. Bir römork kara başı götürmüştü babası Sur'a, Diyarbakır'ın kalbine. Gideli üç gün oldu, hâlâ dönmeydi. "Sur'a canlı sokmuyorlar, ölüyü çakırmıyorlar," demişti bu sabah amcası. Annesi ağlayınca amcası da ağlamıştı.

Asfalt üzerinde Diyarbakır karpuzu, Kırkağaç kavunu ve Finike portakalı boyutlarında üç tosağ art arda dizilmişti. Arkadaki ikisi kabuklarına çekilip dış dünyanın tehlikelerinden korunmaya çalışırken karpuz büyüklüğünde olanı ters dönmüş fakat tırnağın asfalta değdirip ayakları üstüne dikilmeye çalıştığı topaç gibi dönüp duruyordu. Bir arabanın lastikleri sıyrıp geçtiyse ters çevirmişti onu muhakkak. Surların içine hapısmış babasını düşünür. Ne zaman açılacak kapılar, ne zaman salıverilecekti! Ters dönmüş tosağayı sonra da diğer ikisini yola karıştına geçirir. Yürüyen taşlardan bir farkları yoktu bu hayvanların. Hareket etmeseler, bunca taşın arasında kimse fark etmeyecek onları.

Diyarbakır yönüne baktı, uzun süre ayıramadı gözünü oradan. Ne gelen vardı, ne giden. Buzağın diğerlerinin yanına dönmeye için dürttü. "Kesin gitmiştir ciğerciye," dedi, bir ferahlama geldi yüreğine. "Onca dükkan, onca ev, çay ocağı, ciğerci... hepsi kapanacak değil ya."

Yol iyice tenhalıştı. Bir tosağınan iyi bir zamanlamayla hiçbir sorun yaşamadan yoldan diğer tarafa geçebileceği kadar tenhalıştı. Hamza, yolla ilgili söylenmiş veciz sözü unuttu. Yaz, nasıl bir anda geldiyse öyle de gitti. Surların içerisinde ne olduysa yen içinde kaldı. Sergisi yapıldı, müzesi yapıldı... Ne var ki, Hamza'nın babasının hikâyesi hiçbir zaman anlatılmadı. ❖

**Yaz, nasıl
bir anda geldiyse
öyle de gitti.**

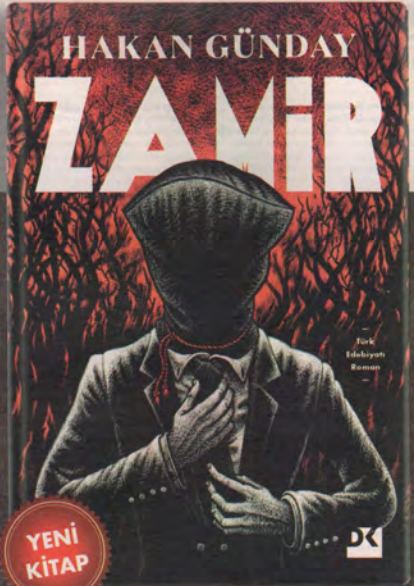

ZAMİR İLE TANIŞIN!

Bebekken bir mülteci
kampına bırakılan Zamir,
savaşı ne pahasına olursa
olsun önlemek için kurulan
bir teşkilatın adamıdır.

Onun kaderi, kendi
trajedisıyla dünyanın
trajedisini birlikte
omuzlamaktır.

www.dogankitap.com.tr

[/dogan_kitap](https://twitter.com/dogan_kitap) [/dogan_kitap](https://www.instagram.com/dogan_kitap) [/dogankitapresmi](https://www.youtube.com/dogankitapresmi) [f /DGNKTP](https://www.facebook.com/DGNKTP) [in /dogan-kitap](https://www.linkedin.com/company/dogan-kitap)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DK Doğan
Kitap

ALİ LİDAR

Pek çok erkek ömrünün bir noktasında manasını bilmeden, sonrasını düşünmeden ve dahası öyle aman aman ciddiye de almadan ve ciddiye alınmayacağını da bilerek evlilik teklifi etmiştir. Gerçekte evleneceği kişiye nadiren bu ilk teklifin muhatabıdır.

NEDEN OLMASIN?

Rol dağılımı mı yapıyor bu sosyolojide? Rol ayırma ya da? Ona benzer bir şeydi işte, hatırlıyorum şimdi. Nedenini tam da bilmediğim ya da bilmediğim bir şekilde bazı şeyler büyük oranda bir cinsiyetin yüklenişine bırakılmış durumda. Toplumsal yaşamın gereği gibi görülen unsurların sorumluluğu bir cinsiyetimiz olamaz. Toplumsal cinsiyet normları, sanyorum bu noktada aymaya gayret göstermem gereken pranga mahiyetindedir...

Kadınlar omuzlarına bindirilen, onları toplumsal yaşama, bireyseli yaşamlarına, emek sürecine katılmakta mütemadiyen kıstıyan bir sürü saçmaye üzerine yazılmakta, gündüğüne farkedilerek artırılmakta ne mutlu ki... Benise daha naif, hatta kadınların dünyasını sınırlarıdan namlara, kabullere kıyasla çok daha önemsi bir sorumluktan muzdarip olma durumunu düşünüyorum günlerdir. Malum, pandeminin göbeğindeydi. Tam kapanma günleri. Düşünecek şey, düşünecek vakit çok. Kafayı evlilik tekflerine taktım. Neden diyorum kendî kendime, neden evlenme tekfl etmek erkeğin yapmakla mükellef olduğu bir ritüeldir? Neden bir erkeğin vazifesi haline gelen evlilik tekfl içinde şaşırıcı, çok edici ve müstakbel eşini mutlu kılan ağıltıcı bir sürpriz niteliği barındırmalıdır? Vıcık vıcık romantizm akan, romantizmin duygu sömürüsüne dek götürüldüğü film ve dizilerde esas olanın esas kıza güllü, serena dı tekfleri hepimiz malumudur. Dahası öyle çok göze sokulmuştur ki bu tür sahneler, sanki normal olan böyleymiş, böyle olmayante kflerde bir maraz, bir eksiklik varmış gibi bir algı zihinlere yerleşmeye başlamıştır. Sanki daha önce hiç evlilik tekfl etmemiş gibi, yolları, masa ve sandalyelere gül dökmek, yul kesmek, viyadük kapatmak, helikopter kiralamakv...

Pek çok erkek ömrünün bir noktasında manasını bilmeden, sonrasını düşünmeden ve dahası öyle aman aman ciddiye de almadan ve ciddiye alınmayacağını da bilerek evlilik tekfl etmiştir. Gerçekte evleneceği kişiye nadiren bu ilk teklifin muhatabıdır. Kuvvetle mühtemel 20'li yaşların başınatekabül eden bu evlilikteklifi ve ne mutlu ki karşı taraf için de önemsiyettir. Her iki taraf da dizginiz libidomuntesiri altında olduğundan ciddi anımlarını yüklenmeyeceği bir sohbet konusudur en fazla. Lakin bir yanıyla da mühimdir, çok mühimdir. En azından bir süre...

İş gereğiçiktiği bir gezide henüz 24 yaşındaolan A. için de durum bundan fazlasına karşılık gelmemektedir. 20'li yaşların da dizginsizliğiyle, her şeyi sonuna kadaryşamak isteğiyle dolu A.'ya göre hayat akıp gitmektedir. Kendisi dışında herkes mesuttur, jandüğü, Mehmet Ali & Akşamsefası

bil diği insanlar kendisini çağırmadıkları evlerinde, kafelerde, barlarda mutlu mesut yaşamakta, sevgileriyle eğlenmektedirler. O, eşikte kaldığı için mutlu mu mutsuz mu bilinmez, söz konusu renkli hayatı skalamaktadır. Bunun değişmesi gerekidir, en azından diline pelesenkolacak bir macerayaşamalı, hayatı hakkıyla yaşayanlar sınıfına dâhil olmalıdır.

Memleketimizin denize uzak, balık restoranlarının az olduğu bir şehirden, bir sahil kasabasına yaptığı yolculukbaşlar macerası. Gittiği yer sezon dışı olduğundan o aylar için bir kasabayı andırır da yazları tıklım tıklım dolu sokaklarıylatelevizyonda hep gördüğü bir yerdir. Yaşamındaki bu bir haftalık ara dönem onun için çoktan hak edilmiş bir tatil mahiyetindedir.

Otele gider, odasına yerleşir, merak ve daha da önemlisi bir ince sızıyla yanındaki boş yatağa hangiyabancıncın geleceğini düşünür bir müddet.Etkinlik şartnamesinde iki kişilik odada ikinci bir vatandaşla kalabileceği yazmaktadır ve bu durum kendisi için bu etkinliğin belki de tek can sıkıcı tarafıdır. Camiadan da olsa yine de tanımadığı bir adam. Horlar mı उसुरur mu uyur gezer mi belli değil? Nerden baksan sıkıntı. Ama

Allah'tan ilk gecesinde kimse gelmez yanındaki yatağa, yol yorgunluğunun da etkisiyle rahat bir uyku çeker. Ertesi gün yolculuğuna neden olan etkinlik başlar, sunum yapar, sunumları dinler.Aslında etkinlik o andan itibaren bitmiştir onun için, kalan zamanda kaldığı otelin imkânlarından yararlanmaya karar verir. Şortunu giyer, kapalı havuza iner, boş bulduğu bir şezlonga yerleşir. Denize uzak diyarlarda insanlara özgü yöntem olan kabakulaçla birkaç metreyüyüktekar şezlongunayöneldiğinde, yanındaki şezlonga bir kadın yerleştiğini görür. Kadın, A. şezlongunaoturduğunda;

-Pekiyüzme bilmiyosunuzgaliba? diyerek bir sohbet açar. A. ise yüzme bilmediğini, E. Şehrendengeldiği için yüzme öğrenme imkânı bulamadığını söyler.

-Orada insanlar yüzmez mi?

-Yüzler elbette ama çok kalabalık yüzme havuzlarında ve üstelik de avuçdolusu paralar vererek.

Düşünecek şey az, düşünecek vakit çok. Kafayı evlilik tekflerine taktım.

- Yüzme öğrenmek ister misin peki?

A. 'siz'den 'sen'egeçtiğini anladığında iskaladığıyaşamı yakaladığını da anlar.

-Sen öğretilsen evet.

Sonrası pek çirkin, pek hazin olan yüzme macerasından çok da bahsetmeye gerek yoksanırım. A. debelenerekıyusun üzerinde durmaya çalıştıkça su yutar ve en sabırlı yüzücüye bile usandracak kabiliyetsizliğini gözler önüne serer.

-Daha önce geldin mi bu tarafa?

-Bir kez tatil için B'ye gelmiştim, pek gezmedim de, otelden çıkamadm.

-Ben burayı iyi bilirim, seni gezdireyim mi?

Beklediğiği fırsatlar gelmeyeceğine yaşına, içinden bir ses "bu kız sevili" diyordu. Kadın arabasıyla bütün gün gezdi, çevredeki doğal güzellikleri gördüler, bir plajda güneşlendiler ve kalan vakitlerde gece gündüz hiç ayrılmadılar. Hayat simdi bir anlam bütünü'ne haline gelmişti A. için. İş güc sahibi bir erkek için sürekli tekrarlanan keşif döngü ondan da bekeniyordu zaten hanidir.Artık kendisi de bu dünyeye esir olmak istiyordu. Sevdiklerinisöylediler birbirlerine bir gün yataktaki öylece otururken, gözleri sevinçle parladı ikisinin de...

Sonra o meşum gün geldi çattı. Dürme dolmuş, A.'nın yaşadığı şehre dönmeye vakti gelmişti. Kadın arabasıyla onu otogara götürürken üç kere yol kenarında durdular, uzun uzun öpüştiler, ağlaştılar, birbirlerine sözlülerdiler. Hemen iki ay sonra yazıtıline gideceklerdi birlikte,sonra yaşadıkları şehirlerde iş arayacaklardı. Artık kim hangişehre yi bir iş bulursa diğerinin yanına taşınacaktı.

- Gitmesen...

- Keşke gitmesem...

Sonra, hızla geçen saniyelerin, hayatı yine iskalamasına doğru yolunu kısalttığını anlayan A., en baştasöylediğimeziyey yaptı. Pek çok erkeğin ne dediğini anlamadan söylediği şeylere döndü dili;

-Benimle evlenir misin?

diyesordu arabakalabalığındayolunu bulmayaçaılan kadına. Kadın güldü önce, uzun uzun güldü. Cevap verdisonra;

- Evet, dedi, neden olmasın.

'Neden olmasın' gölge düşürdü A.'nın mutluluğuna. Evet cevabını bekliyordu da 'neden olmasın' anlayamadı. Bir iki uzun öpmeseden, doğacak hasrete galebe çalsın diye yaşanan bir iki sıklı sarılmasından kaçınılmaz an geldi, bindi otobüsüne, uzun uzun el salladığı kadınörünmezoldu. Önce başını pencereye koyup ağladı, sonra camdan kendini görünce anladı; sonunun evlilik olacağını sandığıyaşamıyanı tatlı bitmiş, hayatı tekrarbaşlamıştı.

Nasıl demişti şair, 'ölüm gibi bir şey oldu ama kimse ölmedi'. Alalede bir sevinçten yıllar sonra aklına geldiğindetebeşer, edeceği bir anı biriktirmişti. O kadar...

Mehmet Ali & Akşemsefasi

Her kuşak Çinlilerin "Umarım ilginç bir çağda yaşarsın" bedduasının kurbanı olduğundan kuşksulanır. Gördükleri inanılmazdır: Savaşlar, depremler, salgınlar, iklim sorunları, açlık, zulüm ve yozlaşma hep onlara denk gelmiştir...

'KIYAMET PARK' KUŞAĞI

"Büyük bir sansasyon yaratmaya çalışmıyorum, sadece benim kuşağım hakkında konuşuyorum" der The Who, My Generation şarkısında. Sonra da ekler: "Yaptıkları şeyler korkunç soğuk görünüyor. Umarım yaşlanmadan önce ölürüm."

Yaşlanmak her kuşağın korkulu rüyasıdır. Her kuşak dünyayı bir şeyleri yıkamak, yerine yeni bir şeyler kurmak içgüdüleriyle gelir. Bu insan DNA'sına evrimin meçhul bir arında kazınmış bilgidir. Neyin yıkılacağı, yerine neyin kurulacağı da pek önemli değildir. Bir kuşak ne kadar çok şeyi imha ederse kendisini o kadar kuşak gibi hisseder. Ta ki yaşlanmaya başlayıp aslında en çok değişenin kendisi olduğunu ve ölmeyi eskisi kadar istemediğini fark edene kadar.

Her kuşak Çinlilerin "Umarım ilginç bir çağda yaşarsın" bedduasının kurbanı olduğundan kuşksulanır. Gördükleri inanılmazdır: Savaşlar, depremler, salgınlar, iklim sorunları, açlık, zulüm ve yozlaşma hep onlara denk gelmiştir. Ölümüş ve henüz doğmamış kuşaklar daha şanlıdır, bunları görmemiş oldukları için. Geçmişin nostalji, geleceğeşye gizem kurtarıcı. En korkunç çağda yaşadığını düşünmek her kuşağın gurununu okşar: Hiçbiri kendisini Alman kuşatması altındaki Stalingrad'da,

Bakan Harbi sırasında Rumeli'de, Cengiz Han'ın kılıcın geçirdiği bir köyde ya da 2558'teki Galaktik Savaşın mutasyona uğramış kurbanı olarak hayal etmek istermez.

Bazı yazarlar vardır, kendilerinden sonra gelen yazar kuşaklarını etkilerler: Kendisiyle aynı kuşaktan yazarları etkilemekse pek az yazarın yapılabildiği bir şeydir. Şu an masamda son romanı Kıyamet Park duran Alper Çanğız işte böyle bir yazardır. Bugünün genç yazarlarını etkilediği de, aklarlarını da etkilemiştir. Yüzyılımızın başlarındaki Afil Filmler arşivlerine bakan herkes oradaki Çanğız efektirini bir şekilde görür. Yazarın kendisinin bu konuda herhangi bir özel cabası olmasın diye rağmen.

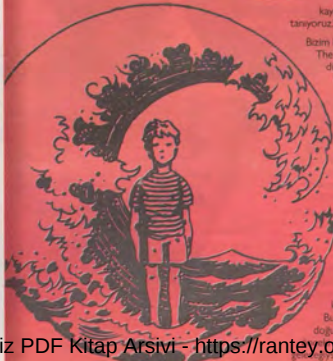
Bunu nasıl yapmıştır? İşte bu, Alper Kanu tizliği ve teknolojiye araştırması gereken konudur. Fakirin boyunu aşar. Kaldı ki onun meramı zaten başka bir şeydir.

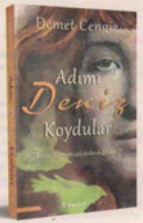
Geçmişin nostalji, geleceğeşye umut kurtarıcı.

Alper Çanğız, Gazete Okışın için Sibel Orta'de verdiği röportajda Kıyamet Park kavramını şöyle açıklıyor: "Her birlikte el ele, dünyanın parkları türkiyeleri yok oluşa götürür bir yapıyı iyi anlatıyor diye düşünüm. Utanç verici bir lüks, şatafat, savurganlık içinde bir nümayişe tanık oluyoruz burada. Tam gaz giden bir kıyamet yolculuğu içinde sistemin kazananlarını, kaybedenlerini ve elbette aracıları tanıyoruz."

Bizim kuşağımız böyle bir dünyada serpilirdi. The Whoin'un altı olduğu kuşak böyle bir dünyada büyülmüştü. Greta Thunberg kuşağı böyle bir dünyada boy atıyor. Her kuşağın geleceği bir Kıyamet Park var. Cümbeşe katılmayanların her görüldüğü, itilip kakıldığı, çok çalıp az kazandıkları, çimenleri insan kanyalı sullanmış mesire yeri. Her kuşak ona bakıp soruyor, bunu işk edecek ne yaptığını. Neden böyle şeylerin sadece kendi başına geldiğini.

Bu satırların yazarı gerçek insanlığın henüz doğmadığına inanıyor. Ona göre bilinmeyen bir gelecekte, henüz tanınmadığını bir aninden doğacak gerçek insanlık. Tarih kitaplarında Sümerlerden bu yana hepinizi aynı paragrafa koyup halmize acıyacaklar. Aynı kıyametin parkında oynadığımız için. Bugün yaşananlara gerçek insanlığın doğum sancıları. Gerçek kuşakların. Az önceki düzeltiyorum: Geçmişin nostalji, geleceğeşye umut kurtarıcı. ★

COĞRAFYA KADER BİZE DÜŞEN KEDER

Romanher yazar için iddialı biranlatımbiçimikabul edilir. “Adımı Deniz Koydular” romanınıyazma fikrinasıl geliştirdi? “Adımı Deniz Koydular”-Kuşlar boyunuyma dolandığımda işi iç geçmiş iki roman... Bu iki öyküyü yıllarca yüreğimde taşıdım. Yazı, kalbin taşıdığı yerden dökülür. Romanın ana kahramanı Deniz Yıldız'ın öyküsü kalbimi öyle bir taşırdı ki... “Neden yazdın? Nasıl yazmaya karar verdin? Nasıl yazdın?” soruları bana doğru gelmiyor. Bu hikayeyi nasıl yazmam? Ben kendime bu soruyu soruyorum. Gerçek hikayelerden esinlenerek yazdığım bir kurgu roman bu.

İktirajiköyü...

İnsanlar kimsenin trajedisine uzun uzun bakmak istemez. Trajedinin kendisine bulaşmasından korkarlar. Fakat bizim bakmaya, okumaya, yazmaya dayanamadıklarımızı bazı insanlar her gün yaşıyor. Günde birkaç kez yaşıyor. Ve onların neler yaşadığını bilmeye imkan yok. Belki biraz anlayabiliriz, empati yapabiliriz ama onlar gibi bilemeyiz.

İnsanların yaşadığıacılar demiyken... Romanın ana teması için'aile içişevgizlik' diyorusunuz. Kadına, çocuğa yönelen şiddet, cinselistim, ensest, tecavüzüsiyle evlendirilen kadınlar gibiçoksert konuları işliyorsunuz.

Bugüne kadarherkesin derdi yaşamı anlamakve anlatmak olmuş. Yaşamı olduğu gibi bütününü anlatmak kolay değil; belki imkansız! Bir kesti söylemek bile çok kelime, çok emek, çok kurgu... Konular sert, evet. Acıda seçici davranmak istemedim. Özünde hırpalanmış çocukları anlatıyorum. Bu tür trajedilere bakarsanıztek bir acı olmadığını görürsünüz. Sevgisizlik bütün acıların temel nedeni. Şiddet, istismar, ihmal, taciz çoğunlukla birlikte ortaya çıkıyor.

VAR OLMANIN YORUCULUĞU

“Coğrafya kaderdir” diyor musunuz?

Coğrafya kader, bize düşen keder! Elbette coğrafya kaderdir. Coğrafi bölge olarak düşünmemeli bunu... Bir bölgeve iklim kadaryaratılankültür, gelenekler, inanç ve günlük pratiklerin toplamı... Romanda Deniz Yıldız, Türkiye'den bir öykü... Doğunun kaderini yaşıyor. James Rowe ise İngiltere'den... O da batının kaderini yaşıyor. Çocukların kaderi hırpalamanın bin bir yolu var. Şiddet, istismar,

ensest, çocuk işçiliği, ihmal, ilgisizlik... Coğrafyaya göre yöntemler değişse de çocuklar hırpalanıyor.

Coğrafyanın kaderideğişmez mi?

Elbette değişir. Ve bunu değiştirmenin çok kolay bir yolu var ama insana zor gelir. Gözünün önündedir ama bir türlü gerçekleştiremez. Coğrafyanın kaderini hukukla değiştirirsin; herkes için işleyen sistemler kurarak, kurallara uyantoplumlar yaratarak değiştirirsin. Gelişmiş ülkelerde iş veya trafik kazasında ölenlerin sayısı/oranı neden az? Geri kalmış ülkelere neden yüksektir? Hukuk/adalet esaslı medeniyetler coğrafyanın kaderini değiştirir. Hiçbir şey kişilerin keyfine bırakılamaz.

Romandakaderini değiştirenleri anlatıyorsunuz.

Roman aslında kendini büyütmek zorunda kalmış, yaşadığışeyi açığım doyurmak için umutsuzca dilenen çocukların yetişkin olarak çektikleri zorluğu anlatıyor. Bireysel olarak kaderlerimizi değiştirmemiz de mümkün. Fakat “Herkes bunu yapabilir,yapmıyorsa bu onun suçu” gibi bir anlam da çıkarmamalı. Bu haksızlık olur. Romanın tam ismi: Adımı Deniz Koydular -Kuşlar boyunuyma dolandığımda... Boyunuyma dolanan kuşlar kaderi simgeliyor. İsimlerimizkaderimizdir,bize verilir.

Romandagerioplunda Türkiye'den ve dünyadönemeli siyasi ve ekonomik olaylardan anlatıyor. Bununokurucu için yorucu olabileceğini düşünmediniz mi?

Her birimizin mikro öyküsü gerçekleştiren makro başka bir hikayearak hayatta ve bu karşılıklı birbirini etkiler. Bulduğunuz ülke, dönem, yaşanan önemli olaylar ki bu siyasi de olabilir -savaş gibi, darbe gibi- bir felaket de olabilir -deprem gibi, sel gibi öykümdüz önemli kırılmalar yaratır. Bir insanın biricik öyküsünü ait olduğu dünyanın makro öyküsünün dışına çıkaramazsınız. Bu romanda arka da sanki radyo açık kalmış gibi haberler akıyor. 80 darbesi de Ergenekon soruşturmaları da Gezi direnişi de hatırlatılıyor. Bir çeşit hafıza egzersizi gibi... Her birimizin öyküsünde de yaşamımkendisinde de çok fazla şey olur. Bu, var olmanın kendi yoruculuğu...

İNSANLAR GÜNAH İŞLERKEN PERDELERİNİ KAPATIRLAR

Gerçek olay ve kişileri, anlatıldığı öykünün etrafına kodların zorlanmadınız mı?

Uzun ve tiz bir çalışma evresi gerekti. Kolay değildi. Belki deli işiydi ama oyle olmasını arzu ettim.

Okurlardan duyduğunuz en ilginç değerlendirmene oldu?

Beni en çok şaşırtan bu kadar çok kişinin içini dokmesi oldu. Hepimizin yaraları çocukluğumuzdan... Çoğu en azından... Çok fazla acı var. Varmış. Benim düşündüğümünden de çokmuş bu acılar. İnsanlar günah işlerken perdelelerini kapatırlar. Evin içi mahremdir. Meğer o kapalı perdelerin ardında ne çok aile içi yaşanmış. Buna çok üzülüm.

Yazı,
kalbin taşıdığı
yerden
dökülür.

İSTANBUL
TIYATRO FESTİVALİ
2021
İS SPONSORLAR
AYGAZ-ÖPET-TÜPRAS

S A H N E

17 yıldır İstanbul Tiyatro Festivali'nin
destekçisiyiz.

İstanbul Tiyatro Festivali

22 Ekim - 20 Kasım 2021

AYGAZ | ÖPET

Tüpraş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MERT BEKÇİ

Türkiye'de müze hâline gelen ilk şair evi olarak da bilinen Aşyan, uzun yıllardır özellikle edebiyatla uğraşan gençlerin ziyaret ettiği yerlerden biri. Günümüzde bir Instagram gönderisi için de gidiliyor tabii.

TEVFİK FİKRET VE ÂŞYAN'I

Yıllar önce Tevfik Fikret konulu bir söyleşide söz alıp "O, edebiyatımızın çıkmaz sokaklarıdır," demiştim. Şimdi baktığımda da o sözü ne amaçla,neyi kast ederek söylediğimi şu an hatırlayamıyorum. Thomas Mann'ın "Doktor Faustus" romanında dediği gibi değildi ama, ondian eminim. Yani sanatın, edebiyatın konuşulduğu, kritik edildiği alanlarda süslü söz söyleme hastalığı değildi benimki. Muhtemelen, Fikret'in son derece melankolik yapısı gereği bu yorumu yapmış olmalıym. Bugün ise şairimizin bize bırakan çıkmaz sokak, pek çok yolu gösterdiğine kanıyım. İnanc konularında günden güne yaşadığı kararsızlık ve sonrasında inançsızlığa yöneliş, kişisel bunalım ve tedirginlikleri ve tabii ki iktidarlara olan mücadelesinin öznsüz niteliğindeki "Sis" şiiri...

Bugün de Türk şiirinden söz açıldığında Fikret'in Mehmet Âkif Ersoy, Nâzım Hikmet gibi güçlü bir isim olduğunu biliyoruz. Onun adının geçmediği bir Türk şiiri kritiği pek noksan olur. Şiiri, mücadelesi ve dünya görüşü ile Atatürk, Nâzım Hikmet gibi kişilikleri de etkilemiştir üstelik Tevfik Fikret. Hatta Atatürk'ün de Aşyan'ın ziyaret defterinde adı görülmüş, ona sonra geleceğiz. Öyle ki Türk roman ve şiirinin baş isimlerinden, hatta Türk edebiyatı tarihi noktasında da aşılması zor bir kitaba imza atmış Ahmet Hamdi Tanpınar da Tevfik Fikret hakkında şöyle söyler: "Fikret benim için bir şairden ziyade bir kahramandır. Sanatı eskil bulunabilir fakat talihin kendisine nasip ettiği büyük rol unutulamaz. Bir devrin manevi tarihinde kendi karakterinin mührünü basabilmek için emsâis şartları bulmuştur. Eserini vermeye başladığı zaman edebiyatımız adeta bombosuz, can çekiyordu. Kendisinden evvel yeniliği başaran, neslin en kuvvetli şahsiyeti Namık Kemal olmuş ve yeri boş kalmıştı. (Abdülhak) Hamit ve (Recizade) Mahmut Ekrem ağırlaştırmışlardı, vermişler, yapacaklarını yapmışlardı. Diğer Servet-i

Fünun şairlerine gelince... Ruh kudretinden ve cazibesinden mahrumdular. Kısacası, orta çapta bir küçük burjuva şairi ken cemiyet için bir nevi ahlak ve medeniyet öncüsü oldu."

Tevfik Fikret ile özdeşleşen yerlerden biri ise hiç şüphesiz ki Aşyan. 1906 yılında iç ve dış mimarisini, tüm planlarını kendisinin düzenlediği bu evi inşa ettiren Fikret, finans sorununa da babadan kalma konağı satarak çözüm getiriyor.

Farsçada "yuva" anlamına gelen "Âşyan" adını verdiği

1940'ta İstanbul Belediyesi'nin satın aldığı bina müzeye dönüştürülmüştür. 1961 senesinde ise Fikret'in naaşı villanın bahçesine nakledildi. Müzenin koleksiyonunda Tevfik Fikret ve ailesinin eserlerinin yanı sıra, Abdülhak Hamit Tarhan, Şair Nigar Hanım ve Edebiyat-ı Cedide topluluğuna ait eşyalar, fotoğraflar ve kitaplar sergilenmekte.

Türkiye'de müze hâline gelen ilk şair evi olarak da bilinen Aşyan, uzun yıllardır özellikle edebiyatla uğraşan gençlerin ziyaret ettiği yerlerden biri. Günümüzde bir Instagram gönderisi için de gidiliyor tabii.

Yazıyı hazırlama aşamasında tesadüf olarak bir Sait Faik yazısına da ulaşmıştım. Fikret'in evi, sonra da müze olan Aşyan hakkında Sait Faik de çok güzel bir gazete yazısı kaleme almış vaktiyle. Yine cânım Taha Toros arşivinden bulduğum bu kupürde Faik Bey şöyle söylüyor: "İşte Aşyan'ı ziyaret defteri. 19 Ağustos 1918'de Mustafa

bu yapıda ömrünün son dokuz yılını geçiriyor. II. Abdülhamid dönemi, akabinde ikinci Meşrutiyet ve dünya savaşına Aşyan'da tank olı Fikret. Bu Rumeli-Hırsarı yamacındaki ev, Fikret'in tabiatla olan aşkını da gösterir. Bu yeni yuva şaire, istibdat havasının getirdiği bunalımdan sıyrılmak için biçilmiş kaftandı. Böylece özgürlükçü şair şehrin göbeğinde şehirden elini eteğini çekmeye başlamış ve tabiat ortasında yaşayadurmuştur. Üstelik o dönem hocalkı yaptığı Robert Koleje yakınlığı dolayısıyla da Aşyan çok idealdir.

1915 yılında hayata bu evde gözlerini yuman Tevfik Fikret, ne mutlu ki Boğaz peyzajına bakan bu evde yaşamış ve bu evde hayatını son yıllarında tatmıştır. Şair öldükten sonra ise

Kemal imzasına rastlıyoruz. Süleyman Nazif ve Faik Ali ile beraber Aşyan'ı ziyaret etmişler. Defterdeki "Tavaf tahattüründe bulunmakla mübâhi perestikârânı Fikret, cümlelerini Süleyman Nazif'in yazdığı söyleniyor, üçü de imzalanmış atılmışlar. Defterin aynı sayfasında birçok tanıdığımız isimler: Ahmet Hâsim, Halit Fahri, İrfan Emin, Selim Sırrı Muhsinlihdin Adil, bir de Armenak Şairyan Efendi varlar. Duvarlarda resimler var. Kendi eli ile yaptığı portreler. Bir ayva natür mortu, bir Halik başı, yağlıboya Boğaziçi, yağlıboya fotoğraflardan kopalar. Galatasaray mektebi talebesi iken yaptığı bir resim. Resme başlayan bir heveskân yapacağı şeyler." ✨

Farsçada "yuva" anlamına gelen "Âşyan" adını verdiği bu yapıda ömrünün son dokuz yılını geçiriyor Tevfik Fikret.

ETGAR
KERET

**Babam var olmasaydı kıvrırcık saçlı
kalem-adamın da hiçbir zaman
var olmayacağını düşünüyorum.
Bu düşünce içimi ısıtıyor.**

KALEM-ADAM

Yıllar geçtikçe çocukluk anılarımı giderek yitiriyorum. Bir şeyleri unuttuğumdan değil, bahçede kimsinle eblemece oynadığını, komşunun köpeğini adını ve beşinci doğum yıldışın aldığın hediyeyi hatırladığını düşünemiyorsun. Yaşadığın her şeyi hatırlıyorsun. Fakat yaşas, yaşas, solmakta olan renkli bir fotoğraf gibi, ne hissettiğini unuttuysa başlıyorum.

Onca yıldan sonra hoş bir nostalji duygusuyla anımsadığım çocukluk anılarının çoğu o zaman için önemli olaylardı kuzlusuz. Belleğinde yer etmiş olaylardan bir, anıcukundayken bir gün anımm beni okuduktan alacakken geçtiğinden okulun ön basamaklarında ağızdayken örneğin. Fotoğraf belleğimde hıllı canlı, fakat o anda ne hissettiğimi çoktan unuttum. Korku mu hissediyordum yoksa öfke mi?

Anı yarıncı olan da bu silinmez, sadece eksiler. Yıllar sonra bile benimle yaşamaya devam ediyor, sahahatın kalması ve gazı çıkan kaçtığı halde öylece duran bir bardak gazoz gibi.

Fakat ilk anımı bütünüyle korumayı başardım bir kez günü, rahnetli anımsanırken aemin kattaki karanlık evinin dar bir odasında. Anımsanırken yatıp uyanım gerektiğini söylüyor. Yünlü battaniye beni rahatsız ediyor, fakat yorgunum, giderim kapamaya başlıyor. Karanlıkta anımsanırken kapağı doğru yünüldüğünü görüyorum. Benimle kalmasını istiyorum ama yemek pişirmesi gerektiğini söylüyor. "Tek bacak kalmak istemiyorum." diyor ve anımsanırken bir anlık bir tereddüdünden ardından masaya göüp bir tükenmez kalem alıyor. "Bunu görüyor musun?" diyor kalemi elime tutuşturarak, "babam bunu fabrikada icat etti. Ben mutfağın sana göz kulağı olur." Ve anımsanırken beni odada tükenmez kalemle buluyor. Bir ucuca kocaman bir baş bulunana uzur plastik bir tükenmez kalem. Sımdı geride dönüp düşündüğümde kalemim ucucağı adamın yüz hatlarının Afrikalı insanların nazal gördüğüne dair Batı kalesinin yansıması olduğunu kavıyordum: iri dudaklar, geniş

bir burun, kıvrırcık saç. Gelelim o zaman, ömründe sıyah bir adam görmemiş bir çocuğun görüşüyle, kalem-adam bana özel ve şöhri bir figür gibi görünmüştü. Ona baktım, o da gözlerini hiç çevirmeden bana baktı. Babam altmışı yılların sonunda plastik eşyalar üreten bir fabrikaya ortaklı. Ekonomik durgunluğun yaşandığı yıllardı, fabrika daha sonra battı. O kalem fabrika kapanmadan önce ürettikleri son ürünlerden biriydi muhtemelen.

Anımsanırken odadan çıktıkten sonra babama ve o kalem-adama dair söylediklen küçük bedenimi gururla dolduruyor. Şimdi, babam sayesinde, kalemim ucucağı o güne dek gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir adam var. Babam var olmasaydı kıvrırcık saçlı kalem-adamın da hiçbir zaman var olmayacağını düşünüyordum. Bu düşünce içimi ısıtıyor ve kalem-adamın sıyah plastik gözlerine bakıyorum, onun gözlerinin de biraz yorgun göründüğünü fark ediyorum. Bu yarıncı odada, karanlıkta, tek başıma olmanın korkumuyorum artık. Kalem-adamın bana göz kulağı olacağı bilerek gözlerini kapıyorum. Onu babam yarattı. Babam beni koruyor. Uykuya dalıyorum. ✨

Türkiye ve İsrail'den 20 sanatçının çocukluk anılarının yer aldığı "Bana Hikayeleri Anlat" isimli kitap OT dergi yazarı da olan Etgar Keret'in kaleme aldığı bir hikayesiyse başlıyor. Kitapın çizimleri ve yazıları için yazarın isimleri: Alın Ağrısı, Ayta Tahirler, Barış Akal, Dinar Cohen, Ercan Talat, Enay Vardem, Galat Selkier, Gülçin İnan, İzzet Remzi, Jerniçer İpeker, Karen Katz, Michael Selin, Mark Taper, Michel Bonana, Rami Fehmi, Sasha Zilberman, Selin Çınar, SENA, Shohar Kober, Vardit Carig...

Anı
silinmez,
sadece
eksilir.

Tell Me
Your
Story

**BURAK
DEMİR**

Besi bi'
yerde

En sevdiğim beş film!

Baba
Star Wars
Züğürt Ağa
Esaretin Bedeli
Hayat Güzelidir

En sevdiğim beş şarkı!

Yine mi Çiçek (Sezen Aksu)
The Wall (Pink Floyd)
My Way (Elsie Presley)
Bu Son Olsun (Cem Karaca)
Boş Çerçeve (Mustazzez Ersoy)

En sevdiğim beş kitap!

Pasulu Kitaplar Atlası (İhsan Oktay Arar)
Küçük Prensi (Antoine de Saint-Exupéry)
Olup Olmaz (Adam Papper)
Tutunmayanlar (Oğuz Atay)
Kar (Orhan Pamuk)

En sevdiğim beş karakter!

Joker
Red Kit
Wolverine
Han Solo
Superman

En sevdiğim beş şehir!

Çanakkale
Sinop
Antalya
Muğla
Üsküp

**En sevdiğim
beş çocukluk
oyunu!**

Uzun Eşek
Mikset
Saklambaç
Yıkartıp
Seksek ✨

Resim: İsmail Güler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefasi

TAMER ALP

Türk Tiyatrosunun son meddahu MEHMET ESEN'le buluştuk. Meddahlık sanabını, kavuğu, yazıp yönettiği "Tapayalnız" filmi, "Üniversitem" dediği ustalarını ve Burgazada'daki yaşamını konuştuk.

KENDİ TOPRAĞINDAN BESLENMEYEN HER SANAT ÖLMÜYE MAHKÛM

Geleneksel tiyatromun en önemli unsuru olan meddahlığın günümüzde tek temsilcisi sizsiniz. Bunun bir miras olarak görüyor musunuz?

Kesinlikle yaşatılması gerektiğine inanıyorum. Meddah yarılaşa hayır diyor, kendi işiğini salonlardan harcıyan bir sanatçıdır. O ne kadar yaşarsa bizim kültürümüz de o kadar var olacak. Kendi toprağından beslenmeyen her sanat ölmeye mahkûm. Meddah da bu toprağı en önemli özelliklerinden biri. Sadece meddah değil, ortacıyınunu da, gölge oyuncuları da, Karagöz'ü, Hacıvat'ı, Kavulu'yu ve Pişikar'ı da böyle görüyorum. Bunları yaşatırsanız, plastikten ve topraktan buluşamayan bir sanat yapmış olacağız. O yüzden ısrarcıyız. Kendi toprağından beslenemediğimiz için problem var. En büyük problem o. İngiliz gibi oyun yapmaya çalışıyoruz. Onu İngiliz yapıyor. Alman gibi oyun yapmaya çalışıyoruz. Onu Alman yapıyor. Biz, bizden bir şey yapmıyoruz. Bizim jestimiz, bizim mimimiz, bizim kültürümüzde yapılabiliyor. Yoksa İngiliz gibi oynamasın, bana hiçbir şey ifade etmiyor. Her yaban diyor ve o halka geçiyor. Halka geçmesi işi kendi kültürüyle beslenmesini gerektir. O yüzden de buluşamıyoruz.

Meddah, kendi işiğini sakınmadan harcıyan bir sanatçıdır.

Bir önce Dömbül'nün bir kardeşini de sizde öldüğünü söylüyorlardı. Bunun bilinciyle mi?
Bir kere kavuk hiçbir zaman vermedim. Kavuk İsmail Dömbül'nün ailesi tarafından belirlenen kasesinde konuyor. İsmail Dömbül'ü takide verdi. Bir tanesini Münir Özdufa verdi. Bir tanesini Erkan Yücel'e verdi. Onlar da benim ustaların. Erkan ağabey de bana emanet etti. Ben de Moda Sahnesi'nde tutuyorum ve orada sergiliyor. Ona değer birini bulsam vereceğim ama kavuk vermedim. Takide verildi. Abartıyor çok seviyoruz biz. O şekli diyor. İnsanlar sen ne dersin de başka bir yere koyuyorlar. Az geliyor. Mesela Tarlan'a Megastar, Ajda Pekkan'a Süperstar, Tattiles'e İmparator adını koyuyorlar. İsim yetmiyor bizimkilere. İlla gerekirse bir bityöme işi giriyorlar. O bir emanettir. O takidir ve takide de çok onurlu güzel bir şeydir.

Sen yarılaşa yazıp yönettiğin "Tapayalnız" filmiyle çözümleri sunmaktasın. Filmi ve süreci anlatır mısın?

Filmi yapmasaydım hertalfe öldürürdüm. İki önemli şeye geldim çözümlerime geldik ve ben masadan kalktım. Çünkü istemediğim oyuncuları oynattım istiyorduk. İstemediğim şekle dönüştürmek istiyorduk. Ne senaryoyu bozdukmalık istedik ne oyuncularımdan vazgeçtim. En sonunda evi ipotek ettirdim, krediyi aldım. Oyuncu arkadaşlarımızın çok büyük desteğini gördüm. Onların hiçbir parayı almadın güldür bu işe ve işe ortak oldular. Bu film kazandıysa zaman her birlikte kazanacağız. Ama herkes yüreğini koydu, inandı. Ben de çok inanıyordum projeye. İnsan arkadaşlarımda bir şey gerektirdi. Film bitti ama tabii ki süre, derim oluyor. Film çekmek kadar filmi sonra stüdyo işlemleri de çok ciddi paralar tutuyor. Bunun montajına, renk düzenlemesine, müziğine para gerekiyor. Festivalere göndereceğiz, alt yazı için iyi bir çeviri gerekiyor. Benim de şimdi para kazanmam lazım. Ben bir yere kadar getirdim para kazanıp yavaş yavaş filmi bitireceğim. Acele etmiyorum bu konuda çünkü inanıyorum güzel bir iş oldu. Annemin rahatsızlığı nedeniyle maddi manevi sarıldım. Aldım anımda. Bir süre sonra filme tekrar ağırlık vermeye başlayacağım. Oyun oynayıp kazandığım parayı yeniden filme yatıracağım ve filmi bitirmeye çalışacağım.

Münir Özkul, Erhan Wirt, İsmail Arslan, Genco Erkal ve Hacer Karahan'ın filmi...
hayatlarında yeri nedir?

Hepsi üniversitem. Çok şey öğrendim. Kendimi çok şanslı görüyorum. Bu insanlar bana emek verdi, bana güvendi, hayata ve sahneye hazırladı. Hakkından öğrenmez hiçbirinin. Hepsinden çok güzel şeyler öğrendim. Sadece oyunculuğu değil, insan olma, ölme ve insanı sevmeyi de onlardan öğrendim. Omurgalı durmaya da onlardan öğrendim. Ve onlara yakışır bir şekilde de işi yapmaya ve ayakta durmaya çalışıyorum. Onların adını her yerde yazmaya çalışıyorum. Hepsi birbirinden değerli insanlar. Onları yazı sahneyi paylaşmış olmak, aynı havayı soluklamak, aynı mücadelenin içinde olmak benim için onur ve bunu ölene kadar da koruyacağım ve yaşatacağım.

Burgazada'da yaşıyorsunuz. Keskinde olmayı ya da şehirden bir kopya mı istersin?

Ben kendimle kalabiliş bir insanım. Birçok insan mesela o yakledikten korkar, atar kendisi departara. Ben kendimle kalabilişim işi Burgazada'yı çok seviyorum. Tabii çocukluğumdan beri göldü geliyorum işi adanım hemen hemen her yerini biliyorum. Ama artık bana hiszın veriyor. İnsanlar öliyorlar. Her geçtiğim sokakta ölüküm var. Çok duygusal bir insanım. Unutuyorum. Bunları gördükçe de biraz kendim değiştirmek istiyorum ama adayı da hem hiszıyla hem sevinçle seviyorum. Şimdi birkaç çocuk var mesela onların büyümleri bana müthiş umut veriyor. Onlarla sohbet ediyorum, yazıyorum. Ama kaybediyorsun yani, o kültürü kaybediyorsun, insanı kaybediyorsun. Bana başka bir şey olamaz. Ölene sonra ne olur bilmiyorum. İki üç ölümlerine yazayan kültürü olmayacak. O çok acı. Bu İstanbul için de geçerli.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranfile.org>

Mehmet Ali & Akşamsefa

KİŞİ GELDİ; ÇAY, KAHVE, BATTANIYE VE ÇİZGİROMAN

M.K. Perker'in OT dergisinde yayınlanan Defterler serisi nihayet bir kitapta toplandı. Edebiyattan sinemaya, spora, mutfaya, listelere ve daha bir çok tuhaflığa dair anekdotlar.

Türk çizgiromanın kült karakteri *Ortım*, *Sönmez Karaküçük*'ün kaleminden alık alıcı detaylar ve analizlerle beşinci kitabıyla sizlerle.

Avrupa çizgiromarından her sayfasında Paris sokaklarındaki kahve, İsveç dağlarındaki kar kokusunu alacağımız bir baş yapıt. Harari bu yıl Dünya starı olacak.

*Fakisi Gibi*yle çizgiroman klasikleri arasına girmeyi başaran *Alfred*'den; karışıklıklar, şans, ihtimaller ve kaçırduğumuz diğer başka her şey üzerine, kuşet üzerine sinema filmi kıvamında bir çizgiroman daha.

SEYYİDHAN
K  M  RC  

Merdivenlerden ba ka bir sesle inerdim sana gelece im zaman. Babam ate , annem ses bırakırdı kula ıma.  imdi bazı g nler sanki evimizin balkonundan, annemin g llerinden sana bir g l koparmı ım da geliyormu um yanına.

KIRIK KAFA

İnsan aynı anda iki hayat ya ayabılır mi? İki ayrı yerde olabilir mi aynı anda? Oyleyin epeydir. Bir yerde elimi uzatmış bir daldan nar koparıyorken, tam o sırada ba ka bir yerde trenin gelmesini bekliyorum. Tren geliyor: Az  nce seninle kopardığım narı biraz sonra bu trenin i erisinde tek ba ıma kıracağım. Seninle kopardığım narı tek ba ıma kırma ı d nya tane tane anlataca ım. İki hayatım var: Biri demir biri tahta. Birinde nerede olursam olayım, di erinde seninleym, senin yanında.

Dokuz ya ındaydım. Tek katlı bir okulda, kafamın i erisinde ba ka bir kafa. S rekli  n l   m  n bir yerinin elak oldu unu hatırlıyordum.  n l  k var,  n l  lerde iki  e it yaka. Biri sert ve bembeyaz. Di eri ise yumu ak ve lank beyaz. Ben iki  e idinden de taktım. Sert ve bembeyaz olanı s rekli boynuma batıyordum. Ama o yaka ı talanca    retmeninim bana daha  al ıanmı ım, daha iyi biriyim gibi davran ı, o bana  yle davranınca da benim daha  al ıan ve iyi biri gibi okula gitti imi, sıramda oturd  m, parmak kaldırd  m anımsıyordum. İ te ben o zamanlar kafamda ba ka bir kafayla, o okulda gezerken, ba ka bir yerde benden bir tane daha oldu unu d  nmeye ba ladım. Benden bir tane daha. Ben tam sınıfa giriyorken o  amurlu bir  ar ıda arkada larıyla y r yordu. Eve d ni yorken ben,

o bir seyyar satbodan sıpsarı Halep dondurmas  alıyordu. Ne zaman ona baksam onun da bana bakt  n  g r yordum. Konu uyordum, onunla. Sesini duyuyordum.

Bazen sınıfın penceresinden de an bakıyordum. Sınıfın elak penceresinden, her  eye tane tane. Bu bakmaların birinde tam sınıflakilere do ru d n cekken bakt ım  eylerin de bana bakt  n  fark ettim. Hatta arkamı d n p gidersem arkamdan sesleneceklerini, g zlerinin ve uzamlarının helelelik hareketlerle bana do ru uzanıp pencereden sınıfa gireceklerini d  nd m.   nk  bakt ım  eylerin, bana bakmalarının tamamlanmas  oldu unu d  nmeye ba ladım. Az  nce tek tek bakt ım  eylere -bu sefer de onlar bana baksın diye- kendimi g stere g stere durdum orada.

Durdum.   nk  sınıfa    retmen geldi sesizdi i,   nk  kilitlenmiş v cudumun tepesinden kula ıma yayılan bir vızıltı.    retmeninim sesinden bana do ru gelen isim, bir  val gibi sirtımda. Nereye indirmeliyim kendimi.

Nereye bakıyorsun Ay e?

İsmim Ay e, nereye bakıyorum?

Ben bakmıyorum

Onların da belki benim gibi iki hayatları vardır, hayatlarını g r r m diye oturuyorum herkesin yanına.

   retmeninim, onlar bakıyor bana. Kar ımda elbette a a lar. A a ların arkasında beliren kel bir tepe. Svas  evler, ta larla  r lm    avlular.

Kar ıda kimse yok ki Ay e, kim bakıyor sana?

 imdi olca, yani dokuz de il yirmi dokuz ya ında olcam, tek g zay  d lmedem, elbet   yle diyecektim ona: Benden bir tane daha var    retmeninim. Kafamın i erisinde ba ka bir kafa. Nereye gidersem gideyim kar ımda.

Merdivenlerden ba ka bir sesle inerdim sana gelece im zaman. Babam ate , annem ses bırakırdı kula ıma.

 imdi bazı g nler sanki evimizin balkonundan, annemin g llerinden sana bir g l koparmı ım da geliyormu um yanına. O g l  nce pembe ve tazemiy , sonra kormu ym , sonra daha kormu . Sonra ellerimizin kokusu ona, onun kokusu ellerimizin sinemiy .

Asla seni tam olarak nerede bulaca  n  bilmezmi im de sonra elimle koymu  gibi bulmu umun  ar ımda.  ok i in varmış hep. Ben  nce g r m  m gibi yapp, beni g r nce de sevinmi im gibi yapacak ne kadar  ok i in varmış d nyada.

Bunları anlatıyorum ama aslında  imdi bir trenin i erisindeyim. Onların da belki benim gibi iki hayatları vardır, hayatlarını g r r m diye oturuyorum herkesin yanına. Ayakkabıları ve kıyafetleri g r , kolların ba  d nd r c , b    lanlarda zarif bir ev sahibi hissi. Hi  alkanmamı lar, hi  alkanacak kadar    lmemi ler birinin suratına. İniyorum trenden. Tam kar ımda y z n. Ne zaman bir trenden insem, ne zaman bir     ge ice g ksam bir v zdamanın i erisindeyim. F rtalalm   bir sineğin b   n y e bakıyorum etrafıma.

Trenden indim bunları kime kime anlatalıym adlı bir soruyla: Bazı g nleri uyuyarak, bazı g nleri yse sadece burnumu g renek ge irdi imi, mesela her g   a p l paysımda sadece burnumu g r d   m , burnumun nereye benzedi ini d   nd   m , sonra her neredeysem oradan    p burnuma benzeyen  eyler arad m, en sonunda da d nya dedi imiz  eyin burnum oldu una karar verip eve d nd   m  kime anlatalıym.    

SAHNELER

Dağın Tuna

İyimiz gibi davranıyorum
ve herkes gerçekten
iyi olduğumu zann ediyor.
Ya insanlar çok optimal ya da
ben iyi bir oyuncuyum.

Can Dostum

İnsanoğlu çiftlikte yapmaz,
seno çalılarında yapmaz ve
şimdi de internette yapamaz!

Seydi Ağ

Bilirdiğim gıcendime
korkusundan
en çekme korkusundan
daha güçlü bir şey
olduğuna inanamaz; Öyle

Eğilim
Dönemli Kız

Buraya çok az insan geliyor,
çok insan geliyor. Kafen de
bakıyor ama bazen
çok uzun bakıyor.

Vizontele
Tutucu

Bugün bir genç, sevgilisini
arayamıyorsa; özel iletişim vergisi,
telsiz kullanın ücreti, KDV
nedeniyle arayamıyordur belki de...

OZAN BİNGÖL

GENÇLERİN ÖNÜNDEKİ ENGEL: VERGİLER

Vergiler, her türlü hak ve özgürlüğün sınırlandırılmasında kullanılacak bir araçtır bazen...

Örneğin, gençlerin seyahat özgürlüğü önündeki engeldir.

- Otomobili alırken ödediğimiz ÖTV, KDV, TRT bantrol ücreti,
- Akaryakıt üzerindeki ÖTV, KDV, EPDK payı,

- Sigorta ve kasko içerisinde ödenen vergiler nedeniyle özgürlüğü kısıtlanır gençlerin...

Bir genç bugün B sınıfı ehliyet almak istese; kuru ücreti hariç, "B" sınıfı bir ehliyet almak için yapılması gereken zorunlu ödemeler net asgari ücretin yarısına yakındır!

- 820, 106 Harç
- 225b Değerli kâğıt bedeli
- 45b Polis Teşkilatı Güçlendirme Vakfı katılım payı
- 100b Yazılı sınav (MEB)
- 130b Direksiyon sınavı (MEB)
- Toplam 1.320,106

Kurs ücreti ve sağlık raporu gibi giderlerle bu tutar 3000 liraya bulur.

Arabayı geçtim, ehliyet almanın önünde dahi engeldir vergiler...

İletişim/haberleşme özgürlüğümüz;

- Cep telefonu alırken ödediğimiz Kültür Bakanlığı payı, TRT bantrol ücreti, ÖTV, KDV,
- Cep telefonunuzu kullanırken ödediğiniz KDV, özel iletişim vergisi, telsiz kullanım ücreti,

- Telefonu fişie taktığınızda ödediğiniz KDV, TRT enerji payı, elektrik ve hava gaz tüketim vergisi nedeniyle kısıtlanır...

Mülkiyet hakkımız;

- KDV, ÖTV, TRT bantrol, harç, döner sermaye bedeli,

- Emlak vergisi,
- Çevre temizlik vergisi,
- Hesaplanan emlak vergisinin yüzde onu kadar da taşınmaz kültür varlıklarının korunmasına yönelik katkı payı nedeniyle sınırlar.
- Eğlence hakkımız,
- Eğlence vergisi,
- Katma değer vergisi,
- Oyun konsolu alırken ödenen gümrük vergisi, KDV, ÖTV nedeniyle kısıtlanır.

Vergi hayatımızı, ilişkilerimizi, tercihlerimizi, davranışlarımızı, hayat tarzımızı, gelirimizi, refahımızı, kısaca her alarımızı belirlerken

**"Batıda hayaller
gerçekleştirmek için
kurulur, doğuda
gerçeklerden
kaçmak için..."
(Gonçarova,
Obolomov)**

aynı zamanda kısıtlar da...

Bugün bir genç, yurtdışına çıkmak istese; 5 yıllık bir pasaport alacak olsa 1.085b harç ve 180b defter bedeli olmak üzere toplam

1.265b öder ve 50 lira yurt dışı çıkış harcı ödemeden de ülke dışına adım atması mümkün değildir.

Bugün sevgilisini arayamıyorsa; özel iletişim vergisi, telsiz kullanın ücreti, KDV nedeniyle arayamıyordur belki de...

Bugün bir yarışmaya katılıp kazansa, alacağı ikramiyeden yüzde 20 veraset ve intikal vergisi kesilmesi gerekmektedir bu gencin. Belki de yarışmanın adı 'Kim Vergiler Dahil Milyoner olmak ister'dir...

Bugün bir müzeye girse; KDV, hazine payı, belediye payı ve bir de Aile Bakanlığı payı ödemektedir bu gencimiz...

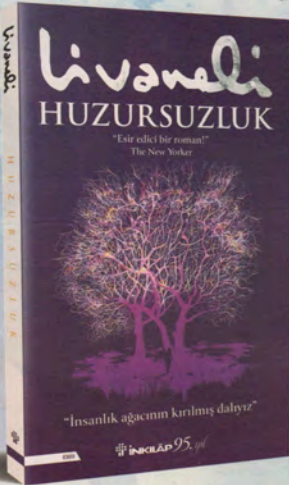
Bu durum aklıma Gonçarova'nın "Obolomov" romanının giriş bölümündeki sözü getiriyor: "Batıda hayaller gerçekleştirmek için kurulur, doğuda gerçeklerden kaçmak için..."

Livaneli

Çıktığı günden bu yana milyonlara ulaşan *Serenad* ve *Huzursuzluk* romanları bir ilke okurların karşısına yeniden çıkıyor. Okurlar bu kez romanların söyleşilerini QR kodla Zülfü Livaneli'nin sesinden dinleyecekler.

ARALIK'TA
RAFLARDA!

MANDOLİN İNKILÂP 95. yıl Sayfa 6

İSTANBUL / MANDOLİN İNKILÂP 95. yıl Sayfa 6 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://fantey.org>

ZÜLFÜ LİVANELİ
SÖYLEŞİ
QR CODE İÇERİDE

ERTUĞRUL
MAVİÖĞÜLÜ

İşten atmanın ya da yeni kuşakların artık anlamadığı, kadro eksiltme manasındaki tenkisin yerini nicedir "yolları ayırma" deyimi almıştı. Sadece işten atanın değil, atılanın da mutlu olacağı varsayılmıştı belki de, kim bilir?

TENKİSAT

Her şeyi apar topar yapıydık. Yaşamı daha uzun kılmak için geceleri geç yatar, sabahları daha saatin alarmı bile çalmadan uyanırdık.

Kahvaltı niyetine ağızımıza birkaç lokma tükürür, hızla evden çıkar, servise yetişmek için adamlarımızı geçen her saniyede biraz daha hızlandırır.

Herdaim eksik kalanıyıkumuz, yarım yamalak, servis koltuklarında tamamlarıdır. Trafik tıkağında, toplantıya geç kalacağımızı endişesiyle, ona bula ağız dolusu küfrederdik. Servis aracı, diğ cephesi parlayan yüksek binaların önünden geçip her gün kapısını aşındırdığımız bir başka camdan binanın önüne yansırdı. Hemen araçtan iner, telaşa içeri girerdik.

Ellerimizdeki manyetik kartlarla, turnikelerin önünde sıraya dizilirdik. Koca bir canavarın midesine yuvarladığı adaklar misali, günümüze işte böyle başlardık.

Her şeyi apar topar yapıydık biz. Kâh oturur, kâh kalkar, masadan masaya sesimizi duyurmaya çalışırdık. Öğle vakti aksaks da acımasızca da yemeğe iner, tablodotta ne varsa boğazımızdan aşağı yuvarlar, her defasında yarım bırakılmıştı sandığımız isimizi tamamlamak için asansörü beklemeye bile tahammül edemedik.

Acelaydı bizim işimiz. Koşa koşa merdivenlerden çıkar, nefes nefese tuvalete uğrar, saatlerce önünde oturmaçığımız masaya geçmeden önce az da olsa pisuvara damlatırdık.

Çlgın bir temponun içinde boğulduğumuzun ayırda nırmaz, ancak ortama yabancı birinin duyabileceği, aşına bir uğultuya sesimizi katarak, dünyayı avucumuzun içinde tuttuğumuzun sanarak ha babam, de babam yazdıkça yazardık.

Bazen bu süratle akan, ama karbon kopya, birbirini tıptıksı olan günlerimizin dengesi ancak, ortama virüs misali yayılan fısıltılarla bozulurdu.

Birisi kulaklara eğilir ve pimi çekilmiş bombalar kucaklara dağıtırdı. O andan sonra herkes, sanki boğruşe ayrı oturmuş sanırdı.

"Bak, kimseye söyleme sakın" derdi o fısıltıvte devam ederdi: "Sen benim can dostumsun, benden dıymış olma ama yakında bir liste açıklanacakmış. Çok kesin bir yerden duydum. Yukarıdan hazırlanmış, o yüzden bizimkiler ne olacağını bilmiyor. Listede kimler var acaba, çok merak ediyorum doğrusu. Evet, evetyakında kokusu çıkar elbet."

İşten atmanın ya da yeni kuşakların artık anlamadığı, kadro eksiltme manasındaki tenkisin yerini nicedir "yolları ayırma" deyimi almıştı. Sadece işten atanın değil, atılanın da mutlu olacağı varsayılmıştı belki de, kim bilir?

"Sizle ay sonu itibarıyla yolları ayırıyoruz" diye duyduğunuz o şihirli cümleyi, şöyle bir yuvarlayarak, "Şirketle yolları ayırıyor, çok da isabet oldu, zaten bursu yenden güzel teklifler vardı" gibi bir cümleye

çevirmeyi başarıyorsanız eğer, ne mutlu sizeki, çevrenizdeki umutsuz vaka adaylarından biri olmazdınız.

Gerçekte tenkist, işten atmanın Arapçasıydı ama "yolları ayırma" diye zikredilmesi, ne bileyim, bok yemenin kalışçesi, yapıların üzerine düpedüz tıy dikilmesi idi.

Personel servisi "İnsan kaynakları" adını almıştı epeydir ve onlar, plazaların diline, ört, adet, gelenek ve göreneklerine her nasılsa hepimizden çabuk uyum sağlamışlardı.

Karşılarına aldıkları sorgulamayı iyi becerirlerdi mesela. Sordukları soruların "açık pozisyon" la ilgisiz olsa da olmasa da soruların makinesi tıfık kurşunu gibi gelmeye devam ederdi.

Muhtemelen, "Bu devirde ekmek aşının ağızda. Benim tezgahımdan geçmeden kapıdan içeri kimse giremez" demek isterler ama bu kötüculüğü öylesine profesyonelce kamufle ederler ki, hangiyantı verseniz kabul göreceğini asla bilemezsiniz.

"Neden bu mesleğitirerç ettiniz?", "Hobilerin neler?", "Sen diye hitapediyorum ama bozuluyorsun diimi mi?" "Hı, hı!", "Sivinde göremedim, daha önce hiç çalıştın mı?", "Anladım, çalıştın ama stajı gibi... Yazmaya pek gerek görmedim, keşke yazsaydın", "Ne siviler geliyor da, Allah seni indirsin bu kapıdan içeri bile giremiyorlar, haberin var mı bundan?", "Du yu sipik ingilış?", "Orrayt, vat iz yor leviof ingilış?", "Pekii, okeeyyy, on yil sonrakendini nerede görüyorsun?", "Sadık biri misin?", "Yani canım benim, sır tutaaar mısın?", "Yani mastırın da mı yoksenin?", "Burası okul değil tabii, biraz deneyimi olanları tercih ediyoruz", "Çok işsiz var, çok da yetenekler. Uzuluyorum yaani", "Bir gelişme olur sa size geridonuş yaparız. Çok yoksenin aramama gerek yok. Biz öncece. Tabii tabii, babaayyy"

Kapsızda "Human Resources" yazan o vahşi ormanın yolunu tutan listedeki kalıma arkadaşlarımızın bedbaht haline tanık oldukça bir yandan içimiz cızıderken, bir yandan da sizin de listede olabileceğinizi, vücudunuzun bitkinlik alışıını hissedirdi. Elleriniz terler, ayaklarınızız buz keser, vücudunuz hissedirir. Kapınız bahar uğramaz, yazın kıyışın yazı yazıyorsunuz. Birileri asansöre doğru ilerlerken, genetik kalınlarda, bir yandan çalıyör pozunu sürdürürken, önündeki

Herkes bilirdi
aslında, zarların
hileli olduğunu ve
gidenlerin hemen
unutulduğunu.

bilgisayarı fışını çekmeyi, iş pat diye durdurmayı aklına dahi getirmez, bir yandan da kaçtırmadan gidenlerin arkasından bakarlardı.

Saatlerce devam eden gerginliği arındıracadecekler vekalacaklarbelli olur, kalarlar "Boylekuru kuruya ugrulama olmaz, hadi aksama bir şeyler yapalım" mood'una girenler, gidenler ise bir an önce üzerlerine yikilan şu girkın duvarlardan, bulgılacakgibi hissettikleri bu ortamdın kurtulmaya can atarlardı.

Nihayet virgüller tükenir, noktalar konulur ve "Aksama bir şeyler yapalım"cların ısrarı ile topluca Taksim servislerine binilir, ayanlaran mekânagidilir.

Masalar birleştirilr, kimsenin birbirini duymayacağı uzun masalara, bol bol meze siparişedilir,birileri saklığı üstlenir, rakya önce buz mu koyulur yoksa su mu muhabbeti yapılır,kadehler tokuşturulur, belki bir çatal bile alınmayan yemeklere övgüler düzülür, "Hadi bakalım, hooppo camiyeye mi geldik" denilerek, koca koca şşşşşlerini dibi görünürlü.

Teselli cümleleri havaldara uçuşur, yaşadığımızzintensikat mi yoksa tenkist mi olduğuna ilişkin tartışmalar nihayete ermeden kafalar iyice güzelleşmiş olur, seni, beni hepimizi öğüten bu cehennemi sisteme lanetler okunur, patronun süalesine sınıfsız küfürler savrulurdu.

Hesap ödeme vakti geldiğinde "Siz ödemeyin" diye işten kovulanların ellerini ceplerine atmalarına izin verilimesiyle de araya net bir duvar örölürve masa, ödeyebilenler ile ödeyemeyenler arasında kıyeye bölünürdü.

Bu kırılma anı, "Bir daha görüşmeyiz zaten. İş arkadaşaydık, artık değil. Oluş oldu ortaklık bızıldı" kıvımadaki düşüncelerin üzerine örter, hesaplar ödenirken kalarların yüzünde, "Oh beeee, hââ bir işim var" hissiyle pudralanmış sahte bir gülümseme biterdi.

Sonra herkes birbirine sarılır, kalarların gidenlere "Sana iş mi yok, onlar kaybeder, yolunacı olsun" der, sokaklar ısızlaşır, uğursuzlarkuytulara yerleşirken, herkes kendi evinevarırdı.

Gidenler,hesabına yatıncız denilen iş kurus tazminatın kaç ay idare edecekleri hesaplarcan, huzursuz bir uykuya dalar, sabah kurmadığısaat sessizliğini kurorken, kâbusların etkisi ve içindeki şeytanın dürtmesiyle uyanır, gidecek bir yerinin olmadığını hatırladığıda ise dünyası başına yıkılır.

Kalarlar ise ertesi sabah, bir önceki güneğörebiraz dahatenhalışmış olan iş yerinde, bir önceki günden aldığı derisledaha sıkı çalırşır, fırsat bulundukça da gidenlerin dedikodusu yapılır.

"Ha bireizin alıyordu şşşşş, işe de hep geçgeliyordu" derdi biri mesela. Diğerleri başlarıyla onaylardı. Ardından

bir başkası, "Yazdıklarını hep düzeltmek zorunda kalyordum, defalarca uyardım, geliyordugelimekte olan" diyerek dalış yapırdı sözün ortasına. Gidenlerin gönderilmekte haklı oluşunun teyidi, kalarların rahatlatırdı.

Herkes bilirdiasında, zarların hileliolduğunuve gidenlerin hemen unutulduğunu

Ve herkes bilirdi, cam fanusının içinde yaratılmış o sahte gâmlin kâpiyesinden aralanıncaya kadar, kalarların apar topar, telâşlı, parça parça yok edilişini ve kaybolacak olduğunı...

Memhet Ali & Akşanestsı

İLKER
KOCAEL

Foucault'ya göre büyük anlatıların bize inandırdığı üzere insanlık tarihi başlangıçtan nihai hedefe doğru yol alan zorunlu bir akış değil; çoğu zaman iktidar stratejileri doğrultusunda kopukluklar, kesiklikler, denk gelmeler, iniş çıkışlar, çalkantılar, altüst oluşlar barındıran ve aslında hiçbir hedefe doğru ilerlemeyen yamalı bir boğa.

FOUCAULT'NUN HAPİSHANESİ

“Damien, 2 Mart 1757'de Paris kilisesinin cümle kapsının önünde, suçunu herkesin karşısında itiraf etmeye mahkûm edilmeyi; (...) burada kurulum olan daralınca çarkıtarak memeleri, kolları, kalçaları, baldırları kuzgun kerpenteye çekilecek...”

Devamında daha da vahşi işkence tasvirleri bulunan bu satırlar, Fransız düşünür Michel Foucault'nun Hapishanesinin Doğuşu kitabından. Peki Foucault, kitabının ilk bölümünü neden işkence sahnelerine ayırmış? 1757 yılında gerçekleştirilmiş bu vahşetten bugün öğreneceğimiz ne olabilir?

Bu işkence sahnelerinin hemen ardından Foucault bizi yermiş beş yıl sonrasına götürüyor. Bu kez Paris Genç Mahkûmlar Evi'nin yönetmeliğine göz atıyoruz: “Tutuklu günün saat 6'da yazın 5'te başlayacaktır. Tutuklular trampetin ilk çarşında kalkmak ve sessizce giyinmek zorundadır.”

Anlıyoruz ki birbirinden çok farklı bu iki tür cezalandırma yöntemini gözler önüne sererek Foucault bize ele alacağı soruyu açık ediyor: Batı toplumlarında kalabalıklara seyrettilen işkenceye dayalı vahşi cezalandırma yönteminden ikinci örnekteki disipline dayalı hapishane yöntemine geçişin sebebi ne olabilir?

Foucault'nun alımlar farkı aslında bu soruda saklı: Bugün bizim tarihsel olarak oluşturduğumuz neredeyse unuttuğumuz, doğraltarak sorgulamayı bile aklımıza getirmedimiz (ceza sistemi, cinsellik, delilik gibi) birçok meseleyi Foucault bir araştırma nesnesi olarak ele alıyor. Bu alanlarda normların tarihsel olarak nasıl kurulduğunu öyle bir anlatıyor ki; içselleştirdiğimiz, doğraltırdığımız, hakikatin ve sağduyunun sesi olarak kabul ettiğimiz birçok normun aslında zorunlu olarak öyle olmadığını yüzümüze vuruyor. İnsanlık tarihine “olumsallık” (contingency) perspektifinden bakıyor: Yani Foucault'ya göre büyük anlatıların bize inandırdığı üzere

insanlık tarihi başlangıçtan nihai hedefe doğru yol alan zorunlu bir akış değil; çoğu zaman iktidar stratejileri doğrultusunda kopukluklar, kesiklikler, denk gelmeler, iniş çıkışlar, çalkantılar, altüst oluşlar barındıran ve aslında hiçbir hedefe doğru ilerlemeyen yamalı bir boğa.

İşte Hapishanesinin Doğuşu kitabında tam da bu türden bir sorgulamayı karşılıyoruz:

Cezalandırma sistemi hangi tarihsel süreçler sonucunda (damgalama, işkence, uzuv kesme vs. gibi) diğer tüm yöntemleri geride bırakarak hapishane yöntemi ile neredeyse eş anlamlı hâle geldi? Foucault, bu soruya Aydınlanma perspektifiyle verilen cevapları reddederek kitabına başlıyor: Aydınlanmacılara göre, insanlık tarihi hem teknik hem de ahlaki anlamda ilerlemenin tarihi olduğu için bu geçiş sebebi insanlık onurunu baskın gelmesidir. Yani insanlık ilerledikçe bu barbarca sahnelerin insanlık onuruna yakışmadığı kanısına varmış ve hapishane gibi daha akılcı yöntemlerin kullanılması gerektiğini düşünmüştür.

Aydınlanma iyimserliğinin aksine Foucault kitabında bu ilerlemeci görüşü reddediyor ve bedene uygulanan şiddetten vazgeçişin tamamen

iktidarın yönetme stratejilerindeki değişimden kaynaklandığını iddia ediyor: Topluklarının önünde fiziksel işkence, zamandaki kralın iktidarını pekiştirir bir performans olarak işlev görürken, bir zaman sonra halk arasında bu mahkûmlara yönelik sempati armaya başlar. İktidar, daha verimli bir yönetime stratejisi benimsemeye yöneltilecek işkence ile bedene uygulanan şiddetin yerini “ruha yönelik şiddet” aldı.

Modern toplumlarda görünen biçimde değil, sinsice hareket eden bu iktidar biçimine Foucault “disipline edici iktidar” adını veriyor.

Bu yeni iktidar biçiminde; yargı sürecinde artık yalnızca suç işleyişlerimizi değil, psikopatristlerin, psikologların, kriminologların ürettiği bilimsel bilgi çerçevesinde oluşturulan “normal insan”

standartından ne kadar sapmışız da araştırılıyor. Bu normlara yalnızca yargı sürecinde muhatap olmuyoruz. Toplumun her alanında neye inanmamız, nasıl düşünmemiz, ne şekilde hareket etmemiz gerektiğini belirleyen normlar temelde onlardır. İş yerlerinde, hastanelerde, devlet kurumlarında gözetilmiyor, ölçülmemiz yapıyor ve bize dışı kayıtlar tutuluyor. Bu normlara çoğunlukla görünür bir şiddetle maruz kalmadan uygun hareket ediyoruz, hatta onları öyle bir içselleştiriyoruz ki çoğu zaman bu normların doğal olduğunu ve onlara bağlılığımızın kendi irademiz doğrultusunda gerçekleştiğine inanır hâle geliyoruz.

Bilimsel bilgi ve söylemlerle pekiştirilen bu normlardan sapmalar ise toplumun gözünün önünden kaldırılıp hapishane, hastane gibi kurumlara kapatılıyor, bu kurumlarda normlara uygun hâle getiriliyor, yani “hale ediyor”. Çoğumuz ise farkında olmadan bu uysallaştırma ve bedeni iktidara tabi kılma projesine gönüllü biçimde katılıyoruz. Peki çok nerede? İçselleştirdiğimiz tüm normlara estetik biçimde yaklaşımda, doğraltırdığımız ve dondurdumuz hangi kalıplar varsa onları kırmada. “Başka türlü nasıl olabilir ki?” diye düşündüğümüz ne varsa başka türünün nasıl olabileceği üzerine düşünmede. Kısacası bariz bir görünen şeye biraz daha yakından bakmada, onun tarihsel olarak nasıl kurulduğuna ve iktidar ilişkilerinde hangi işlev gördüğüne kafa yormada. Yani değiştirmeye, dönüştürmeye çalışmada. ★

İktidar, daha verimli bir yönetime stratejisi benimsemeye yöneltilecek işkence ile bedene yöneltilen şiddetin yerini “ruha yönelik şiddet” aldı.

ROBERT
MUCHAMORE

"Çar pıçı, he yecanlı, bü yüleyici...
Dabası, bunların hepsinin gerçek olmasını dileyeceksiniz." Sunday Express

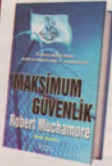
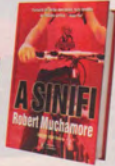
Dünyanın 28 ülkesinden sonra, **ŞİMDİ TÜRKİYE'DE!**

Sayıları 250'den fazla...

Hiçbiri, 17 yaşından büyük değil...

Hepsi Cherub ajanı...

Cherub: Çoksatanlar Listesinde 1 Numara.

[/KelimeYayinlari](#) [f/KelimeYayinlari](#) [@Kelime_Yayinlari](#)
kelime@kelimeyayinlari.com • www.kelimeyayinlari.com • 0212 217 1331

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beşiktaş'taki öğrenciler "Öğrenci'Ye" uygulamasıyla ilçedeki anlaşmalı restoranlardan ücretsiz yemek yiyebilecek.

BEŞİKTAŞ BELEDİYESİ'NDEN "ÖĞRENCİ'YE" ÜCRETSİZ YEMEK

Beşiktaş Belediyesi, öğrencilerin yemek ihtiyacını karşılayan yeni bir projeyi hayata geçirdi. Beşiktaş'taki öğrenciler "Öğrenci'Ye" uygulamasıyla ilçedeki anlaşmalı restoranlardan ücretsiz yemek yiyebilecek. Projeye ilgili konuşan Beşiktaş Belediye Başkanı Rıza Akpolat, "Gençlerimizin temel ihtiyaçlarını karşılamak bizim görevimiz" dedi.

Beşiktaş Belediyesi, TURYİD (Turizm Restoran Yatırımcıları ve Gastronomi İşletmeleri Derneği) iş birliğiyle öğrencilerin ücretsiz yemek yiyebileceği bir proje gerçekleştirdi. "Öğrenci'Ye" uygulamasıyla Beşiktaş'taki öğrenciler projeye kayıtlı restoranlardan, o gün hangi menünün çıktığını saatkaça kadar devam ettiğini ve o restoranın kaç misafiri kabul ettiğini uygulamadan öğrenebilecek. Öğrenci, seçtiği

bir restoranın misafiri ol seçeneğini tıklayacak ve hemen ardından restoran, müsaitlik durumuna göre öğrenciyi onay vererek o günün menüsünü öğrenciyeye ikram edecek. "Öğrenci'Ye" uygulamasından Beşiktaş'ta oturan ve Beşiktaş'taki üniversitelerde öğrenim gören öğrenciler yararlanabilecek.

ÖĞRENCİLERİMİZİN HAYATLARINA DOKUNABİLMEK İÇİN BU PROJİYİ HAYATA GEÇİRDİK

"Öğrenci'Ye" uygulamasıyla Türkiye'de olmayan bir uygulamayı hayata geçirdiklerini kaydeden Beşiktaş Belediye Başkanı Rıza Akpolat: "Ülkemizde gençler, eğitimlerini oldukça zor koşullarda sürdürüyor. İstanbul'daki 7 üniversiteye ev sahipliği yapan öğrenci kenti Beşiktaş'ta, gençlere destek olmak,

Öğrenci kenti
Beşiktaş'ta, gençlere
destek olmak,
Beşiktaş Belediyesi
olarak bizim en önemli
vazifelerimizden
biri.

Beşiktaş Belediyesi olarak bizim en önemli vazifelerimizden biri. Çünkü pandemi şartları, hayat pahalılığı ve imkansızlıklar nedeniyle gençlerimizin eğitim hayatından uzaklaşmasına gönüllümüz raz değiliz.

Bu yüzden göreve geldiğimiz günden beri, gençlere odaklanan yenilikçi projeleri hayata geçiriyoruz. Kış şartlarının hayatı daha da zorlaştırdığı bu dönemde, gençlerimizi yalnız bırakmayacağız. Turizm Restoran Yatırımcıları ve Gastronomi İşletmeleri Derneği ile iş birliği içerisinde, bir dayanışmaekosistemi olan Öğrenci'Ye projemizi daha güçlü bir şekilde hayata geçirdik. Bu proje kapsamında, Beşiktaş'taki anlaşmalı restoranlar üniversite öğrencileri ile yemek paylaşımı yapacaklar. Mobil uygulamamız üzerinden restoranlarda yerini ayırtan öğrenciler, ücretsiz olarak yemek ihtiyaçlarını karşılayabilecekler. Gençlerimiz için sağlıklı, güvenli ve rahatça yaşayacakları bir geleceği hep birlikte inşa edeceğimize yürekten inanıyorum. Beşiktaş'ta gençlerimizin umutlarını diri tutmak ve geleceği dayanışma ağlarıyla şekillendirmeye devam edeceğiz" şeklinde konuştu.

İSMAİL TAĞA

Bir Deli Hikâyesi

Açık kalan bilgisayarına baktım. Yeni bir kitap yazıyordu. Seri katil olan bir yazarın gerçek hikâyesini...

SON KURBAN

Karanlık ve izbe bir sokakta, nitiller içinde zar zor yürüyen yaşlı bir adama rastladım. Kan revan içindeydi. Elini bana doğru uzattı. Geçenin emektar içişi sokak lambasının aydınlattığı yüzü görünce yok oldum. Bu ünlü yazar Salih Daktiloydu. "Evlât beni buradan götür," dedikten sonra kendini kollarına bıraktı. Yaratıl edebiyatının bu önemli yazarını birileri fena benzetmişti. Tanıdık birine benzetmeye mi çalıştılar acaba? Zira suratında ince içişlik vardı. Hemen eve götürdüm. Üstünü başını çıkarıp yaralarını temizledim ve yatağa yatırdım. Sabahleyin uyandığımda kendisini mutfakta kahvaltılık hazırlarken buldum. "Günaydın evlat! Eve uğrayıp geldim. Bazi eşyalarını ve bilgisayarımı getirdim. Sana da simit aldım. Kahvaltıda gevrek bir simitten daha güzel bir şey varsa o da iki gevrek simittir," diye gülmüsedti. "Dün yaşananları mı merak ediyorsun? Zamanı gelince öğrenebilirsin. Haydi bizi çayla," diyerek yumurtaya ekmekek bandı. Saatlerce kitapları üzerine sohbet ettik. "Sorunlarını çözene kadar burada kalabilir miymi?" diye sordu. "Memnuniyetle," dedim. Koltuğa uzanıp "Görümce Evi başladı. Kaçtırmayalım," diyerek televizyonu açtı. Şaşırmıştım. "Bunu mu izliyorsunuz?" diye sordum. "Elbette. Programın sunucusuna hastayım. Geçen imzalı kitap gönderdim. Kitabın tam ortasına, hastalığıma dar not bıraktım. Kahve-kitap story'si attı ama hâlâ kitabı okumadı sanırım kültürsüz karıl" dedi. Şaşırdığımı görünce "Ne var lan, ben de insanım. Küfürediyorum, güliyorum, yürüyorum, burnumu kaşıyorum," diyerek arkasına yaslandı. Yaklaşık bir hafta birlikte güzel vakit geçirdik. Bir şeyler yazıyor, bornozumu giyiyor, yatağımda yatıyordu. Bir gün uyukladığı sırada merak içindi, açık kalan bilgisayarına baktım. Yeni bir kitap yazıyordu. Kitabın, seri katil olan bir yazarın gerçek hikâyesi olarak açkındı. Ve son kurbanının evinde bir haftadır kalmıştı. Şaşırdığımı görünce gözlerinde o korkuyu görmeyi

arzuladığımı yazıyordu. Afedersiniz ama ulan bu kurban bendim! Kafamı kaldırdığımda silahın namıslı suratımdaydı, "Ölürken yüzünü aldiği şekli görmeyi ve o anları kelimelere dökmeyi kaç gündür bekliyorum bir bilsen," dedi. "Ne oluyor abi!" diye sordum titrek bir sesle. "Sence bir hikâye, hissetmeye çalışarak ne kadaryazmaz? Birinin ölürken aldığı suratıfadesini nasıl tasvir edersin? Ya da bir seri katilin ruh hâlini yazmak için ne yapmak gerek? Bu kitabın her kelimesi

gerçek. Bu hikâye benim gerçekliğim, zirve noktam olacak," dedi. Hemen aklıma "Doğumu anlatmak için doğurman mı lazım abim!" diyesim geldi fakat geysik yapılacak zaman değildi. Silahı karınma doğrulttu ve ateşledi. Acılar içinde yerden kıvranıyordum. Yavaşça bilgisayarın başına oturdum. "Şu an

sadece ölüme odaklan. O acıyı görmek, hayatının son anlarını hissetmek istiyorum," dedi. Kan kaybeden kendimi kaybetmek üzeredyim. "İşte bittir" diyerek yerinden kalktı, pencereyi açtı ve sırtını başına dönerek bir sigara yaktı. Silahı masanın üzerinde unutmuştu. Son gücümle kaktım ve silahı aldiğım gibi üç el ateşledim. Salih Daktilo kanlar içinde yerdedi. Gözüm kalmamıştı. Sandalyeye kendimi zor bıraktım. Yazdığım satırlara gözüm takıldı..

"Bir seri katilin sanırım en büyük yanılsı; kurbanıyla duygusal bağ kurmaktır. Şu an kurbanın yalde yatıyor ve beni izliyor. Yaratıl bir boğa gibi saldırmak için uygun anı bekliyor. Bırızdan pencerenin önünde son sigaramı içeceğim. Kurbanım beni öldürecek ve aynı zamanda katilim olacak. İşte böyle bir ölmü yakıştırdı bana! Gerçek bir hikâye içinde gerçek ölüm.. Bütün kurbanlarım! Bu kitap hepimizin kanını ve ruhunu edebiyete taşıyacak. Biz artık özgürüz!"

Polis ve ambulans sesleri birbirine karışarak daha yakından duydum. Kurbanımın son nefesini verdiğini Katilim ile aynı kitaba gömlücektim. ✱

**Bu kitap
hepimizin kanını ve
ruhunu edebiyete
taşıyacak. Biz artık
özgürüz!**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rante.org> Seyyidhan Kömürçü

TERSİNE GÖÇ

bu düzlükte bir terslik var
tersten açan bir çiçek
tersinden okunan bir ayet
ters gyllen bir sonsuzluk
ve dönmeyen bir devran var
senin içinde ters çevrilen bir ayna
benim içinde tersinden yılanan bir acı
ilik gıncu gibi yepyeni ve capcanlı
koşar adım
yalnız
giderken bir numara küçük
kalırken bir numara büyük
içimde süken
içimde gevşeyen bir düzlükte
içimize oturan
tam kalıp hiçbir mutluluk yok

bir zamanlar
kendini tersine göç eden güc
omuzunda zamanın dağın eteğinde
ellerinden su içmişti
uçuş uçuş ellerimi
yüzünde nereye kondursam şimdi
rızasız bir bahaçe
görülmez bir yol
güle güle kalp de
düze çıkınca
benden süken
sende siliklenen ağaca
salıncak kururuz demistik
son düzlükte
doğduğum ev yıkılmış
ben hep aynı evde unutuyorum
yaşarken kendimi yarıma almayı artık

bir ters bir düz
içinden süken
içinde örülen zamanın ağız bozmadın
içerde sağ kalan kimse yok diye
nefesime takılan son bir harfle
sesleniyorum yeryüzüne

bu düzlükte
insan insanda
yalnızlığını tekrara düşüyor
ve devran dönceği günü
artık kulakından kulakına fısıldanıyor

ÖZLEM DENİZ DEMİREL
1990 Balneir doğulu. Balneir Üniversitesi Necatibey Eğitim
Fakültesi Yabancı Diller Bölümü İngiliz Dili Eğitimi mezunu.

Sevdiğini tekrarlar duyuyor
ve devran dönceği günü
artık kulakından kulakına fısıldanıyor

J
Y
N
X

BİR NETFLIX DİZİSİ

ARCANE

LEAGUE OF LEGENDS

NETFLIX | 7 KASIM

©2021 RIOT GAMES, INC.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Yağmur yağar akasyalar ıslanır
Bulutlar uçuşur geceleyin
Ben yağmura deli buluta deli
Bir büyük oyun yaşamak dediğin
Beni ya sevmeli ya öldürmeli...

Gülten Akın

(Deli Kızın Türküsü III, 1955)

ZEKİ MÜREN